

Proleterce DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

Şubat 2011 Sayı: 23

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Emperyalist-kapitalist sistemin yapısal krizinin, işçi ve emekçilerin zaten zor olan yaşamını daha da katlanılmaz hale getireceği ve bunun da büyük patlamalara yol açacağı belliydi. Bu, sınıf mücadelesinin defalarca kanıtlanan şaşmaz yasasıydı. Üstelik bu kez devletler, iflasla karşı karşıya olan birçok tekel kurtarmak için arka arkaya “teşvik yasaları” çıkarmış, hazineyi onlar için boşaltmıştı. Bunların doğurduğu tüm sıkıntıları da işçi ve emekçilerin sırtına yıkıyordu.

Toplumun yarattığı servet, tekelde birikirken; “zararın kamulaştırılması”na duyulan öfke, ilk olarak ABD’de sokağa taşı, ardından Avrupa ülkeleri, birbiri ardına protesto gösterilerine, grev ve direnişlere sahne oldu. Geçtiğimiz yıl Yunanistan’la başlayan isyan hareketi, Fransa ve İngiltere’ye sıçradı. İspanya, Portekiz, Belçika vb. daha birçok Avrupa ülkesinde irili-ufaklı eylemler yapıldı. Norveç gibi en durgun İskandinav ülkelerinde bile ülke genelinde protestolar oldu.

Şimdi Afrika halkları ayakta. Tunus’ta başlayan halk hareketi, Cezayir, Fas, Yemen, Mısır, tüm Afrika ve Ortadoğu ülkelerini de kapsayan biçimde hızla yayılıyor. Hepsinin ortak keseni, işsizlik ve açlıktır. Afrika denilince zaten akla ilk gelen; şiş karınları, kocaman gözleri, çöp gibi bacaklarıyla kara-kuru çocuklardır. Koca kıta, açlıkla özdeşleşmiştir adeta. Emperyal sömürgecilik yüz yıllardır kanını emmiştir bu halkların. Nispeten daha iyi durumda olan Kuzey Afrika ülkelerinde bile, hemen her yıl ekmek zamlarına karşı eylemler yapılır. Ekmek, tüm ezilen halklar gibi Afrika halklarının da en temel yiyeceğidir çünkü.

Sayfa 2’de sürüyor

Tunus, Cezayir, Moritanya, Mısır...

**ZAFER
DİRENEN
HALKLARIN
OLACAKTIR!**

Tunus, Cezayir, Moritanya, Mısır...

Zafer direnen halkların olacaktır!

Tunus'la başlayan son eylemler ise, her zamanki "ekmek isyanları"ndan farklıdır. Halk, doğrudan hükümetlere, kendilerini aç ve işsiz bırakan sisteme yönelmiştir. Krizle birlikte çok daha baskıcı ve yoğun bir sömürü ile karşı karşıya kalan kitlelerde, bıçak kemiğe dayanmıştır. Öyle ki, bu yaşam koşullarına dayanamayıp intihar edenlerin sayısı devasa boyutlardadır. Geçtiğimiz yıl Mısır'da 100 binden fazla kişinin intihar ettiği söylenmektedir. Tunus'taki hareketin fitili de, işsizlikten dolayı işportacılık yapan bir genç, bu işinin de elinden alınması nedeniyle intihar etmesiyle ateşlenmiştir.

İntiharlar, yaşamın dayanılmaz hale gelişinin göstergesi olduğu gibi, bir isyan çağrısıdır aynı zamanda. Yaşadıkları yoğun sömürü ve haksızlıklara, uğradıkları aşağılanma ve baskılara isyan eden, fakat kendini çaresiz ve yalnız hissedilen kitlelerin içine düştükleri açmazdır. Böyle bir açmaz içinde kıvranan halk, intihar dışında da bir çözüm olduğunu görerek, sokaklara çıkmıştır artık. Bu ülkelerin işbirlikçilerini ve efendileri emperyalist burjuvaziyi asıl ürküten de budur.

Krizin yükünü kendi ülkelerindeki işçi ve emekçilere yıktıkları gibi, daha katmerli olarak kendilerine bağımlı ülke halklarının sırtına yıkan emperyalist burjuvazi, bunun sonuçlarıyla karşı karşıyadır şimdi. Emperyalizme şu ya da bu düzeyde bağımlı olan Afrika ülke halkları, krizin yükünü daha fazla kaldıramayacaklarını ortaya koymuştur. Bu Tunus'ta 23 yıllık diktatörü kaçırtaçak, hükümeti yıkacak boyutlara ulaşmış, diğerlerinde ise diktatörleri ve hükümetleri sallamaya başlamıştır. Çanlar, emperyalist burjuvazi ve işbirlikçileri için çalmaktadır.

Ülkemizde de krizin ağır bedelini ödemek istemeyen işçi ve emekçiler, çeşitli biçimlerde tepkilerini ortaya koymuştu. Bu kimi zaman yüzbinleri bulan mitinglerde ifadesini bulmuş, kimi zaman ise direnişlerle, işgallerle, grevlerle kendini göstermişti. Krizle birlikte daha da artan taşeronlaşmaya ve sendikasılaştırmaya karşı büyüyen öfke, işten atılmalarla karşılaştığında eylemsel düzeye sıçramış, militan ve kararlı direnişlere yol açmıştı. Geçtiğimiz yıl Tekel direnişinin, toplumun hemen tüm kesimlerinin desteğini alarak böylesine uzun süreli ve çatışmalı geçmesinde, krizin yarattığı sonuçlar belirleyiciydi.

Bugün de birçok işyerinde direnişler sürmektedir. Daha çok işyeri önlerinde süren bu direnişler, yürüyüşlerle ve destek eylemleriyle büyümektedir. TİS süreci tıkanan Metal işçilerinin önemli bir kısmı hareket halindedir ve grev kapıdadır. Bütün bunların dışında AKP hükümetinin seçimlerden önce çıkarmaya çalıştığı "torba yasası"na karşı tepkiler giderek büyümekte, işçi-memur tüm çalışanları kapsayan bir eylemlilik sürecini tetiklemektedir. Geçtiğimiz yıl Tekel direnişinin baskısı ile "genel grev" kararı almak zo-

runda kalan sarı sendikalar, bir kez daha tabanın "genel grev" baskısı ile karşı karşıya kalamamıştır.

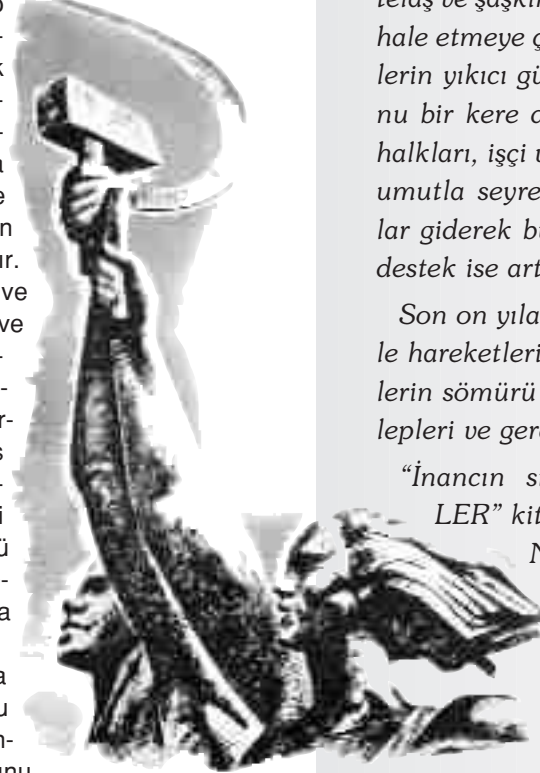
İşçi ve emekçilerin zaten sınıra dayanan haklarını da gaspetmeyi amaçlayan ve taşeronlaştırmayı, güvencesiz çalışmayı yaygınlaştıran her kesime yayan "torba yasası"na karşı, çok daha etkili eylemler yapılması gerektiği açıktır. "Torba yasası"na karşı mücadele, krize karşı mücadelenin en önemli halkası olacaktır. Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri, Yunan işçi ve emekçileri gibi günlerce süren genel-grev/genel direniş gerçekleştirmediği, Tunus halkı gibi isyan edip sokakları zaptetmediği sürece, krizin yükünü giderek daha katmerleşen biçimde sırtında bulacaktır.

Bu ağır yükü daha fazla taşımamanın yolu bellidir. Avrupa'dan sonra Afrika halkları bunu göstermiştir. Varolan sendikalar bu yönde zorlanmalı, engeller aşılmalıdır. Kitlelerin örgütlü gücü karşısında duracak hiçbir güç yoktur. O yüzden küçükten büyüğe, basitten karmaşığa örgütlenmeli, örgütlenilmelidir.

"Torba yasası" işçi, memur, öğrenci, emekli tüm kesimleri hak kaybına uğratan maddelerle doludur. Toplumun ezilen, sömürülen tüm kesimleriyle birlikte birleşik mücadeleyi yükseltecek bir zemin sunmaktadır. İstanbul'daki işçi sendikalarının şubeleri bunun ilk adımını atmıştır. KESK'in de -geç kalmış da olsa- başlattığı eylemlerle, bu sürece dahil olması önemlidir. Yerelerde başlayan birleşik hareket, merkezi bir düzeye doğru sıçramalı ve tüm ülkeyi sarsmalıdır. "Torba yasası" adı altındaki bu büyük saldırı püskürtmenin tek yolu budur.

Tunus'tan Cezayir'e, Fas'tan Mısır'a Afrika halkları, emperyalist boyunduruğa ve baskıcı rejimlere karşı ayağa kalkmış durumdadır. Krizle birlikte artan işsizliğe ve açlığa daha fazla katlanamayacaklarını haykırıyor, isyan bayrağını dalgalandırıyorlar. Ve bir kez daha zaferin, direnen halkların olacağını gösteriyorlar.

Türkiye işçi ve emekçileri de, bu dalgaya katılmalı, onu güçlendirmelidir. "Torba yasası"na karşı birleşik mücadeleyi örmeli, bu yasa çekilene kadar eylemlerini büyüterek sürdürmelidir.

O k u r l a r a . . .

Merhaba,

Tunus'tan, Mısır'dan, Sudan'dan, Yemen'den ve daha birçok ülkeden kitlelerin ayak sesleri geliyor. Fransa ve İngiltere'de krize karşı kitle eylemlerinin arkasından, ateş şimdi Ortadoğu-Kuzey Afrika ülkelerine sıçradı. Onların eylemlerinin yarattığı gümbürtü, emperyalistlerin kullaklarını sağır ediyor. Emperyalistler büyük bir telaş ve şaşkınlık içinde olayları izliyor ve müdahale etmeye çalışıyorlar. Ve aynı zamanda kitlelerin yıkıcı gücünün ne kadar görkemli olduğunu bir kere daha dehşetle hatırlıyorlar. Dünya halkları, işçi ve emekçiler ise sevinçle, coşkuyla, umutla seyrediyor bu hareketleri. Ayaklanmalar giderek büyüyor, uluslararası dayanışma ve destek ise artıyor.

Son on yıla damgasını vuran radikal dinci kitle hareketlerinden farklı olarak, işçi ve emekçilerin sömürü sistemine ve krize karşı gerçek talepleri ve gerçek eylemleri söz konusu.

"İnancın sınıandığı zor mekanlar; HÜCRE-
LER" kitabından dolayı tutuklanmış olan

Nevin Berktaş ile ilgili kampanyamız, değişik biçimlerde sürüyor.

Bir taraftan yaygın bildiri dağıtımı, afiş ve imza stantlarıyla geniş kitlelere adını duyuruyoruz, bir taraftan uluslararası kamuoyunu ve ülkemizdeki aydınları harekete geçirmeye çalışıyoruz. Nevin Berktaş tahliye oluncaya kadar bu faaliyeti sürdüreceğiz.

Gündemdeki konularla ilgili yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

23. sayıda

3	Yeni kavga yılına hazırlanmak
6	Nevin Berktaş'a özgürlük
10	"Sendikamızı terketmeyeceğiz"
11	Torba yasasına karşı eylemler
12	Bericap'ta direniş
13	Hizbul-kontra tahliyesi
14	Toplu mezarlar açığa çıkarılıyor
15	Tarihsel gerçekler karartılamaz
16	Doğru önderlik
18	Tunus'ta halk isyanı
21	Eylemler ve internetin rolü
22	2B soygun yasasıdır
23	"Tutsak" mutluluk
24	"Zafer ne zaman gelecek bilmiyorum"
26	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
27	Uluslararası durum raporu

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müd: Gülizar Çınar Adres: Kemalpaşa mah. Atatürk Bulvarı Bedrettin İnönü İş Merkezi No: 114-41 Eminönü/ İSTANBUL (Aksaray Pertevniyal Lisesi karşısı), Tel: (0212) 512 38 07, e-mail: devrimcidurus@hotmail.com Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İST. Tel: (0212) 613 1211, YEDİVEREN YAYINLARI Yerel Süreli Yayın Sayı:23, Şubat 2011, 2 TL(KDV Dahil)

Bir yılı daha geride bıraktık. Gelecek olduğu üzere her siyasi akım, geçen bir yılı ve gelecek yıla dair beklentilerini, kendi durduğu yerden değerlendirdi. Biz de bir yıla damgasını vuran gelişmeleri ... değerlendireceğiz. Elbette bunu, siyasal değerlendirmelerimizin bir parçası olarak ele alacağız. Ayrıca gelecek yıla dair öngörülerimiz üzerinden, bizi nelerin beklediğini, nasıl hareket etmemiz gerektiğini ortaya koyacağız.

* * *

2010 yılı, dünya ölçeğinde emperyalist-kapitalist sistemin krizi ve buna karşı yükselen mücadele ile geçti. Kriz, 2008 yılında patlak vermişti. Emperyalist-kapitalist devletler, “krize karşı önlem” adı altında tekellerin zararlarını devlet bütçesinden karşılayan, burjuvaziye yeni destekler

ları bastı.

Bu isyanlar, sadece Avrupa ile de sınırlı kalmadı. Aralık ayının son günlerinde Tunus’ta başlayan işsizlerin isyanı, Ocak ayında büyüyerek devam etti. Keza Mısır’da, Cezayir’de halkın hoşnutsuzluğu sokaklara taşdı. Açlığı ve işsizliği en derin haliyle yaşayan Afrika halkları, polis ve askerin şiddetine, onlarca ölü ve yaralıya rağmen direniyorlar.

Krizin patlak verdiği andan itibaren bunun ML tahlilini somut veriler üzerinden ortaya koymuştuk. Yaşanan ne “konut” ne de “mali kriz”di. Bu, emperyalist-kapitalist sistemden kaynaklanan yapısal bir krizdi. Bu konuda burjuva yalan ve demagojilerin yanı sıra reformist çarpıtmalara karşı da ideolojik bir mücadele yürüttük. Krizin nedeni ve sonuçları kadar, krize karşı “reçeteler” üreten, kapitalizme

ve dayanışma biçimlerini yeniden diriltti. Tüm işçi ve emekçiler Tekel’e bir biçimde destek sundular. Sarı sendikalar bu basınçla “genel grev” kararı almak zorunda kaldı. İçini boşaltmaya çalışsalar da bir günlük genel grev yaşama geçti.

Krize karşı mücadelenin hep içinde olduk. İstanbul ve Ankara’da yapılan mitinglerden, Sinter’le başlayan fabrika ö nü direnişlere kadar, krize karşı yapılan tüm eylemlerde bulunmaya özen gösterdik. İtfaiye ve Tekel direnişinin başından itibaren içinde yer almaya çalıştık. Yoldaşlarımız direnişçi işçilerle birlikte çadırlarda kaldılar, onlara yapılan saldırıları birlikte göğüslediler, çeşitli destek ziyaretleri gerçekleştirdiler. Direnişlere dair “özel sayılar” çıkarıldı, yazılamalar yapıldı, daha geniş işçi ve emekçilere duyuruldu. Öte yandan direnişlerin iç zayıflıkları işlendi, uyarılar yapıldı. Fakat sınıfla bağlardaki zayıflıklar, dolayısıyla direnişin devrimci bir önderlikten yoksun oluşu, sonucu belirlemede, en büyük handikapı. Buna karşın her iki direnişe verdiğimiz önem, yoldaşlarımızın direnişlere ilgisini arttırmak, işçi sınıfı ile bağları geliştirmek yönünden yararlı oldu. Direnişlere gidiş tarzımız üzerine bir “iç yazı” çıkarıldı, bu yöndeki hata ve eksikliklerin aşılmasına çalışıldı. Keza o günlerde çıkan “İhtilalci Komünist”de (İK) direniş yerinde ilişki kuruluş tarzımız, nelere dikkat etmemiz gerektiği üzerine bir yazılar yayınlandı. Bunlar toplantılarda konuşuldu, bir eğitim konusu haline getirildi. Bütün bu sözlü-yazılı yönlendirmeler ile yoldaşlarımızın yönü direnişlere çevrilirken, direnişteki tavırların nasıl olması gerektiği konusunda da bilinçlendirildi.

Elbette halen direnişlere karşı duyarlılık, zamanında harekete geçme yönünde eksiklikler tümünden ortadan kalkmış değil. Fakat İtfaiye, Tekel sürecindeki dönüşümün önemli yararları olduğu da muhakkaktır. Daha sonraki direnişlere; (UPS işçilerinin direnişi, “tek kişilik direnişler”, “ikinci Tekel direnişi” gibi direnişlere) ilgi ve destek, bunlar üzerinden gerçekleşti. Ancak direniş anında kurulan ilişkilerin daha sonra da sürdürülmesi, istikrarlı ve kalıcı ilişkiler haline getirilmesi konusunda fazla bir mesafe alınamadığını belirtmek gerekir. Ki aslolan da budur. Direnişin yengi ya da yenilgiyle bitmesi, sınıf mücadelesi açısından önemlidir kuşkusuz. Ama daha önemli olanı, o direnişin kazandırdıklarıdır. Sınıfın örgütlenme ve bilinç düzeyinde bir sıçrama yaratmasıdır. Bu da ancak direniş anında kurulan ilişkilerin sonradan örgütlü bir hale getirilmesiyle mümkün olur. Direnişin doğal önderleri ne kadar devrimci sendikal örgütlülüğe çekilebilirse, sınıfın ileri unsurları ne kadar komünist bir hareketin etki alanına girerse, sınıf mücadelesinin seyri o oranda değişebilir. Bizim de başarı kıstasımız bu olmalıdır.

* * *

2010 yılının kazanımları içinde sayılabilecek önemli bir nokta da, sendika ağa-

Bir yılın dersleri üzerinden Yeni kavga yılına hazırlanmak

*Elimize posta kanalıyla ulaşan
TİKB(B) Merkez Yayın Organı
“İhtilalci Komünist”in Ocak-Şubat
2011 tarihli 72. sayısının
başyazısını güncel öneminden
dolayı kısaltarak yayınlıyoruz.*

Geçtiğimiz yıl “kriz bitti” yaygarasının gerçeği yansıtmadığını, krizin daha şiddetli biçimde geldiğini söyledik. Nitekim öyle de oldu. ABD’de başlayan kriz, Avrupa’yı da sardı. Emperyalizme bağımlı Asya ve Afrika ülkeleri ise bunun etkilerini çok daha derin yaşadı. Her kriz döneminde olduğu gibi büyük tekeller, küçükleri yutarak, işçi-emekçileri daha fazla sömürerek onu bir fırsata çevirmeyi başardı. Krizin yükü sırtına binen işçi ve emekçiler ise, giderek militanlaşan biçimlerde eylemlerini yükseltiyor, sokakları savaş alanına çeviriyor.

sunan bir dizi kararlar aldı. Bu kararlar, zaten büyük bir sömürü ve baskı altında olan işçi ve emekçilerin yaşamını daha çekilmez hale getirdi. İşsizlik arttı, gerçek ücretler düştü, çalışma süreleri 10-12 saat buldu, iş cinayetlerinden yaşamını yitirenlerin sayısı iyice yükseldi, “esnek çalışma” yaygınlaştı vb... İşçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşulları ağırlaştı, büyük tekeller kar üzerine kar yapmayı sürdürdüler.

Krizin patlak verdiği andan itibaren hem dünyada, hem de ülkemizde krize karşı yüzbinlerin katıldığı mitingler ve gösteriler yapıldı. Ardından fabrika direnişleri ve eylemler artmaya başladı. Fabrika ö nü direnişler, grevler, işgaller, patronu ve müdürleri rehin almalar gibi militan eylemler yaygınlaştı. 2010 yılında ise, krize karşı eylemler, artık sokak çarpışmalarına dönüştü. Özellikle Yunanistan’da defalarca genel grev yaşandı. Başta gençler olmak üzere işçi ve emekçiler sokaklara taşdılar. Günlerce süren taşlı-molotoflu eylemler gerçekleşti. Benzer bir durum emeklilik yaşını yükseltmeye kalkan Fransa’da da görüldü. Emeklilerin gösterileriyle başlayan eylemler, toplumun tüm kesimlerini sardı. “Biz emeklilerin askerleriyiz” diyen gençler sokaklara çıkıp polisle çatıştılar. İngiltere’de ise öğrenci harçlarına yapılan astronomik zamlar, öğrencilerin, öğretim üyelerinin, velilerin isyanına yol açtı. Öğrenciler, günlerce sokakları doldurdu, polisle çatıştı, bakanlık-

akıl hocalığı yapan sendikalist-reformcu tezlere de karşı durduk, krizin ancak devrim ve sosyalizmle ortadan kalkacağı gerçeğini hatırlattık. Aynı şekilde krize karşı mücadelenin, devrim perspektifi ile yürütülmesi gerektiğinin altını çizdik.

Geçtiğimiz yıl “kriz bitti” yaygarasının gerçeği yansıtmadığını, krizin daha şiddetli biçimde geldiğini söyledik. Nitekim öyle de oldu. ABD’de başlayan kriz, Avrupa’yı da sardı. Emperyalizme bağımlı Asya ve Afrika ülkeleri ise bunun etkilerini çok daha derin yaşadı. Her kriz döneminde olduğu gibi büyük tekeller, küçükleri yutarak, işçi-emekçileri daha fazla sömürerek onu bir fırsata çevirmeyi başardı. Krizin yükü sırtına binen işçi ve emekçiler ise, giderek militanlaşan biçimlerde eylemlerini yükseltiyor, sokakları savaş alanına çeviriyor.

* * *

Ülkemizde de krize karşı mücadele 2010 yılında da sürdü. Zaten krizin patlak verdiği andan itibaren yüzbinlerin katıldığı mitingler olmuş, fabrika ö nü direnişler başlamış, ardından işgaller, grevler gerçekleşmişti. 2009 yılı emekçi memurların fiili “genel grevi” ve bunun destek güçleriyle birlikte sokaklara taşmasına tanıklık etti. 2010 yılında ise bu direnişler hem daha yaygın hem de daha kitlesel ve militan bir karakter kazandı. Yıla zaten İtfaiye ve Tekel işçilerinin direnişi ile girilmişti. Bu direnişler, özellikle de 78 gün süren Tekel direnişi, uzun yıllardır unutulmuş mücadele

larının yüzünün daha fazla teşhir olması, onlara karşı mücadelenin yükselmesidir. Krize karşı direnişlerde, sarı sendikaların gerçek yüzü daha fazla açığa çıktı. Ve sendika ağalarına duyulan öfke, eylemli bir hal almaya başladı. Özellikle Tekel direnişi, bu öfkenin en açık biçimde ortaya konduğu eylemlere sahne oldu. Direniş sürerken Tekel işçileri, verdiği sözleri yerine getirmeyen Türk-İş'e duydukları öfkeyi, Genel Merkezi işgal ederek ortaya koydular. Ondan önce gerçekleşen mitingte de Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu'nun konuşmasını yuhlamışlar ve kürsüyü zaptetmişlerdi.

2010 1 Mayıs'ında da kürsüden konuşmaya kalkan Kumlu'yu konuşturmadılar, Kumlu, kitleden gelen büyük tepki üzerine miting alanından kaçmak zorunda kaldı. İşçiler, kürsüye çıkarak tepkilerini ve taleplerini dile getirdiler. Mayıs ayında Türk-İş'in İstanbul Bölge Şubesi, yine işçiler tarafından işgal edildi. Verdiği sözleri yerine getirmeyen Tek Gıda İş Genel Merkezi'nin önünde Tekel işçileri yeniden çadır kurdu. Ayrıca bir çok sendikada, sendikal bürokrasiye karşı daha örgütlü bir muhalif hareket doğmaya başladı. Bunlar kendi içinde sorunlu olsalar da, işçi ve emekçilerin varolan sendikalara tepkileri, bu tür hareketleri cesaretlendiriyor ve seslerinin daha gür çıkmasını sağlıyor.

2010 yılı içinde irili-ufaklı birçok işçi direnişi yaşandı. Bunların büyük çoğunluğu işçilerin sendikalaşma girişimleri sonucu işten atılmaları üzerine gerçekleşti. Bu durum, varolan sendikaların ilgisizliğine ve direnişlere yeterince sahip çıkmamalarına rağmen, işçilerin örgütlenme-sendikalaşma isteğinin boyutlarını gösteriyordu. Hemen her sendikalaşma çabası, işten atılmak gibi büyük bir bedel ödemeyi getirse de, işçiler sendikalı olmaya çalışıyor. Ve işçi sınıfı "örgütlenmeyi" sendikalaşmak olarak görüyor, bu yönde çaba harcıyor.

Fakat başta Tekel olmak üzere yaşanan direnişler üzerinden bir kez daha görüldü ki, işçiler taban örgütlerini oluşturmak zorundadır. Bu örgütlerin varlığı, sendikaları harekete geçmeye zorlayacak, kritik aşamalarda ise sendikaya rağmen gereken tavır ortaya koymalarını sağlayacaktır. İşyeri komiteleri, direniş, grev, TİS vb. özel anlara dönük taban örgütleri kurulmadan, işçi ve emekçilerin mücadelesinin başarıya ulaşma şansı yoktur.

2010 yılı, aynı zamanda "tek başına direnişler" yılı oldu. Daha önce Emine Aslan ile başlayan "tek başına direniş" yıllarca sürmüş ve başarılı olmuştu. Bu yıl ise Türkan Albayrak ve Zeynel Kızılaslan "tek başına direniş" gerçekleştirdiler. İşyeri önünde çadır kurarak başlayan bu direnişler, kısa sürede işçi ve emekçilerin, aydınların ilgisini ve desteğini kazandı. Artan destek, bu direnişlerin zaferle bitmesini de koşulladı.

"Tek başına direnişler" sendikasızsalar da, örgütlü olunduğunda ve direniş, örgütlü-disiplinli bir şekilde sürdürüldüğünde, işçilerin kazanacağını ortaya koyuyordu.

2010 yılının işçi ve emekçiler cephesinden en büyük kazanımı, hiç şüphesiz Taksim Meydanı'nın 32 yıl sonra ilk kez 1 Mayıs'a açılmasıdır. Bu, yıllar süren dış dış bir kavga sonucunda kazanılan bir zaferdir. Komünist ve devrimciler önderliğinde yıllarca 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkma mücadelesi verilmiş, şehitler, yaralanmalar, tutsaklıklar pahasına bu ısrar sür-

yüz binlerle Taksim alanına aktılar, alanı kızıştırdılar.

1 Mayıs'ın içini boşaltma çabası da tutmadı, sendika ağalarının konuşmasına izin verilmedi, kürsü gerçek sahiplerinin eline geçti. Yüzbinlerce kişi, devrimci marşlarla coştı, devrimci sloganlar ve kızıl bayraklar alana damgasını vurdu.

Bu tarihsel günde, biz de orak-çekeçli kızıl bayraklarımız ile alandaydık. Dört ustanın ve dört önderimizin pankartları alandaki işçi ve emekçileri selamladı. Şehitlerimizle, tarihimize oradaydık. Taksim'in 1 Mayıs'a açılması için verilen kavganın önemli bir parçası olmanın gururu ile oradaydık. Reformistlerin "alan tartışması" diye küçümsedikleri, birçok devrimci örgütün reformist rüzgarlardan etkilenerek Taksim'e çıkma konusunda kararlı davranmadıkları süreçlerde, doğru tavrı koymanın verdiği güvenle oradaydık.

Taksim'in 1 Mayıs'a açılması, işte bu devrimci tavır üzerinden gerçekleşmişti. Bunda bizim önemli bir payımız vardı. 2004 Saraçhane'de gerçekleşen fiili mitingten, 2007 ilk Taksim gediğinin açılmasına kadar geçen her kritik evrede doğru bir politik hat izledik. Bunlar kendi içinde değerlendirildiği için yeniden girmiyoruz. Fakat Taksim resmi olarak kazanıldıktan sonra, "Taksim'de bu ısrar niye" diyerek bu konudaki militan tutumu küçümseyen reformistlerden, "alan tartışması yapmayalım" diyerek söze başlayan kimi devrimci yapılara kadar herkes, Taksim'in herhangi bir alan olmadığını söylemeye başladı. Bir kez daha devrimci kararlılık ve ısrar galip gelmişti. Ama yine bir kez daha bu kazanımda hiçbir katkısı olmayanlar, onun üzerine oturmuş ve o güne dek sanki aksi yönde çalışmamış gibi, alanın önemi üzerine yazılar döktürmüştü.

Kendi içinde yalpalamaları olmakla birlikte "Devrimci 1 Mayıs Platformu"nun son 5 yıllık çabasını da belirtmeden geçemeyiz. Herşeyden önce devrimci yapıların 1 Mayıs'a birleşik bir duruş içinde katılmaları, başlı başına bir kazanımdı. Taksim'in 1 Mayıs'a açılması yönünde, platformun da büyük bir çabası oldu. Ne var ki, bu çabaların sonuç verdiği 2010 yılında, platform dağılma tehlikesi ile karşı karşıya kaldı. Bunda alan içinde provokasyon riski yaratanlar kadar, bu sorunu platformun dağılmasına gerekçe yapanlar da suçluydu. Bugün hala, önümüzdeki 1 Mayıs'a bu platformla gidilip gidilemeyeceği belirsizdir. Biz tutumumuzu platformun varlığını sürdürmesinden yana koyduk. Çünkü bir hedefi kazanmak kadar, onu elde tutabilmek de, birlikte davranmayı gerektirir. 1 Mayıs'ın devrimci özünü koruyarak kutlanması için, devrimci yapıların birleşik duruşunu korumaları şarttır. Bütün bunlardan dolayı, 2011 1 Mayıs'ına da "Devrimci 1 Mayıs Platformu"nu oluşturarak girmeliyiz. Bizim ça-

dırılmıştır. Bunun bir sonucu olarak 2007 yılında açılan ilk gedik, 2008 ve 2009'da fiili girişlere, 2010'da ise resmi izine dönüştü. Ve 1978 yılından sonra ilk kez işçi ve emekçiler

bamız bu yönde olacaktır.

2010, 12 Eylül askeri faşist cuntasının işbaşına gelişinin 30. yılıydı. Aynı güne "anayasa referandumu"nun da denk getirilmesi, 12 Eylül protestolarına ayrı bir anlam yükledi. Faşist cunta döneminde hazırlanan '82 Anayasası, AKP hükümeti tarafından demagogik bir şekilde eleştiriye tabi tutulmuş ve bazı maddelerinin değiştirilmesi için referandum dayatılmıştı. '82 Anayasasının tümü değil, bazı maddeleri değişecekti. Bunlar, AKP'nin kendi önünde engel gördüğü "yüksek yargı" ve orduyu hizaya sokacak değişikliklerdi. AKP ve ona yakın duranlar, "anayasaya evet" kampanyası yürütürken, başını CHP'nin çektiği AKP karşıtları da "hayır" propagandası yaptılar. Buna karşın Kürt hareketi ve bazı reformist parti ve kurumlar, "boykot cephesi" oluşturdu. Ayrıca biz de dahil birçok devrimci örgüt "boykot" taktiği izledi.

Bizi diğerlerinden farklı kılan, '82 Anayasası'nın referanduma sunulduğu 7 Kasım 1982 tarihinde de "boykot" kararı almış olmamızdı. Bizim dışımızdaki devrimci yapılar, yurtdışında bir birlik oluşturmuş, "anayasaya hayır" kampanyası yürütmüştü. Nesnel koşullar bugünkünden çok daha kötü iken, biz cuntanın kendini meşrulaştırma, yaptıklarını yasal kılıfa sokma ve geleceği ona göre dizayn etme girişimi olan "anayasa referandumu"na alet olmayacağımızı belirtmiştik. Bunun seçimlerden farklı olduğunu, "evet" ya da "hayır" seçeneği dışında bir seçenek sunmadığını, hangi seçeneğe oy verilirse verilsin, bu oyunun bir parçası haline gelineceğini, dayatmaya boyun eğilmiş olunacağını söyledik.

12 Eylül'ün en karanlık günlerinde '82 anayasasına "hayır" diyenler, 2010 anayasa referandumunda "boykot" dediler. '82 anayasasını neden "boykot" etmediklerine dair tek bir satır yazmadan... Hatta '82 anayasası oylanırken, sanki kendileri ortada yokmuş, bu anayasaya "hayır" kampanyası yürütmemişler gibi... Gerçekte birçoğu ülkede yoktular, çoğu soluğu yurtdışında almıştı. "Faşizme karşı birliği" orada kurmuşlar, '82 anayasasına karşı eylem ve propagandayı orada yürütmüşlerdi. Bu "birlik" de çok kısa sürmüş, herkes birbirini suçlayarak dağılmıştı.

Biz geçmişte de doğru bir politik tutum almanın rahatlığı ile bir kez daha "boykot" dedik. Ayrıca hem "boykot cephesi"nden, hem de "boykot" deyip de örtük biçimde "hayır"cı davrananlardan aramızdaki farkı ortaya koyduk. Politik farklılık, ap faaliyetleri ve eylemsel olarak da kendini ortaya koydu. Yaygın yazılama, afişleme faaliyetinin yanı sıra, çalışma yürüttüğümüz alanlarda eylemler gerçekleşti. 12 Eylül günü, sözlü ajitasyon ve sokak gösterileri yapıldı. Hem 12 Eylül'ün 30. yılı protesto edildi, hem de anayasa referandumuna "boykot" tavrı eylemli bir şekilde ortaya kondu. "Sandığa değil sokağa!" sloganımıza uygun bir duruş sergilemiş olduk. (...) İçinde kimi eksikleri barındırsa da bir bütün olarak 12 Eylül ve anayasa referandumuna dönük faaliyetlerimiz, olumluydu, politik hattımıza uygundu.

AKP'nin sahte 12 Eylül karşıtlığına kanalar ya da kanmak isteyenler, "yetmez ama evet" diyenler, 13 Eylül'de cunta şeflerinin yargılanması için mahkemelere "suç duyurusu"nda bulunma yarışına girdiler. Bu yarışa "boykot cephesi" içinde yeralan reformist partiler de katıldı. Çünkü onlar, kendilerini Kürt hareketine endekslemiş, onlar "boykot" dedikleri için buna uymuşlardı. Gerçekte o güne dek izledikleri politik hat,

tam da “yetmez ama evet”çilere denk düşüyordu. Bunun böyle olduğu referandum sonrası, “cunta şefleri yargılsın” eylemlerinde buluşmalarıyla çok net biçimde ortaya çıktı. Fakat AKP, bırakalım cunta şeflerini yargılamayı, Kenan Evren’in maaşını arttırdı. Zaten daha önce de Abdullah Gül, Evren’i madalya ile ödüllendirmişti. Keza Fettullah Gülen, cunta döneminde mantar gibi çoğalan İmam Hatip Liseleri’ni, din dersinin zorunlu hale getirilişini hatırlatarak, Evren için “cennetlik adam” demişti. Böyle bir zihniyetin cuntayı yargılamasını beklemek, ancak reformistlerin ham hayali olabilir.

Cunta şeflerinin yargılanması ve cunta dönemi yapılan anayasaların değiştirilip tüm uygulamaların kaldırılması, ancak halk hareketi sayesinde gerçekleşebilir. Latin Amerika ülkeleri bunun somut örneklerini sunmaktadır. Türkiye ile benzer dönemde askeri faşist darbeler sahne olan ve benzer uygulamalara maruz kalan Latin halkları, yıllarca süren uzun mücadeleler sonucu, cunta şeflerini yargılayıp müebbet hapse mahkum etmeyi başardılar. Bu, bir gün Türkiye’de de gerçekleşecektir.

* * *

2010 yılının en çarpıcı gelişmelerinden bir diğeri ise, Kürt halkının mücadelesinin geldiği aşamadır. Hatırlanacağı gibi 2009 yılında AKP hükümetinin “Kürt açılımı”, Habur sınır kapısından giren PKK’lilerin karşılanma merasimi ile birlikte çökmüştü. Ardından sükun eden şoven histeri, gelenler hakkında dava açılması ve bazılarının tutuklanması ile sonuçlandı. Bir kısmı ise, tekrar Kandil’e, Mahmur’a döndüler. (...)

Başlangıçta Kürt hareketinin de etkisiyle halkta “açılım”dan beklentiler yüksekti. Politik olarak Kürt hareketine angaje olan reformist akımlar da bu beklentiyi pompaladılar. Kürt sorunun bu şekilde çözüleceğine dair hayaller yaydılar. Fakat bir kez daha şapa oturdular. Kürt halkı ise yeni bir hayal kırıklığı daha yaşadı. “Kürt açılımı”nın fiyaskosu ve yaşanan hayal kırıklığı, egemenlerden beklentiye girmenin ne denli yanlış olduğunu bir kez daha gösterdi. Hak ve özgürlüklerin seçimle değil, sokakta kazanılacağı yeniden görüldü. Ve sokaklar bir kez daha yangın yerine çevrildi.

Yıl boyunca Kürt halkı sokakları hiç boş bırakmadı. Şehit düşen gerillalarını törenlerle karşıladılar. Devletin cenazeyi vermediği durumlarda ortalığı savaş alanına çevirdiler. Kürt siyasetçilerinin tutuklanmasını yine sokaklarda eylemlerle protesto ettiler. Her vesile ile sokaklara çıktılar, polisi taşla tuttular, karakollardan çıkamaz hale getirdiler.

Bunların içinde Hakkari önemli bir yere sahiptir. Hakkari’de yüzde 90 üzerinde boykot kararı uygulandı. Sokaklara polis giremez hale geldi. Halk mahkeme ve devlet kurumlarına gitmeden sorunlarını kendi içlerindeki örgütlülük ile çözmeye başladı. Bu durum devleti de harekete geçirdi. Referandum sonrası Hakkari’de 9 köylü katledildi. Hakkari’nin Yüksekova ilçesini, il yapma kararı alındı. Devlet sarsılan ve giderek kaybettiği otoritesini yeniden tesis etme çabasına girdi.

Bu yıl içinde Kürt halkının attığı en önemli adım, kendi dilini her yerde kullanacağını ilan etmesi oldu. Bunun bir ayağını “anadilde eğitim hakkı” için yeni öğretim yılının ilk haftasında çocuklarını okula göndermeyerek yaptılar. Okul boykotu, bugüne dek bu hakkı elde etmek için yapılan eylemler içinde en ilerisini oluşturuyordu. Ardından KCK davasında tutuklular, “Kürtçe savunma” yapmak istediklerini belirttiler. Bunun kabul edilmemesi üzerine savunma vermediler. Milletvekilleri meclis kürsüsünden Kürtçe konuşmalar yaptı. Ve belediyeler “iki dilli yaşam” diyerek tüm tabelalara Türkçe-Kürtçe yazmaya başladılar. Esnaflar,

sattıkları ürünlerin isimlerini Kürtçe yazdı.

Bu gelişmelere AKP başta olmak üzere tüm düzen partilerinin ve kurumlarının tepkisi sert oldu. Ancak Kürt halkı fiili kazanım alanlarını genişleterek mücadelesini sürdürüyor. Ayrıca Öcalan’ın devlet yetkilileri ile görüştüğü resmi olarak da kabul edildi. AKP, Haziran seçimlerine kadar nefes alabilmek için Öcalan’la görüşmelere yeşil ışık yaktı. Ve bu görüşmeler sonucunda seçimlere kadar “ateşkes” kararı aldırdı, Gülen cemaati ile ilişkilerin düzeltilmesini telkin etti.

Devlet adeta rehin tuttuğu Öcalan aracılığı ile Kürt halkının yükselen mücadelesini dizginlemeye çalışıyor. Fakat bunu nereye kadar başarabileceği soru işaretidir. Diğer yandan Güney Kürdistan’da

bir Kürt Federe Devleti’nin varlığı ve Türk tekellerinin bu bölge ile olan ilişkileri, egemenleri Kürt sorunu konusunda adım atmaya zorluyor. Başta ABD olmak üzere emperyalistlerin de çıkarları bunu gerektiriyor. Fakat Türk egemenlerinin yüz yıllık şoven yaklaşımı, en küçük bir adımın atılmasında bile ayağına takılıyor.

Sonuç olarak iç ve dış konjonktür Kürt kimliği konusunda engellerin kaldırılmasını dayatıyor. En başta hareketin geldiği düzey, bu engelleri zaten fiilen aşmış bulunuyor. Fakat Kürt sorunu, sadece dil veya kimlik sorunu ile sınırlı bir sorun değil. O yüzden de bu yönde kimi adımlar atılsa bile, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı tanınmadığı sürece varlığını koruyacak. Dolayısıyla bir devrim sorunu olarak önümüzde duracak.

“Kürt açılımı” ortaya atıldığından beri, bunun sınırlarına dikkat çekmiş, umut ve beklenti yaymanın yanlış olduğunu söylemiştik. Kürt hareketi ve onun kuyruğuna takılanları bu yönde eleştirmiş, uyarıştık. Gelişmeler, tam da söylediklerimize uygun bir şekilde oldu. Kürt halkı bir kez daha hayal kırıklığı yaşadı. Fakat önemli olan, mücadele azim ve ısrarını yitirmemiş olmasıdır ki, son bir yıl bunun somut örnekleri ile doludur.

* * *

Bir yılın bu kısa özeti bile, 2010’un işçi-emekçi hareketi ve Kürt halkı açısından olumlulukları baskın olan bir yıl olduğunu ortaya koyuyor. İç zaafları taşımakla birlikte eylemlerde gözle görülür bir artış var. Ve bunlar giderek daha militan bir hal alıyor, toplumun tüm kesimlerini kapsıyor. Öyle ki sokağa çıkmayan kesim neredeyse kalmadı. Doktorlardan sanatçılara varana kadar herkes, hakları için daha fazla sokağa, eyleme başvuruyor.

Yılın son ayları ise, öğrenci eylemlerine sahne oldu. Üniversite gençliği, YÖK’ün kuruluş yıldönümünde ve ardından gerçekleşen eylemlerde varlıklarını hissettirmeye başladılar. Burjuvaziye yeniden ‘68’i hatırlattılar, o yılların korkusunu duyumsattılar.

Her ne kadar bu eylemler bugün reformist parti ve örgütlerin etkisi altında gerçekleşiyorsa da, öğrenci gençliğin mücadelesi ileriye doğru geliştiği oranda, reformistlerin gerçek yüzü daha fazla açığa çıkacak ve gençlik için çekim merkezi olamayacağı görülecektir. Gençlik, dinamik yapısı ile reformizmin pasif muhalefetini aşarak, devrimci, militan bir rotaya girecektir.

Anayasa referandumunun ardından “demokrasi” bekleyenler, daha baskıcı bir rejimi karşılarında buldular. Çünkü AKP, rakiplerine darbe indirdikçe kendini daha güçlü hissediyor ve en başta da işçi ve emekçilere, gençlere, devrimci-demokrat kişi ve kurumlara

saldırıya geçiyordu. Yılın son aylarında hazırlanan “torba yasa” bunlardan biridir.

Burjuvazi bir yandan krizin aşıldığını, işsizliğin azaldığını söylüyor, bir yandan da işçi kıyımlarına, hak gasplarına devam ediyor, çalışma ve yaşam koşullarını daha da zorlaştırıyor. Asgari ücrete, işçi-memur ve emekli aylıklarına 20-30 TL’lik zam yapılırken, gıda başta olmak üzere temel ihtiyaçlardaki artış,

ikiye-üç katlanıyor. İşsizlik ve yoksulluk hem yaygınlaşıyor, hem de daha katlanılmaz hal alıyor.

Diğer yandan devrimci kurumlara yapılan baskınlar, tutuklamalar, yasaklamalar artarak sürüyor. Bu saldırılardan örgütümüz de payını aldı. 2010 yılı içinde yoldaşlarımız ap faaliyetleri sırasında gözaltına alındı, dövüldü. Ayrıca iki yönetici yoldaşımız tutuklandı. Yılın son aylarında gerçekleşen son tutuklamaya karşı bir kampanya başlattık. Bu, yoldaşımızı sahiplenmenin yanı sıra, faşizmi teşhir etmenin bir gereği idi. Amacımız, yarattığımız kamuoyu baskısıyla yoldaşımızı serbest bırakırmayı başarmaktır. Fakat bu amaç hasıl olmasa bile, faşizmi her yönden sıkıştırmak, yoldaşımız şahsında direnişin ve örgütümüzün propagandasını daha geniş kesimlere duyurmaktır. Kampanyamız ap faaliyetlerimiz, sokak gösterilerimiz ile devam edecektir.

* * *

Örgüt olarak 2010 yılına 5. Konferans ile girdik. Konferansımız, tam da İtfaiye ve Tekel direnişlerinin en parlak günlerini yaşadığı bir sırada gerçekleşti. Aynı zamanda tasfiyeciliğin kendini iyice kustduğu, parçalandığı, tüm rezilliği ile ortaya döküldüğü bir dönemdi. Bu, “devrimci kopuş”umuzun ne denli isabetli olduğunun bir kez daha kanıtlanmasıydı.

Konferansımız bu gelişmelerin verdiği moralle dünyada ve ülkemizdeki gelişmeleri değerlendirdi, örgütümüzün yeni döneme yanıt verecek şekilde gelişmesini önüne koydu. Politik üstünlüğünü, örgütsel üstünlükle tamamlayabilmek için, esas olarak kadro sorunu üzerinde yoğunlaştı. Temel halkanın ihtilalci komünist kadrolara sahip olmakta düğümlendiğini tespit etti ve kadro kriterlerini yeniden ele aldı. Tüm yoldaşların bu kriterlere uygun hale gelmesi için yapılması gerekenleri sıraladı. Geçen yaklaşık bir yıl içinde Konferans kararları doğrultusunda politika ve taktikler belirlendi, örgütsel düzenlemeler yapıldı. Yukarıda belirttiğimiz gibi birçok gelişmeye doğru perspektiflerle müdahalelerde bulunuldu. (...)

Bütün bunları alt alta sıraladığımızda 2010 yılında önemli başarılarla imza attığımız görülecektir. Ancak halen süregelen eksikliklerimiz bulunmaktadır. Bunları örgütümüzün ilke ve normları ve 5. Konferansımızın kararları ışığında aşmakla karşı karşıyayız. Önümüzdeki yılın çok daha çetin geçeceği gözönünde bulundurulursa, bunun önemi ve yakıcılığı daha iyi anlaşılabilmektedir.

İşçi-emekçi hareketi, öğrenci gençlik, Kürt halkı, ne kadar mücadele dolu bir dönemi yaşasalar da, ML bir önderlik boşluğu, en büyük handikap olarak durmaktadır. Bunun aşılması, bizlerin ML normlara uygun çalışmamız ve bolşevik kadro niteliklerine bürünmemizle olasıdır. 2011 yılının önceki yıllardan farklı olması, mücadelenin niteliksel olarak sıçrayabilmesi, bizlerin bu alanda alacağı mesafeye bağlı olacaktır. (...)

Nevin Berktaş'a özgürlük!

Nevin'den mektup var

Bakırköy
Kadın Ha-
pishane-

si'nde hala tutulan Nevin Berktaş'ın der-
gimize gönderdiği mektubu yayınlıyoruz.

Merhaba

Uzun tutsaklık yıllarım, tutsaklık-
la özgürlüğün içiçe geçtiğini ve ara-
daki ayrımın silinip gittiğini bin kez
kanıtlamıştı. "Tek başıma"yken bile
yalnız olmadığımı biliyordum. 25 yıl
önce hücrede tek başımayken ben,
gönderdiği şiiirden nasıl duyulandığımı
hatırlayarak yeniden gönderen
ve yeniden aynı duyguları yaşatan,
daha fazlası, heyecandan elimi yü-
reğime bastırmama yol açan yolda-
şım, yoldaşlarım da biliyordu bunu.
"Öyle bir ufka vardık ki artık yalnız
değiliz" diyordu şair, "gerçi gece
uzun gece karanlık/ama bütün kor-
kuların uzak/Bir sevdadır böylesi-
ne yaşamak/tek başına/ölüme bir
soluk kala/zindanda yatarken bi-
le/asla yalnız kalmamak..."

"Şansımдан" ülkemde karanlığın
koyulaştığı yılları hapishanelerde
karşılamağ düşmüştü bana da. Öz-
gürlük alanlarının genişleyeceği, en
azından soluklanabileceğimiz yıllar
ne zaman gelecekti bilmiyordum.
Bildiğim tek şey bir gün mutlaka
gelecekti. Toplumların tarihinde
yenilgiler hep olurdu. Bense kendi
yolumu belirlemiştim ve bu nedenle
de pek çok şeyi daha anlaşılır bulu-
yordum. Başkaldırmayı öğrendiği-
me göre hapishaneleri, yenilgileri
göze almıştım demek ki. Birgün öz-
gür bir hayat doğacak... Bana da-

yanma gü-
cü veren
"özgür bir
hayat"a
duyduğum
özlem,di,
böyle bir
hayat kur-
ma iste-
ği idi. Han-
gi işkence-
lerden ge-
çersen geç
bu gizli
kalmaya-
cak, ama
eğer dire-
nirsen...

Bir gün kitlelerin ruhunda fırtı-
nalar esecek, ama eğer direnirsen.
Kitleler suskunluğa geçmişse, bu
kimseyi yanıltmamalı. Fakat bu
uzun sürmüşse, o zaman vicdanları
sarsmak, geniş kesimlerin kendine
gelmesini sağlamak büyük uğraşlar,
büyük bedeller ister. O durumda da
ne pahasına olursa olsun yapılanları
duyurmak, hesap sorma bilincini
uyandırmak büyük bir iş. Ama
eğer direnmişsen...

Bunları düşündüğüm ve yazdığımı
için, şimdi tekrar hapishanede-
yim, ama dışarıdan o kadar çok
mektup ve kart aldım ki, yüreğim
coştı heyecandan, tuttum onu,
"kalp atışlarını kimse duymaz" der-
ler, ama duyduğunuzu hissettim.
Kimi zaman gözlerim doldu, kimi
zaman mutlulukla gülümsedim. Ba-
zılarının gizli bir dili vardı sanki, be-
ni öyle çok şey hatırlamaya itti ki,
ikinci "Hücreler" kitabı yazabilirim.
Firavunlar zamanı değil ya, yakın
bir tarih, ama "unuttuğumu" sandığımı
çok fazla ayrıntı var. Yo, asla
unutmadık, asla bağışlamadık. Yü-
rek dokunuşunda fışkırtıverdi sanki.
Çünkü bir ana sevgisi ve şefkatiyle
kucakladınız beni.

İşçiler, emekçiler, tutsaklar,
gençler, çocuklar, beni tanıyan-ta-
nımayan çok sayıda insan yazdı,
dost kalemler sihrini akıttı hapisha-
ne duvarlarına. Eriyiverdi taşlar, de-
mirler... Avukatlar, arkadaşlar geldi
görüşüme dayanışmak için. Duyarlı
gazeteci arkadaşlar benim nezdim-
de gerici sınıf hukukunu mahkum
etmeye çalıştılar. Avrupa Konseyi
Alman Milletvekili Andej Hunko,
tüm zorlukları ve engelleri aşarak
geldi görüştü benimle. İngilizce ko-
nuşuyordu, yanımdaki avukat ar-
kadaş daha çevirmeden ben sanki
anıyordum onu. Dost bakışları da-
yanışmanın dilinin ortak olduğunu
gösteriyordu. "Niye ilgileniyorsun"
diyen yetkililere rağmen gelip gö-
rüşmesi, ta 1926'da Henri Barbus-
se'ün Bulgar komünistleriyle hapishane-
de görüşmesini hatırlattı bana.

Direnışteki işçilerden gelmişti
kartlar. Tekel'in yiğit kadınları, "biz
çadırda sen hücrede yalnız değil-
sin" diyorlardı, göğsüm kabarıyor-
du. Tıpkı bir yoldaşımın yazdığı gibi
"İşçilerden adını duyuyorum, senin-
le nerde karşılaştıklarını anlatıyor-

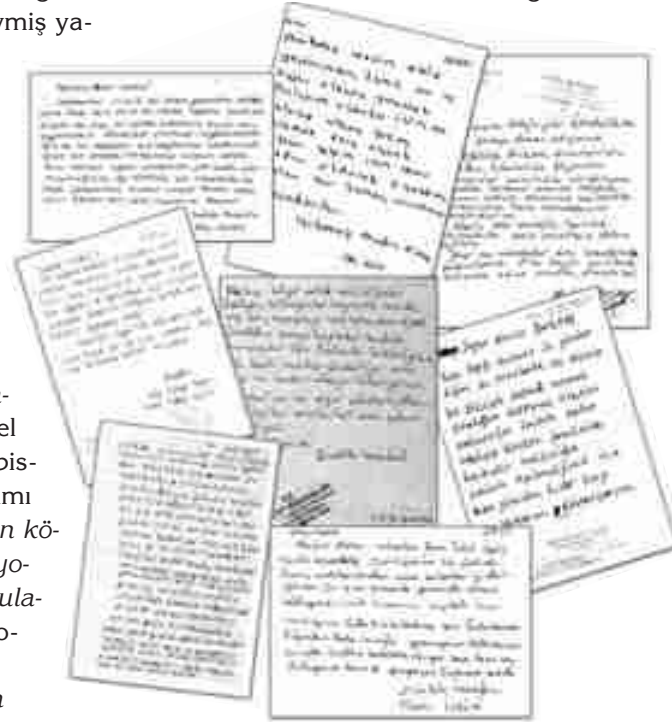
lar, göğsüm kabarıyor." Tekel işçi-
lerinin direnişi ile göğsüm kabarı-
rken "köylü kızı"yla düşüncelerim
birleşiyordu: "Söyleyecek çok şey
var, ama kağıda düşüncelerimi sığ-
dıramıyorum"... "Soluğunu soluğu-
ma katıyorum" diyenle soluğum
karşıyordu gerçekten de. "Denizin
kokusunu senin için doldurdum ci-
ğerlerime", "her koşulda dimdik
durmayı öğreniyoruz", "sımsıcak
sarılma yolluyorum sana" diyen
yoldaşlarla kucaklaşıyorum.

Başka siyasetlerden temsilci ar-
kadaşlar, PKK davası tutsakları
sımsıcak dost selamlarını gönderdi-
ler hapishanelerden. Yayınladığı ki-
taplar nedeniyle hüküm giymiş ya-
yın yönetmenleri, çıkardık-
ları edebiyat dergilerinde
ürünlerini yayınlayabile-
ceklerini yazan dostlar,
Bitlis'ten DİHA basın söz-
cüsü, Günlük'ten bir arka-
daştan gelen kartlar, "ki-
tabını değişik dillere çe-
virmek istiyorum" diyen
arkadaşlar oldu. "Kelebek-
ler gibi özgür olman için sa-
na bu kartı yaptım" diyen el
emeği dost kartı; Sinop hapis-
hanesinden gazetelerde adımlı
duyup yazan "iyi her zaman kö-
tünün üstesinden gelir biliyo-
rum, kitabını sordurdum bula-
madım" diyerek kitabımı so-
ran arkadaş, "Davan dava-
mızdır", "yine hapsedilmen
karşısında öfke biriktiriyoruz" diye
yazan arkadaşlar, hepsiyle sarılıp
tanışıyoruz. Hapishanelerden ulaşan
tüm arkadaşlara, zarfın üzerinde ad-
resini gördüklerime, herkese uzan-
maya çalıştım buradan. Elleri-
ne geçmesini umarak, yanıtsız bırak-
mayarak tekrar buluştum onlarla.

Şehit yoldaşlarımın resmini çizip
küçükçük anlamlı notlar gönderen,
"sana yapılan haksızlığa boyun eğ-
meyeceğiz", "bizimlesin, seninleyiz"
diyenler, en kısa zamanda dışarıda
bekleyenler, Özgür Radyo'dan tu-
tuklandığımı duyar duymaz yazan
dostlar, beni annemden dinleyip bir
merhaba demek isteyenler, önce-
den yazıştığım hapishanelerden ge-
len sıcak dost merhabaları, "onların
duvarları tutsak etmeye yetmez" di-
yen arkadaşlar, şehit yoldaşlarımı-
zın adlarıyla yazan genç yoldaşla-
rım, adımlı gazetelerden duyarak
dayanışmak isteyen genç hevaler,
Enver Gökçe'nin güzel şiiiriyle bana
misafir olan arkadaş, daha önce

birlikte yattığımız kadın tutsaklar,
bana unutulmadığımı hissettirmeye
çalışan çabalarıyla uğradılar yanı-
ma.

PKK dava tutsağı arkadaşlardan
çok sayıda kart ve mektup almak
ayrı bir direnç kattı bana, sevincim
ikiye katlandı. Kürt halkının cesur
milletvekillerinin de uğraş verdiğini
duyuyorum ailemden. Tutsaklığın
ne demek olduğunu sadece kendi
yaşamlarından değil, bağrında ye-
tiştikleri Kürt halkından, uzun yıllar
yatmış halkının evlatlarından bili-
yorlardı ve duyarlılıkları da buna
uygun oldu. Sebahat Tuncer gön-
derdiği

kart ile sıkı elimi. Meclis'teki sade,
vakur duruşlarıyla ayrıca saygı duy-
duğum Kürt kadın milletvekilleriyle
kucaklaştığımı hissettim. Hapisha-
nelerdeki Kürt arkadaşlar duvarları
aşarak ellerimi tuttular, her şey bü-
tünleşiverdi. 17 yıldır içeride olan
bir tutsak, "ne de olsa Mehmet Fatih
Öktülmüş'ün yoldaşısın, yanında-
yız" diyor ve "19 yaşımdan beri 19
yıldır tutsağım, Mem ü Zin'in diyan
Cizre'den selamlıyorum seni" diye-
rek daha önce kaldığımız aynı ha-
pishaneyi hatırlatıyordu bir başka
arkadaş. Geçen yıl Van'da 100 kişi
yakalanıp 15'i tutuklanan arkadaş-
lardan biri, "Güneşime olan sevdan-
ın olanca ateşiyile" selamladığını
yazıyor. Bana yapılanların büyük
adaletsizlik olduğunu belirten arka-
daş da "zorlukları yaşamayanların,
acı çekmeyenlerin kafası yüreği
boş, yokuşları tırmanmayanların
bacakları zayıf olur" diyerek bu
adaletsizliklerin hepimizi güçlendir-

diğini hatırlatıyor ve bunu kanıtlarcasına bir başka il-den “mücadele azminiz size zafer getirecektir” mesajı geliyor, “birilerinin hapisaneleri unutturmaması la-zım” diyen tanıdık bir tutsak arkadaş da kutluyor be-ni.

“Fazla yattığını keşke avukatlar daha önce fark edebilselerdi” diyenler, kendi hukuki durumlarından bahsedip fikir edinmek isteyenler, “mapusluk hep sana mı düştü”yle hayıflanalar, arkadaşlar, dostlar, yoldaşlar...

Ve tabi resim çizerek beni doğayla buluşturan mi-nik dostlarım... “Hep yanınızdayız, unutma” diyen küçük yoldaşım, “büyüyünce düşüncelerimi senin gibi haykıracağım” diyerek kocaman olmuş yüreği-yi le beni cesaretlendiren küçük kara kız...

Ve Avrupa ülkelerinden gelen dost selamlar... “Türki-ye’deki gelişmelerle ilgilenen pek çok insan olduğunu ha-tırlatmak ve aynı zamanda senin gibi yürekli insanların yaptığı işleri bildiğimizi ve anladığımızı belirtmek istedim” diyen Ola (İsveç PEN Başkanı). Ola’nın yazdığı mektubu İsveççe’den Türkçe’ye çeviren Murat Kuseyri, Berlin Eya-let Parlamento Milletvekili Kadriye arkadaş (“şimdilik iki satırla dayanışmak istiyorum” diyordu), çiçekler ve minik hediyeler gönderen güzel arkadaşım Kari, “Çok düşün-yorum ve Haziran’da seni Almanya’ya bekliyorum” diye-rek hepsi kucaklıyor beni. “21 yıl sonra her yattığın bir saat bile fazla yatılmış bir süre” diyen avukatım Antonia uğraşüyor Berlin’de. “Belin’de seni seven ve değer verenle-rin çok” diyerek sevgi dolu satırlarıyla uğrayan arkadaş-lar, Hollanda’dan Londra’dan selam gönderip kartlarıyla ulaşanlar, soğuk kara direnen daldaki meyve kartıyla “öz-gürlük her şeye rağmen dalda kalabilmektir” diyen İsviç-re’den arkadaş, Belçika’dan beni kartıyla selamlayan res-sam arkadaş. Frankfurt’ta yaşayan eski hapisane arka-daşım, Almanya’da tüm enerjileriyle çalışan yoldaşlarım, dostlarım.

Her zaman ve daima yanımda olan ailem. Tabi ki de annem. 70 yaşında direnç yüklü annem hala enerjisini katıyor. Bana güzel özellikler kazandıran güçlü yapısını hala damarlarıma şırıngalamaya devam ediyor sanki... En büyük ailem yoldaşlarımın tükenmez enerjisi ile birlikte sarıp sarmalıyor beni... Ve görüş günleri bana aktarmaya çalıştıkları internet sayfalarından dost kurum ve kuruluş-ların çabaları, binlerce dayanışma mesajları, selamları...

Bu büyük güç, 12 Eylül uygulamaları ve bugünkü so-nuçlarıyla hesaplaşıyor. Bilinçli kamuoyunun sesi olarak yayılıyor dünyanın dört bir yanına. Kuşkusuz bu büyük bir çaba, saygıdeğer bir faaliyet, fakat sonuç alıcı bir hareke-te dönüşmesi, daha yüksek bir enerji ve örgütlülük yarat-mayı başarması en iyisi olur. Faşist terör ve burjuva sınıf hukukunun çürütmeye çalıştığı binlerce insan var. Şidde-tin artan dozu ve hapisanelerin tıklım tıklım olması ara-sında direkt bir bağ olduğu kesin. 120 binden fazla tutsak ve onların aileleri, çocukları... Hücre koşulları çok ağır...

12 Eylül’le hesaplaşmak bugünle; bugünle hesaplaş-mak, 12 Eylül’le hesaplaşmak olacak. Bu hesaplaşma ,“zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük”ün içeriği ile bir-leşmeli. Emperyalistler ve işbirlikçilerinin adaletine karşı protestolar örgütlemek ve tutsakların serbest kalması için mücadele ederek bunu başarmak gerek. O zaman binler-ce insanı öldürttüğünü pervasızca söyleyenler, elini kolu-nu sallayarak dolaşamayacaklar. Gerçek suçlular gözü-mün içine baka baka gülerken, bizlere suçlu muamelesi yapılması tam da burjuva sınıf adaletinin ne olduğunu çok iyi anlatıyor. Bu gözü dönmüşler, çukurları kemiklerle doldurdular, göz göre göre sokak ortasında kurşunlanıyor insanlarımız. Suçlular belli, biliyorlar kim olduğunu ama dokunmuyorlar. Bunun nedeni bizim suskunluğumuz.. Başka söze gerek yok.

Nevin Berktaş

Aşağıdaki özel sayı, İstanbul baş-ta olmak üzere çeşitli illerde, emekçi semtlerde ve merkezi yer-lerde yaygın olarak dağıtıldı.

Nevin Berktaş’a özgürlük!

Nevin Berktaş, 12 Eylül cezaevlerini, hücrelerini, işken-celerini anlattığı “İnancın Sımandığı Zor Mekanlar: Hücre-ler” kitabından dolayı, Kasım ayından bu yana cezaevinde-dir.

İşkenceciler, caniler, tecavüzcüler, uyuşturucu baronla-rı, “zaman aşımı”, “tutukluluk süresi” vb yasalarla saliveri-lirken; Nevin gibi, bu sömürü ve soygun düzenine karşı mücadele edenler ise, kendi yasalarını bile çiğneme paha-sına tutuklanmakta, yıllarca yatırılmaktadır.

Nevin Berktaş, Türkiye’de en uzun süre hapis yatan bir siyasi tutsaktır. Yaşamının toplam 21 yılı hapistede geçmiştir. Cezaevindeyken “Hücreler” kitabını yazmış ve tutsakların

zorla “hücre tipi cezaevi”ne götürülmek istendiği 2000 yılında, kitap basılmıştır. Basıldığı andan itibaren de kitap ve yazarı hakkında sayısız davalar açılmış, para ve hapis cezası verilmiştir. Nevin Berktaş’ın 6 yıl fazladan yatırıldığı ortaya çıktığı halde ve verilen ceza-nın buradan düşürülmesi gerekirken, yeniden tutuklanmıştır.

Bu, burjuva adalet sisteminin kime karşı ve nasıl işlediğinin en açık göstergesidir.

Nevin Berktaş, 12 Eylül işkencelerine direndiği, zindanlarda faşist yaptırımlara boyun eğmediği için yıllarca hücrede tutulmuştur. Bunları kitabında yazdığı ve mücadelesine devam ettiği için yeniden tutuklanmıştır. Onun yeniden tutuklandığı bugünlerde, faşist-ler, işkenceciler, caniler, beşer-onar tahliye edilmektedir. Durum bu kadar çarpıcı, açık ve nettir.

Hukuksuzluğun böyle her yerinden lime lime döküldüğü bir sistemden, “adalet” bek-lenebilir mi? Hala yargının bağımsızlığından, tarafsızlığından söz edilebilir mi? Herkese “eşit ve adil” yaklaştığı yalanına inanılabilir mi?

Özgürlük ve adalet, bizim ellerimizdedir! Haksız uygulamalara karşı sesimiz ne kadar gür çıkar, ellerimiz ne kadar birleşir ve tek bir yumruk olursa, adaletsizliklere karşı o ka-dar güçlü mücadele edebiliriz! Ancak bu şekilde, kendi özgücümüze dayanarak hakları-mızı kazanabiliriz!

“Nevin Berktaş Serbest Bırakılsın!” imza kampanyasına katılalım, imza toplayalım!

Şu an hapis tutulduğu Bakırköy Kadın Cezaevi B-4 adresine mektup ve kart yağdırıl-m!

Onun için yapılan gösterilere, eylemlere katılalım!

Semtimizde, işyerimizde, okulumuzda görüştüğümüz herkese Nevin’in durumunu an-latalım, bu haksızlığa tepki göstermesini sağlayalım!

Nevin’i ve tüm devrimci tutsakları faşizmin zindanlarından çekip almanın tek yolu, birleşmek ve mücadeleyi yükseltmektir!

Nevin Berktaş Serbest Bırakılsın!

Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük!

Birleşe Birleşe / Direne Direne KAZANACAĞIZ!

Her yeni yıl umutlarımızı kurbacılayarak gösteriyor yüzünü. Merhaba yeni yılın yüzü-ne, merhaba umutları harmanlanan bize!

2011 yılı bütün sertliğiyle geliyor. Bu hem sermayedarların karlarını katlayacak olan yasa ve kararnameleriyle, hem delice-sine saldırılarıyla, hem de kitlelerin nere-deyse tüm kesimlerinin artan direnme iste-ği ve bunu gösterme biçimleriyle kendini gösteriyor.

Burjuvazi, sömürüde sınır tanımazken ve tüm önlemlerini bu sınırsız saldırganlı-ğa göre biçimlendirirken, işçi ve emekçi-ler buna barikat olmanın zorluklarıyla boğuşarak karşı saldırıya geçmeyi başa-racaktır. Özgürlükler için savaşıma isteği artmışsa, önüne çıkan engelleri yıkmaya ve dayanma gücü geliyor, önderini arıyor demektir.

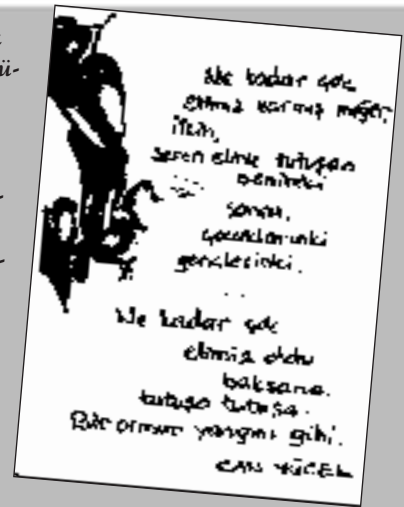
Öyleyse ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini büyütme, savaşız ve sömürü-süz bir dünyayı kurma isteği de kaçınılmaz olarak yaşam bulacaktır; hem bilin-cinde, hem de yüreğinde...

2011 yılı, dünya halkları açısından belki de dönüm noktası olacak ve öfkesi-ni, umudunu, kendi benliğini ifade eden yürekli sesi mutlaka bulacak, o sesin etrafında kilitlenerek kurtuluşun yolunu çizecektir.

Yeni yıl, bize ve dünya işçi ve emekçilerine kutlu olsun...

Bu yeni yılı birlikte kutlamayı ben de çok isterdim. Bunun için gösterdiğiniz yoğun çabanın yorğunluğuna sınırsız sarılıyor, öpüyorum sizi. 31 Aralık gecesi sabaha dönerken saat 12’de hepinizi kucaklayacağımı unutmayın!

Nevin

Nevin Berktaş'a özgürlük!

BDP Diyarbakır milletvekili Akın Birdal'ın Nevin Berktaş ile ilgili olarak mecliste verdiği soru önergesinin tam metni.

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞI'NA

Aşağıdaki sorularımın Adalet Bakanı Sayın Sadullah ERGİN'ce yazılı olarak yanıtlanmasını dilerim.
Saygılarımla. 14.01.2011

AKIN BİRDAL
Diyarbakır Milletvekili

Nevin Berktaş, 1980'den itibaren yaklaşık 22 yılını cezaevlerinde geçiren, ülkemizde en uzun süre hapis yatmış kadın, siyasi tutukludur. Cezaevlerinde kaldığı süre boyunca hukuk dışı yaptırımlara boyun eğmediği için, hücre cezası da dahil, birçok cezaya maruz kalmış ve infazı yakılarak yıllarca içeride tutulmuştur. Bu hukuk dışı uygulamalar yetmezmiş gibi, infaz hesabında yapılan hata nedeniyle 5 yıl 7 fazla cezaya çarptırıldığını ve 1991'de yürürlüğe giren kısmi aftan yararlandırılmadığı tespit edilmiş ve 2007 yılında cezasının dolmasına 6 ay kala tahliye edilmiştir. 3 Kasım 2010 tarihinde de içeride yazdığı bir kitap nedeniyle yeniden tutuklanmıştır.

Berktaş devletin F tipi cezaevlerine geçişe hazırlandığı bir dönemde, 12 Eylül cezaevlerindeki hücreleri ve o hücrelerde geçirdiği işkenceleri anlatan "İnancın Sınılandığı Zor Mekanlar: Hücreler" adlı bir kitap yazdı. Kitap Nisan 2000 tarihinde Yediveren Yayınları tarafından yayınlandı. Yayınlandığı günden 7 gün sonra toplatıldı, hakkında davalar açıldı, para ve hapis cezaları verildi. Yasa değişiklikleri ile bu davalar düşüldüğü halde, yeniden dava açıldı.

Geçtiğimiz yıl yayınevi sahibine para cezası, kitabın yazarı Nevin BERKTAŞ'a ise 10 ay hapis, 461 milyon para cezası verildi ve bu karar Yargıtay tarafından onaylandı. Avukatları bu cezanın, Nevin BERKTAŞ'ın daha önceden haksız yere yattığı 5 yıl 7 aydan düşülmesini istedi ancak mahkeme bu talebi reddetti. Berktaş, tutuklanarak Bakırköy Kadın hapishanesine götürüldü.

Bütün bunlar sözde 12 Eylül Anayasasının değiştiği bir dönemde gerçekleşti. Güya 12 Eylül'ü yapanlar yargılanacaktı! Oysa yargılanan yine 12 Eylül'ü anlatan kitaplar ve ona karşı direnen muhaliflerdi. Nevin Berktaş'ın son tutuklanması, 12 Eylül zihniyetinin aynı şekilde devam ettiğinin bir göstergesidir.

Ülkemizde; Terörle Mücadele Yasası (TMY) olmak üzere çeşitli yasal düzenlemelerle düşünce ve ifade özgürlüğüne, basın özgürlüğüne yönelik saldırılar her geçen gün artıyor. Düşünce ve ifade özgürlüğü kapsamında açılan davaların sayısı 1200'ü geçmiş durumdadır. Nevin Berktaş dahil halen cezaevlerinde 10'u yazı işleri müdürü 40'ın üzerinde gazeteci ve yazar tutuklu bulunmaktadır.

Bu çerçevede konuyla ilgili olarak;

1. Nevin Berktaş'ın cezasının infazının yanlış hesaplanması nedeniyle 5 yıl 7 ay fazladan yattığı ve 1991 de yürürlüğe giren kısmi aftan yararlandırılmadığı tespit edilmiş ve 1997 de tahliye edilmiştir. Bu sürenin tazmin edilmesi gerekli değil midir?
2. Her ne kadar ayrı yasa maddelerinden kaynaklansa da bu mağduriyeti giderecek bir düzenleme düşünülmekte midir?
3. Nevin Berktaş'ın daha önce uzun süre cezaevinde yatmış olması nedeniyle beden ve ruh sağlığının korunması yolunda ne tür önlemler alınması gerekmektedir?
4. Avukatı, Berktaş'ın 10 ay hapis cezasına çarptırılmasının ardından mahkemeye başvurarak aldığı cezanın daha önce fazladan yattığı 5 yıl 7 aydan düşülmesini talep etmiştir. Mahkemenin bu talebi reddetme gerekçesi nedir?
5. Yazarların mahkum olduğu bu tür kararları, düşünce ve ifade özgürlüğünü güvence altına alan, Türkiye Cumhuriyetinin altına imza attığı uluslararası sözleşmeler ve Anayasanın 90. maddesi açısından nasıl değerlendiriyorsunuz?

Nevin Berktaş için basın açıklaması

4 Ocak günü Nevin Berktaş'ı cezaevinde ziyaret eden Alman Sol Parti milletvekili, Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi üyesi, Almanya Federal Parlamentosu Avrupa Birliği Konseyi üyesi Andrej Hunko 6 Ocak günü İstanbul İHD şubesinde bir basın açıklamasına katıldı. Basın açıklamasını PEN, TGDP ve İHD Düşünceye Özgürlük Komisyonu ortak düzenledi. Açıklamaya Düşünce Suçuna Karşı Girişim Sözcüsü Şanar Yurdatapan da katıldı.

Basın açıklamasını TGDP Sözcüsü Necati Abay okudu. Ardından Andrej Hunko, Nevin Berktaş'la yaptığı görüşmedeki izlenimlerini ve süreci anlattı. Hunko, yaklaşık bir ay önce geldiğinde Nevin'le görüşmesine izin verilmediğini anlattı. Hunko konuşmasında şunları söyledi: "Davayı incelediğimde ilgimi çekti ve bunu her gittiğim yere taşımaya karar verdim. Bir yandan demokratikleşiyor gibi görünmesine rağmen, anti demokratik uygulamaların arttığını gördüm. Nevin'in durumu daha da fazla önem taşıyor. Sadece bir kitap yazdığı için değil, bu kitapta 12 Eylül işkencelerini anlattığı için cezalandırılıyor."

Şanar Yurdatapan ise yaptığı konuşmada, "Kitap hakkında davanın sürdüğü dönemde biz de kendimizi ihbar ettik, davaya ortak olduk. Ama şimdi Nevin Berktaş hapiste, ben dışarıdayım. Eğer bir suç varsa benim de içeride olmam gerekir. Ama adaletin nasıl işlediği ortada" dedi.

PEN Hapisteki Yazarlar Komitesi Temsilcisi Halil İbrahim Özcan da konuşmasında "Nevin'in durumu çok somut ve bir kitap var ortada. Derhal serbest bırakılmalıdır" açıklamasında bulundu.

Şaban Dayanan ise Nevin'le ilgili eylemlerin ve kampanyaların devam edeceğini vurguladı.

Basın metnini kısaltarak yayınlıyoruz.

Yazar Nevin Berktaş Özgürlüğüne Kavuşturulmalıdır

Değerli basın mensupları;

12 Eylül yılları da dahil olmak üzere toplam 21 yılını cezaevinde geçirerek, kadın siyasi tutuklular içinde en uzun yıl içeride kalan Nevin Berktaş, 3 Kasım günü yeniden tutuklandı. Bu kez, 19 Aralık katliamı öncesi kaleme aldığı "İnancın Sınılandığı Zor Mekanlar: Hücreler" kitabı nedeniyle İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından kendisine verilen 10 ay hapis cezası için yeniden cezaevine kondu.

1985-1987 yılları arasında Adana'daki hücreler konusundaki deneyimlerini paylaşmak amacıyla kaleme aldığı "İnancın Sınılandığı Zor Mekanlar: Hücreler" adlı kitap Türkiye'de F Tipi cezaevlerinin tartışıldığı, ölüm oruçlarının devam ettiği süreçte yayımlandı. Kitap hakkında verilen toplatma kararının ardından açılan davalar ise tam 9 yıl sürdü.

Ceza vermeye endeksli bu yargılamalar sonucu kitabın yazarı ve yayıncısı "adil olmayan" yargının hedefine oturtulmuştur. Geçtiğimiz yıl kitabın yazarı olarak Nevin Berktaş'a 10 ay hapis, 461 lira para cezası; ayrıca kitabı basan "Yediveren Yayınları" sahibi Elif Çamyar'a verilen hapis cezası paraya çevrilmişti. Bu karar, Yargıtay tarafından da onaylandı.

"Hücreler" kitabı, piyasaya çıktıktan 7 gün sonra toplatıldı. Yazarı, yayınevi sahibi ve kitaba yazılarıyla katkıda bulunanlar hakkında peş peşe davalar açıldı. (...)

Nevin Berktaş, muhalif kimliği nedeniyle daha önce yargılandığı davalardan kaynaklı olarak ömrünün 21 yılını cezaevinde geçirdi. 14. Ağır Ceza Mahkemesi dahil, yargılandığı mahkemelerin fazladan cezaevinde yattığını kabul etmelerine rağmen kiaptan dolayı verilen cezanın fazla yatırılan süreye mahsup edilemeyeceği görüşünde. (...) Ülkemizde başta; Toplumla Mücadele Yasası olarakta bilinen Terörle Mücadele Yasası (TMY) olmak üzere çeşitli yasal düzenlemelerle düşünce ve ifade özgürlüğüne, basın özgürlüğüne yönelik saldırılar her geçen gün artıyor. Düşünce ve ifade özgürlüğü kapsamında açılan davaların sayısı 1200'ü geçmiş durumdadır. Nevin Berktaş dahil, halen cezaevlerinde 10'u yazı işleri müdürü, 40'ın üzerinde gazeteci ve yazar tutuklu bulunmaktadır. (...)

Bizler, Nevin Berktaş'ın maruz kaldığı bu hukuk dışılığı kamuoyunun dikkatini çekmek amacıyla bir araya geldik. Nevin Berktaş özgürlüğüne kavuşuncaya kadar da çabalarımızı sürdüreceğiz. Çünkü bir kişinin dahi düşünce ve ifade özgürlüğünden kaynaklı olarak tutuklanmasını, yargılanmasını ve ceza almasını, istemiyoruz. Çok geç olmadan Nevin Berktaş özgürlüğüne kavuşturulmalı ve aramıza katılmalıdır.

Nevin Berktaş'a özgürlük!

Taksim'de imza standı

PDD okurları imza kampanyasını Taksim'de açtığı imza standıyla sürdürdü.

Galatasaray Lisesi önünde 8 ve 9 Ocak günlerinde saat 15.00-19.00 arasında masa kurularak, Nevin Berktaş'ın sahiplenilmesi için çağrıda bulunuldu. "Nevin Berktaş Serbest Bırakılsın" yazılı pankartın Galatasaray Lisesi parmaklıklarına asıldı, Proleterce Devrimci Duruş imzalı dövizler açıldı. Sözlü ajitasyon eşliğinde yürütülen imza standına ilgi büyük oldu. Gazete-

de görüp tanıyanlar, daha öncesinde tanışmış olanların yanı sıra, ilk defa kim olduğunu öğrenenlerle sohbetler eşliğinde bir çalışma yürütüldü. Ayrıca Nevin Berktaş'ın yazmış olduğu mektup da masayı ziyaret edenlere verildi. "Nevin Berktaş kim?" sorusuyla geçip gidenlere siyasi kişiliğini açıklayan konuşmalar yapıldı.

Turistler de standı oldukça fazla ilgi gösterdi. Özellikle kendilerinin de Yunanistan'daki eylemlere katıldıklarını söyleyen iki Yunan gencinin ilgisi ve merakı bizim için önemliydi. Üzerimizdeki önlüklerde bulunan amblem dikkatlerini çektiği için yakınlık duymuş ve tanışmak istemişlerdi. Tercümanları aracılığıyla güzel bir sohbet gerçekleştirdik ve Nevin için enternasyonal dayanışma adına imza attılar.

Kartal'da imza standı

7-8 Ocak günlerinde Kartal'ın en kalabalık yeri olan bölgeye imza standı açtık.

Standı açtığımız yer, sahil kenarıydı; bir tarafında çay bahçeleri, diğer tarafta gezinti yeri bulunuyordu. "Hücreler kitabına ve yazarı Nevin Berktaş'a özgürlük" pankartını çift taraftan okunacak şekilde ağaçlara astık. Daha hazırlık esnasındayken insanların ilgisini üzerimize çektik. Gerek çay bahçelerinden gerekse gelip geçenler, sormaya başladılar. Hazırlığımızı bitirmeden faaliyet başlamış oldu.

Kampanyamızı anlatmaya başlar başlamaz, "sosyalist anlayış mı" soruları gelmeye başladı. "Evet" yanıtını alınca, "o zaman anlatmanıza gerek yok" diyerek imza atanlar oldu. Üzerimizdeki önlüklerden ve pankarttan dolayı hiçbir şey sormadan imza atanlar da vardı. Ama biz kampanyayı anlatmayı ihmal etmiyoruz. "Bunun bir faydası olur mu" diye soranlar da oluyor. Mesela durduğumuz kalabalık bir aileden kadınlardan biri, "bir yararı olacak mı" diye sorunca, biz daha cevap vermeden yine yanındaki kadın, "olmaz olur mu, hani kanser hastası biri vardı, böyle eylemler sonucu bıraktılar"

diyor. "Güler Zere" diyoruz. "Ha evet işte o" diyor ve imzalıyorlar metni. Aslında bunu söyleyenler az da değil. Önemini anlatıyoruz ve büyük oranda imzalayıp geçiyorlar.

İlk gün sadece masa başında gelip geçenlerden imza aldık. İkinci günü ise, iki koldan çay bahçelerini masa masa doluştuk. Kampanya hakkında uzun konuşmaların yanı sıra güncel konulara dair konuşmalar da oldu. Nevin'i giyabında tanıyanlar da çıktı. Nevin'in örgütlü bulunduğu anlayışı tanıyanlar da. Hatta şehit yoldaşlarımızı tanıyanlar geldi yanımıza. Bankalar Caddesi'nde ajitasyon konuşmaları eşliğinde

imza toplarken yanımıza gelen biri, ihtilalci komünistleri tanıdığını ve Kartal'da '80 yılında yıldırım düşmesiyle şehit düşen Serdar Yılmaz'ın

komşusu olduğunu söyledi. Dost sıcaklığıyla imzasını atıp, çalışmalarımızda başarılar diledi.

İlk günü standımızı uzaktan izleyen devlet, ikinci günü müdahale etmekte gecikmedi. Standı açtıktan bir süre sonra sivil bir polis masamıza gelip "imza mı topluyorsunuz?" diye sordu. Biz de "evet" dedik. Beş dakika geçmeden amirleriyle birlikte çıktılar. "İzin aldınız mı?" diye sordular. "Hayır" dedik. Başladılar "Dilekçe vermeniz gerekiyor" demeye. Bütün dernekler, partiler böyle yapıyor. İzin alınmadan bu işler olmazmış. vb. vb. Biz de "Masamızı kaldırmayacağız, imza toplamaya devam edeceğiz. Sadece burada toplamıyoruz. Başka yerlerde de aynı şekilde masalar kurduk topluyoruz. Sorun çıkarmayın..." dedik. "İhbar var, masanızı kaldırmak zorundayız" dediler. İhbar olmadığını, sorunu onların çıkardığını ve masamızı kaldırmayacağımızı söyledik. Bunun üzerine "Tamam imza toplamınıza bir şey demiyoruz. Ama masayı kaldırın, masasız imza toplayın" dediler. Masamızı kaldırmayacağımızı söyledik. Polislerle bu tartışmayı duyan TİB-DER Başkanı da yanımıza geldi. Dostlarımız da polise, sorun çıkarmamalarını söylediler. Bu arada standımızı ziyaret edip, imza metnini alıp okuyanlar oluyor. Biz de polisleri bırakıp, kampanyayı anlatmayı sürdürüyoruz. Vurgulu ve yüksek sesle "Kitapta işkencecileri yazmış, kitapta direnişi yazmış, kitapta kendisi gibi direnen arkadaşlarını yazmış". Kararlılığımızı gören polisler, bu kez de zaman pazarlığı girişiyor. "Ne zaman kaldıracaksınız? Saat 17'ye kadar kaldırın!" Bize böyle bir saat veremeyeceklerini, ne kadar kalacağımıza kendimizin karar vereceğini söyledik. Bunun üzerine "tamam, bugün izin veriyorsunuz ama yarın da açarsanız bunu değerlendiriz" deyip gittiler.

Polisler gider gitmez onların yanında imza atan bir kişi, "geçiyordum, polisleri gördüm, özel olarak geldim" dedi. Polisler yeniden dönüp "karanlık olunca masayı toplayın" deyince, o da polislerin duyacağı şekilde "bir şey olursa biz imza toplamaya devam ederiz" diyerek sahiplenmenin güzel bir örneğini gösterdi.

İmza standımız güzel, sıcak saatlerin yaşandığı ilginin büyük olduğu şekilde geçti. Bunu büyüterek sürdüreceğiz.

İsveç PEN Hapisteki Yazarlar Komitesi Başkanı Ola Larsmo'nun tutuklu yazar Nevin Berktaş'a gönderdiği mektubu yayınlıyoruz.

Sevgili Nevin,

Benim adım Ola Larsmo. İsveç PEN Kulübünün Başkanıyım. Mektubun için teşekkür ederiz. Burada birçok kişinin Türkiye'deki gelişmeleri kaygı ile izlediğini, daha açık bir toplum oluşturmak için sürdürülen çabaların yavaş gitmesinden rahatsız olduğunu bilmeni isteriz. Ama aynı zamanda gerçekten olumlu gelişmeler olduğunu da düşünüyoruz. Böylesi gelişmeler sizin gibi düşündüğünü söyleyenler, yazarlar ve susmayanların sayesinde oluyor.

PEN olarak Türkiye'de olanlara ve demokrasi için mücadele edenlere dikkati çekmeye çalışıyoruz. Bildiğiniz gibi PEN neredeyse 90 yıldır var. Ve çalışmaların önemli bir bölümünü insanların düşüncelerini özgürce açıklamaları için verdiği çabalar oluşturuyor. 90 yıl içinde dünyanın pek çok yerinde olumlu gelişmeler oluyor. Bu bizlere umut veriyor.

Mektubunda söz ettiğiniz yasalar Türkiye'nin modernleşmesinin önünde engel teşkil ediyor. Geçenlerde İstanbul'da Avrupalı yazarların bir örgütlenmeleri olan "European Writers' Parliament"a katıldım. Orada en fazla tartışılan konu düşüncelerin serbestçe yayılmasının önünde engel teşkil eden ve pek çok yazarın cezaevlerinde yatmalarına neden olan bu yasalardı. Seni temin ederim ki oradaki yazarlardan pek çoğu ülkelerine döndüklerinde bu konuya blog, dergi, gazete ve kitaplarında yer vereceklerdir.

Sana birkaç satır yazmak ve burada Türkiye'deki gelişmelerle ilgilenen pek çok insan olduğunu hatırlatmak ve aynı zamanda senin gibi yürekli insanların yaptığı işleri bildiğimizi ve anladığımızı dile getirmek istedim.

En iyi dileklerle,

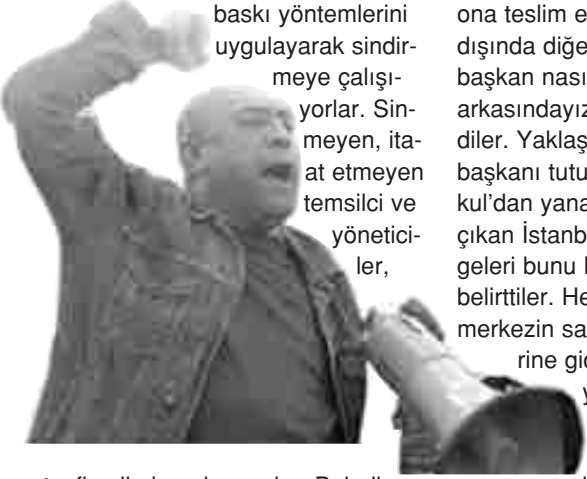
Ola Larsmo
Aralık 2010

2 Ocak 2011'de PDD okurları Nevin Berktaş'ın serbest bırakılması talebiyle Maltepe Meydanı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Belediye-İş'te muhalefeti sindirme harekatı “Sendikamızı terk etmeyeceğiz!”

İşbirlikçi bürokratik sendikacılar kendi saltanatlarını sürmek için yu-
karıdan aşağıya doğru sistemini
oluşturmuş durumdalar. Bu kastlaş-
mış sisteme karşı çıkan temsilci ve
şube yöneticilerine her türlü
baskı yöntemlerini
uygulayarak sindir-
meye çalışı-
yorlar. Sin-
meyen, ita-
at etmeyen
temsilci ve
yönetici-
ler,

tasfiye ile karşılaşılıyorlar. Beledi-
ye-iş İstanbul şubelerine karşı da
Genel Merkez tarafından sindirme
hareketi başlatıldı. Tehditler, şube
arabalarına el koyma, mühürleri
çalma vb. saldırıların arkasından ih-
raç için disiplin kuruluna sevkler
başladı. Gelişmelerle ilgili olarak İs-
tambul Büyükşehir Belediyesi Su
Ürünleri Hal Müdürlüğü Baş Temsil-
cisi Hüseyin Yıldız ile konuştuk. (Bu
röportaj, son yaşananlar üzerine
Belediye-İş'e bağlı bazı şube baş-
kanlarının ve temsilcilerinin Hizmet-
İş'e geçmesinden önce yapılmıştır.)

DSB: Disiplin kuruluna sevk- ler başladı, bunu nasıl değerlen- diriyorsunuz?

HY: Disiplin kuruluna verilen 4
arkadaşımız var. 4 kişinin resmi ya-
zısı geldi. Ama 20 kişinin olduğu
söyleniyor. Tasfiye etmenin ilk
adımları bunlar. Parça parça geli-
yor. Bu 20 kişi de mücadelede öne
çıkan insanlar.

Buraya nasıl gelindi? Neden disiplin kurulu?

Bunun kökleri çok daha derin-
lerde. Nihat Yurdakul Türk-İş yöne-
tici olduğundan bu yana fiilen de-
vam ediyor. Aslında öncesi de var.
Zafer Üskül AKP milletvekilidir ve
Yurdakul ile ilişki içindedir. Zafer
Üskül üzerinden Belediye-iş bir bi-
çimde sessizleştirmek istendi. Yur-
dakul, Türk-İş yöneticisi olduğundan
bu yana, İstanbul başta olmak üze-
re Türkiye'deki 50-60 bin civarında
belediye işçisini unuttu. Bugüne na-
sıl gelindi? Belediye-iş kongresine
yaklaşık 9 ay varken, Kuşadası'nda
delegeler ve temsilcilerle işçi kurul-
tayı düzenlendi. Bu toplantıda işçi-
lerin sorunları, burjuvazinin saldırı-
larını püskürtme, örgütlenme vb
başlıklar tartışılması gerekirken, Ni-

hat Yurdakul bu toplantıyı kendi
sultasını sürdürme toplantısına dö-
nüştürmeye çalıştı. Bu toplantıda
tüm delegelerden yapılacak kongre-
de yetkiyi kendisine vermelerini istedi.
Yani delegelerden iradesini
ona teslim etmesini istedi. İstanbul
dışında diğer illerin tamamı “genel
başkan nasıl uygun buluyorsa biz
arkasındayız” şeklinde tavır belirle-
diler. Yaklaşık 40 civarında şube
başkanı tutumunu Nihat Yurda-
kul'dan yana belirledi. Buna karşı
çıkan İstanbul oldu. İstanbul dele-
geleri bunu kabul etmeyeceklerini
belirttiler. Hemen ardından genel
merkezin saldırıları başladı. İşyerle-
rine gidilmesin diye bir araba-
ya el konuldu. Diğer
arabaların yakıtları ke-
sildi. Bilgisayarlar mü-
hürler çalındı. Bu saldı-
rılarının karşısında yaklaşan kongre-
ye, İstanbul Ankara, Balıkesir ortak-
laşa muhalif bir liste çıkardık. “De-
mokratik Değişim Hareketi” böyle
oluştı. Programını tüzüğünü hazır-
ladı. Kongreye katıldık ve sayısal
olarak kaybettik. Ama bu kastlaş-
mış sisteme, işbirlikçi sendika ağa-
larına bir şey söylemek, tavır almak
önemliydi. Yıllardır karşı konulma-
yan Nihat Yurdakul'a karşı çıkılma-
sı, sendikamızda süregelen yanlış-
ların tartışılıyor olması, oldukça
önemlidir. Buna tahammül edeme-
diler. Disiplin kuruluyla ihraç etmeyi
planlıyorlar. “Eğitim semineri” adı
altında işçileri toplayıp şube baş-
kanlarına ve işyeri temsilcilerine
karşı oluşturmaya çalışıyorlar. Aynı
zamanda 4 genel merkez yönetici-
sini İstanbul'a gönderip, sendikanın
yanındaki oteli üs olarak kullanarak,
işçiler tek tek “ikna odaları”na alıp
kandırmaya çalışıyorlar.

Disiplin kuruluna verme ama- cı ihraçtır. Bunu önlemek için ne- ler yapıyorsunuz?

İşyerlerinde bu yapılanları işçi-
lere anlatıyoruz. Ne tür bir tehlikeyle
karşı karşıya olduklarını söylüyoruz.
Burjuvazinin saldırılarına, son ola-
rak “torba yasası”na karşı mücade-
leyle, sendika ağalarına karşı mü-
cadeleyi birlikte yürütmek gerektiği-
ne inanıyorum. Belediye-İş İstanbul
şubeleri ve öncü, devrimci demok-
rat işçiler olarak başta bizim genel
merkez olmak üzere, tüm işbirlikçi
bürokrat sendikalara karşı mücade-
leyi yükselteceğiz. Artık fiili sokak
ayaklarını öreceğiz. İlk eylemimizi
yaptık. Değişik sokak eylemleriyle
bunu devam ettireceğiz. 21 Ocakta
disipline giden 20 işçi olmayacak,
binlerce işçi olacak. Alacakları ka-
rar bizi çok da ilgilendirmiyor. Çün-

kü işçilerin seçtiklerini ancak işçiler
geri alır.

Bütün bu çabaya rağmen, ih- raç kararı çıkarsa, bu kararı tanı- yacak mısınız?

Karar, meşru olmaz ve bizi bağ-
lamayacaktır. Tam tersine daha ile-
ri taşıyacaktır. Ayrıca bu bizim için
onurdur da. Çünkü biz işçi sınıfın-
dan yana mücadele yürütüyoruz.
Bizi disiplin kuruluna yollayanlar
ise, burjuvazinin işbirlikçileri. Bun-
dan sonra mücadelemizi kapitalist
sisteme ve onların işbirlikçileri sen-
dika ağalarına karşı içiçe yürütece-
ğiz. Yeni bir mücadele alanı açılmış
oldu fiilen. Sendika ağalarına tepkili
olanların, güvencesiz çalışanların,
bizim yanımızda olacaklarını düşü-
nüyoruz.

Başka konfederasyona gitme düşüncesi var mı?

Türk-İş'e bağlı ve diğer konfe-
derasyonlara bağlı işçilerden yana
şubelerle görüşmelerimiz sürüyor.
Bu görüşmelerin amacı, sendikal
bürokrasiye karşı bir mücadele hat-
tı örmek, aynı zamanda sisteme
karşı birleşik mücadeleyi geliştire-
bilmektir. Bugüne kadar Genel-İş'le
ilişkisi olmayan Belediye-iş, geçen
gün “torba yasası”na karşı eylem
birliği yaptı. Ağalar sadece Beledi-
ye-iş'te yok. Ağalar, diğer konfede-
rasyonlarda da, diğer sendikalarda
da bulunuyor.

Bu sürecin sonunda ihraçlar gerçekleşirse, başka sendikaya gidilmeyecek, değil mi?

Biz asla başka bir sendikaya
gitmeyeceğiz. Ağalar her yerde ol-
duğu için bizim sendika değiştirme
gibi bir düşüncemizin olmaması ge-
rekiyor. Yer yer bazı arkadaşlarımızın
uzun soluklu çetin mücadele
yerine biraz da duygusal hareket
ederek, “şu ya da bu sendikaya gi-
delim” diyenler oluyor. Bu doğru
değil.

Demokratik Değişim Hareketi sürüyor mu?

Fiilen devam ediyor. Bu hareke-
tin lokomotifi İstanbul'du zaten. Sa-
tın alınan 3-5 insan var. Ama bun-
lar hareketin kuruluş aşamasında
da yanımızda değillerdi. Hareket,
devam ediyor, edecek. Disiplin ku-
rulu, ihraçlar vb bunun önünü ala-
mayacak. Biz Nihat Yurdakul ve
tayfasının almış olduğu ihraç kar-
arının hiçbirini tanımayacağız.
Sendikalar işçilerindir. Biz bizim
olan sendikamızda duracağız. Sen-
dikamızı terketmeyeceğiz. Mücade-
lemizi sürdüreceğiz.

Sabiha Gökçen Havaalanı'nda 22 işçinin işten
atılmasıyla başlayan direniş, eylemlerle sürüyor.

8 Ocak'ta saat 14'te Galatasaray'da toplanan
400 işçi ve emekçi, pankartlar ve sloganlarla
Tramvay durağına kadar yürüdü. Hava-İş sendika-
sının düzenlediği eyleme Tümtis, Emekli-Sen'in
yanı sıra işten atılan PTT işçileri de katıldılar.
Tramvay durağında Hava-İş Genel Başkanı Atılai
Ayçin bir konuşma yaptı. Ayçin, sendika hakkı ta-
nınıncaya kadar eylemlerine devam edeceklerini
ve tüm ilerici kesimlerle birlikte bu işi başaracakla-
rını belirtti. Ayçin'in ardından PTT işçileri adına da
bir konuşma yapıldı. Konuşmada direnişin başla-
ma süreci anlatıldı ve destek istendi.

Sabiha Gökçen işçileri 9 Ocak'ta da Fatih Sul-
tan Mehmet Köprüsü'nü trafiğe kestiler. "Sabiha
Gökçen Havalimanı'nda işten atılan işçi sayısı 241
+ 100 – İşimizi-ekmeğimizi- sendikamızı istiyoruz /
Hava-İş İSG üyeleri" pankartını açan 100'e yakın
işçi, bir süre köprüde yürüyüş yaptıktan sonra poli-
sin saldırısına uğrayarak gözaltına alındılar.

Tutuklamalar, baskılar...

- ✓ BDSP'li Cahit Atalay, 6-7 Ekim 2009'da ger-
çekleştirilen IMF-DB protestolarına katıldığı
gerekçesiyle 21 Ocak'ta gözaltına alınarak
tutuklandı. BDSP Taksim tramvay durağında
bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Eylemde
devrimci faaliyetin engellenemeyeceği, em-
peryalizme, kapitalizme ve baskılara diren-
menin meşru olduğu vurgulandı. PDD okur-
ları da eyleme destek verdiler.
- ✓ Ankara'da 4 öğrenci “Ülkücü öğrencileri ceza-
landıracağız” gerekçesiyle gözaltına alındı
ve tutuklandı. 24 Ocak'ta sabah saatlerinde
evleri basılarak gözaltına alınan öğrenciler
tutuklanarak Sincan F Tipi'ne konuldu. Tu-
tuklamalara karşı Yüksel Caddesi'nde yürü-
yüş gerçekleştirildi.
- ✓ 26 Ocak'ta İzmir Haklar Derneği ve evleri ba-
san polisin gözaltına aldığı 7 devrimciden
5'i tutuklandı. Tutuklananlar Bergama Kadın
ve Çocuk Tutuklevine ve Kırklar F Tipi Ha-
pishanesine götürüldü.
- ✓ Ceylan Yayınları'nın yazarı Hasan Basri Ay-
dın, 85 yaşında ve hasta olmasına rağmen,
yazdığı dilekçelerden dolayı 22 Ocak'ta tu-
tuklanarak Metris Hapishanesi'ne konuldu.
- ✓ Türkücü Pınar Sağ Malatya Ağır Ceza Mahke-
mesi tarafından 27 Ocak'ta 10 ay hapis ce-
zasına çarptırıldı. Festivalde İbrahim Kay-
pakkaya hakkında yaptığı konuşmada “suçu
ve suçluyu övdüğü” iddia edilen Pınar
Sağ'ın davası bir süredir devam ediyordu.
- ✓ Kot kumlama işçilerinin malülen emeklilik hakkı
ve silikozis hastalığının meslek hastalığı ol-
duğunun kabul edilmesi için, 25 Ocak 2011
tarihinde bir dayanışma gecesi düzenlendi.
“Sesimiz nefesiniz” adı verilen dayanışma
gecesine pekçok aydın ve sanatçı katılarak
destek verdi.

“Torba yasa”ya karşı eylemler

26 Ocak'ta Meclis'te görüşülmeye başlayan Torba Yasa'ya karşı eylemler devam ediyor.

Torba Yasa gündeme geldiği andan itibaren sokaklarda taleplerini haykıran işçiler ve emekçiler, 26 Ocak günü İstanbul, Ankara, İzmir başta olmak üzere birçok ilde yürüyüş gerçekleştirdi. Türk-İş, AKP İl binaları önünde basın açıklaması gerçekleştiren, KESK ve DİSK' de yaptıkları eylemlerle torba yasanın geri çekilmesini istediler. İstanbul Taksim'de HSGGP, Türk-İş, DİSK, KESK, İTO, TMMOB kurumlar ortak eylem gerçekleştirdi. Galatasaray'da buluşan 3 bini aşkın işçi ve emekçi Taksim Tramvay durağına yürüdü. İşten atılan Sabiha Gökçen işçileri, PTT taşeron işçileri de yürüyüşte yerlerini aldılar. DİSK ve KESK'e bağlı sendikaların katılımı temsili düzeyde olurken, meslek odaları da eyleme dövizlerle katıldılar. HSGGP bileşenleri, "Torba yasa İşsizlik, güvencesizlik, kural dışı çalışma demektir! Güvenli gelecek birleşik mücadeleyle mümkündür" pankartının arkasında yürüdüler. Proleterce Devrimci Duruş ve DSB dövizlerinin de yer aldığı yürüyüş boyunca "Yaşasın sınıf dayanışması", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Sendikalar göreve genel greve", "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni" sloganları atıldı. İstiklal Caddesi'nden geçenlerin de yoğun ilgi ve alkışlarıyla eylemi destekledikleri görüldü.

Torba yasaya karşı birçok ilde sendikalar ve kurumlar, AKP binaları önünde, devlet kurumları önünde basın açıklamaları gerçekleştirdiler.

DİSK ise 20 Ocak'ta Torba Yasa'ya karşı genel direniş eylemleri gerçekleştirdi. İstanbul'da DİSK önünden Taksim Gezi Parkı'na yürüyen yaklaşık 500 işçi adına konuşan Süleyman Çelebi, yasanın geri çekilmesini, aksi taktirde eylemlerin büyüyeceğini belirtti.

11 Ocak'ta İzmir'de Belediye-İş üyesi işçiler Türk-İş Bölge temsilciliğini işgal ederek torba yasaya karşı eylemler yapılmasını istediler. 14 Ocak'ta Kartal'da Genel-İş üyesi işçiler, kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Ahmet Şimşek Koleji önünden AKP Kartal İlçe binasına yürüyen işçiler ve emekçiler, taleplerini coşkulu bir şekilde dile getirdiler. DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş, Emekli-Sen, Türk-İş'e bağlı Deri-İş, Harb-İş ve Yol-İş kitlesel katılım gösterirken, UPS işçileri, Sabiha Gökçen işçileri ve PTT taşeron işçileri de katıldılar. Devrimci kurumların da katıldığı eylemde, Kadıköy yönünü trafiğe kapatan 3 bini aşkın kişi, sloganlarla yürüdü.

Torba yasası'na karşı ortak eylem kararı alan DİSK, KESK, TMMOB, TTB, 28 Ocak'ta çeşitli illerden Ankara'ya yürüyüş başlattılar. Bu yürüyüş, 3 Şubat'ta Ankara'da gerçekleşecek mitingle son bulacak.

Torba yasası, mecliste görüşülmeye başladı. Sendikalar, bu yasaya karşı harekete geçmekte geç bile kaldılar. Tabandan gelen basınla ancak son aşamada harekete geçebildiler. Yürüyüşlerle AKP binası önlerine gelip tepkileri dile getirme kararı alan Türk-İş, son anda yürüyüşleri durdurdu. Sadece AKP binaları önünde basın açıklamasıyla yetindi. Bir kez daha işçi ve emekçiler sokağa dökülmedikçe, sendika konfederasyonlarının kıpırdamayacağı görüldü.

Torba yasasına karşı geç harekete geçişin bir nedeni de, AKP'nin bu yasayı seçim sonrasına bırakacağı beklentisiydi. Fakat öyle olmadı. Burjuvazi, AKP hükümetini bu yönde sıkıştırmış olmalı ki, AKP, tam da seçim öncesi böyle bir yasayı geçirmeyi göze aldı. Tıpkı anayasa değişikliği referandumunda olduğu gibi içine bazı göz boyama maddelerini de koyarak, kitleleri kandırmaya çalıştı. Buna karşın işçi ve emekçilerin torba yasasına karşı mücadeleyi giderek artan bir tempoda sürüyor. Birleşik ve militan bir mücadele ile bu saldırı yasası da püskürtülebilir. Yeter ki, kararlı ve ısrarlı bir mücadele hattı örülsün. Sendikalar bu yönde zorlansın. Kuzey Afrika halklarının arka arkaya ayaklandığı bir dönemde, Türkiye işçi ve emekçileri de krizin yükünü daha fazla çekmeyeceğini, burjuvazinin anladığı dilden anlatabilsin...

Adana Numune Hastanesi'nde direniş

Numune Hastanesi'nde taşeron firmada çalışan ve hak gaspını kabul etmedikleri için işten atıldıkları için direnişe geçen işçilerle yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

PDD: İşten neden atıldınız?

Bütün haklarımızı gaspeden sözleşmeyi imzalamadığımız için işten atıldık. Taşeronlar, sosyal haklarımızı yiyorlar, almadığımız parayı almış gibi gösterip imzalamamızı bekliyorlar. Taşeron şirket, sözleşmeyi imzalayın, yoksa maaşınızı alamazsınız diye tehdit ediyor. Bazı arkadaşlar korktu ve imzaladı. Biz korkmuyoruz. Bir kişi de kalsak direneceğiz.

Direnişe nasıl başladınız? Talepleriniz neler?

Biz her yıl yeni ihalelerle çalıştırılan işçileriz. Her yeni ihale ile, senelik izinler, fazla mesailer sürekli gasp ediliyor. Bu yıl da öyle oldu. Hastane yönetimi ve şirket yetkilileri tarafından geriye dönük haklarımız verilmediği halde, verilmiş gibi gösteren bir ibranemeyi imzalamamız istendi. Bunu imzalamayanların yeni şirket üzerinden çalışmaya başlatılmayacağı söylendi. İmzalamamız için baskı yapıldı. Sözleşmeyi imzalamak istemeyen arkadaşlar Dev-Sağlık İş'e giderek bilgi aldılar. Sendika, hak kaybının olacağı için belgeyi imzalamamak gerektiğini söyledi. Arkadaşlarla toplantı yaptık ve onurlu bir duruş göstermeye karar vererek direnişi başlattık. Öncelikli talebimiz, işe geri alınmak. Örgütlü ve sendikalı hareket etmek.

Kaç kişi işten çıkarıldı?

37 kişi otomasyon sekreteri, 23 güvenlik, 40 yemekhane görevlisi. Şu an direnen 28 kişiyiz.

Yönetimden sizlerle görüşme talebi oldu mu?

Yönetime biz gittik. Başhekim yardımcısı Mustafa Balkan ile görüştük. "Ben buranın ilahiyım, bu işleri iyi bilirim, o yüzden geldim Adana'ya. Şimdi gidin başınızı istediğiniz yere vurun" dedi. Bu kişi Başhekim muavinlerini de tehdit ediyor.

Hastanede yaşadığınız zorluklar neler?

Hastanenin ameliyathanesi ilkel halde. Ve taşeron işçiler çalıştırılıyor. Yeni gelenlerin hepsine biz eğitim verdik, işi öğrettik. Çalıştığımız yıllar içerisinde bir sürü taşeron firma gördük. Biz çalıştıkça onların döner sermayesi kazandı. Sağlıkla ilgili herşeyi biliyoruz. Köylere gönderseler doktorluk bile yaparız. Buna rağmen işten atılıyor.

Bu süreçte aileleriniz size destek oluyor mu?

Biz buradayken onlar da ev işlerini yapıyorlar, eve gittiğimizde sıcak bir çay buluyoruz. Oğlum da hemşir olacak. Bana "seni böyle görmek istemiyorum anne" dedi. Ben de kızdım, "biz böyle dirensek, senin de ileride bu durum bekliyor" dedim.

Başka kimler destek veriyor?

Dev-Sağlık İş, SES, Adana Tabibler Odası... Emek ve demokrasi-den yana olan tüm kurumlar, direnişimizde bizi yalnız bırakmıyorlar.

Ayrıca işten çıkarılan tüm işçi arkadaşlara çağrı yapıyoruz. Bu arkadaşlarla görüşüp onları da aramıza katmaya çalışıyoruz.

Yaklaşık bir yıl önce Petrol-İş sendikasında örgütlenen Bericap işçilerine dönük patron baskısı giderek arttı. Sendikalaştıkları için çalışma koşullarında görece iyileştirme sağlamak zorunda kalan patron, diğer taraftan sendikadan istifa etmeyen işçileri parça parça işten atarak sendikasıyla mücadele etmeye çalıştı. Son olarak 4 işçinin işten atılması üzerine, işçiler üretimi durdurdu. Üretim durunca patron, işçilerin tümünü işten attı. Bericap işçileri 24 Ocak'ta da fabrika önünden Gebze'deki Petrol-İş binasının önüne yürüyüş gerçekleştirdi. "Yaşasın örgütlü mücadelemiz" pankartıyla yürüyüşe geçen işçiler, "Yaşasın sınıf dayanışması", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganlarını attılar. Gebzeli işçiler ve emekçiler de yürüyüşe alkışlarıyla destek verdiler.

Sendikacı olarak işe geri dönmek için fabrika önünde direniş yapan Bericap işçi temsilcisi Murat Varlık'la konuştuk.

DSB: Sürecinizi anlatır mısınız? Neden işten atıldınız?

M.V: Sendikal örgütlülüğümüz geçen yıl oldu. 26 Ocak itibarıyla sözleşmeyi yaptık, fakat bu süreçte yaklaşık bir yıl boyunca işveren sendikayı hazmetmedi. Sürekli sendikaya üye olan arkadaşlarımızı baskılar uyguladı. En ufak bir şeyde işçilerden savunma istedi, ihtar verdi. Geçen yıl öncü işçilerden 6'sını işten attı. İşten atılman devam etti. Ekim ayında hijyen kurallarına uymadı diye aşçı yardımcısı arkadaşımız işten atıldı. Bu atmalara karşı bir tavır koymamız gerekiyordu. Çünkü giderek örgütlü sayımız düşüyordu. İkinci sözleşmede sayı tespitinde yeterince rakama ulaşamayacağımız için bir eylem yapmayı planlıyorduk. Bu arada 4 arkadaşımızın atılması tuz biber oldu. İşçi arkadaşlarla bir toplantı yaptık. Atılmaları dur demek ve atılan arkadaşlarımızı tekrar işe geri aldirmek için tazminat vb. düşünmeden komple iş bırakarak dışarı çıktık. Bugün eylemimizin 25. günü. Kararlı bir şekilde sürdürüyoruz.

Kaç kişi çalışıyor? Direnişte kaç kişisiniz?

Toplam 148 kişi çalışıyor. Sendikaya üye olmayan 48 kişi. Şu an çalışan 73 arkadaşımız var. Maalesef önce bizimle hareket eden 5 kişi tekrar işe geri döndü. Direnişte olan ise 93 kişi.

İçerde üretim devam ediyor mu? Üretimi yavaşlatmak yönünde içeridekilerle ilişkileriniz nasıl?

Eiyor. Patron bizim kırılmamız için her türlü sistemi devreye koyuyor. Dilovası'ndan taşeron işçi getirerek üretimi sürdürüyor. Tabii ne kadar sağlıklı ve kaliteli? İçeridekilere dönük herhangi bir düşüncemiz yok. Başında bizimle hareket etmeyen 48 kişi içerisinde bazılarını vardiya amiri yaparak, idari yönetime getirerek bir şekilde üretimi sağlamaya çalışıyorlar. Taşeron işçileri de çalıştırıyorlar, ama üretim çok düşmüş durumda. Bunu devam ettirmeleri zor.

Talepleriniz neler, ne istiyorsunuz?

Bizim talebimiz işimize geri dönmek. Atılan 4

Bericap'ta direniş

arkadaşımızın da işe geri alınmasıdır. Şu an biz de işten atılmış durumdayız. Komple hepimizin sendikacı olarak işe geri dönmesi talebimiz.

Patron, "sendikadan istifa ederseniz sizi işe alırım" derse tavrınız ne olur?

Yok kesinlikle bunun pazarlığını yapmayacağız. Sendikacı olarak işe geri dönene kadar direnişimizi sürdüreceğiz. Zaten sendikamız vardı. Sözleşme yaptık, bunun pazarlığı olmaz.

Ailelerinizi yanınıza katabiliyor musunuz? Katmak için neler yapıyorsunuz?

İlk başta biraz zorluklar çektik. Patron da ailelerimize adam yollayarak bizim üzerimizde baskı uygulamaya çalıştı. Ailelerimize haklı olduğumuzu anlattık. Temsilciler düzeyinde bazı ailelere gittik. Şu an ailelerimiz bize destek oluyor. Mahallelerde toplantılar yapmıyoruz. Zaten günümüzün büyük çoğunluğu fabrika önünde geçiyor. Gelen destekçileri karşılıyoruz. Sendikamızın yönlendirmesi doğrultusunda hareket ediyoruz. Herhangi bir taşkınlığımız yok. Diğer fabrikalarda, Se-ba'da olsun, Mutaş'ta olsun, polise karşı bayağı bir direniş oldu. Bizde herhangi bir şey yok. Yasalar çerçevesinde hareket ediyoruz. Arkadaşlarımıza zarar gelmesini istemiyoruz.

Grev kırıncıları engellemek veya işe geri dönmek için daha etkin bir eylem gerekebilir.

Fevri davranmıyoruz. Patronlar da belli bir süre sonra anlayacaklar üretimin kalitesiz olduğunu. Zaten büyük firmalarla çalıştığımız için kalitesiz mallar geri gelecektir. Şikayetler gelecektir. Taşeron işçiler yapamazlar. Uсталık gerektiren işler var. Biz senelerimizi vermişiz, hala bilmediğimiz işler var. Trafonun önüne çadır kurduk. Patronlar şikayet etti. Polisle sorun yaşadık. 15 gündür çadır kuramadık. Bugün buraya kurduk. Yine şikayet etmiş. Polisler geldi. Yarın çadır için belediyeye dilekçe vereceğiz.

İşçi direnişlerinde polis hep patronlardan yanadır. İşte Tekel işçilerinin durumunu görmüşsünüzdür.

Evet bunları biliyorum. Ama farklı eylemlere başvurursak bu sefer polisler bizi dağıtır. Onun için arkadaşlarımızın direnci kırılabilir.

Çalışma koşullarınız nasıldı?

Sendikacı olmadan önce çalışma koşullarımız çok ağırdı. Patronlar işlerini güçlerini bırakıp sürekli işçiyle uğraşıyorlardı, 12 saat çalışıyorduk. Üçlü grup sistemi yaptılar. A-B-C şeklinde. Bir grup gece vardiyasıydı ve perşembeleri tatil yapıyordu. Tatil yaptığı gün diğer iki grubu 12 saat çalıştırıp açığı kapatıyorlardı. Doğru düzgün tatilimiz yoktu. Her gün fabrikadaydık. Sürekli bizimle toplantılar yapıyorlardı. Sendikacı olduktan sonra, biraz rahatladık. Çalışma saatlerimiz 8'e düştü. Sendikacı olmadan önce bir şey diyene veya herhangi bir problemten kaynaklı çalışmadığımızda, hemen kapıyı gösteriyorlardı.

Sendika yöneticilerinden gelen oldu mu?

Evet genel başkan Mustafa Öztaşkın ve diğer yöneticiler geldi. Sendikanın temsilci kurulları oluyor, onlara katılıyoruz. Diğer fabrikalar diğer sendikalar bizimle dayanışma içerisinde. Destek için geliyorlar. Sizin gibi arkadaşlar geliyor, röportaj yapıyorlar. Bu hafta Çelik-İş ve Birleşik Metal-İş geleceğini söyledi.

Postacılar kapı önüne kondu

PTT'de posta dağıtım işinde çalışan taşeron işçilerden 200'ü işlerinden atıldılar. İşçiler, Topkapı'daki AVPİM önünde 4 Ocak'tan itibaren direnişe başladı. Sarıyer ve Ankara'da atılan işçiler de eylemler gerçekleştirerek durumu protesto ettiler. Haber-Sen'in de destek verdiği eylemden sonra direniş çadırı kuran işçiler, yoğunlaşan işçi ve emekçi eylemlerine katılarak durumlarını kamuoyuna duyuruyorlar. 20 Ocak'ta da Sirkeci'deki büyük postane önüne yürüyüş düzenleyen işçileri, PTT Genel Müdürü Osman Tural "PTT'nin kapısından içeriye giremeyeceksiniz" diyerek tehdit etti. Sirkeci Tramvay durağında toplanarak "İşimizi istiyoruz -İşten atılan PTT taşeron işçileri" pankartını açan işçiler, sloganlarla yürüyüş gerçekleştirdi. Büyük Postane önündeki açıklamada, kadrolu olarak işe dönme taleplerini haykıran işçiler oturma eylemi yaptılar.

DSB: Bize sürecinizi anlatır mısınız?

Cafer: 5 yıldır PTT'de taşeron olarak çalışıyorum. Yılbaşından bir hafta önce "işe yeni işçiler alacağız" söylentileri başladı. Sayımız az olduğu için biz de bu duruma sevinmiyorduk. Zaman geçtikçe işe işçi almak yerine çıkarmalar başladı. Yılbaşına doğru isim listelerini asarak atılacak arkadaşlarımızı ilan ettiler. Başmüdür listeyi kontrol ederek kendi adamlarını ayıkladı ve kalanları kovmaya başladılar. Yılbaşından sonra 5 kişi çıkardılar, bir gün sonra ise sayımız 21 oldu. 4 Ocak'ta Haber-Sen'le birlikte açıklama yaptık. Bu atmalara karşı direnişe geçeceğimizi ve çadır kuracağımızı belirttik. 5 Ocak'ta da çadır kurduk ve 21 gündür buradayız. Davalar açtık ve hukuki süreci de başlattık. Direnişimizin talebi; taşeronun kaldırılması, işten atılanların kadrolu olarak işe geri alınması.

Çalışma koşullarınız nasıldı?

Sabah 07.00'de işbaşı yapıyoruz, 16'ya kadar çalışıyoruz. Servisimiz ve yol paramız yok. Eve gitmek için kadrolu çalışanların servislerini kullanıyorduk. Yol ve yemek parası içinde olmak üzere asgari ücretle çalışıyoruz. 4 taşeron firma var. Asgün, Aytürk, Şahin Kurye ve Fındıkkale. 700'e yakın taşeron işçi çalışıyor. Burada atılan işçi arkadaşların sayısı 26'ydı, ancak 3'ünü daha sonra geri aldılar. Türkiye genelinde 200'den fazla işçi işten atıldı.

Kaç sendika örgütlü burada? Atılmadan önce sendikalaşmak için çalışma oldu mu?

4 sendika var. KESK, Memur-Sen, Kamu-Sen ve Türk-İş'e bağlı sendikalar. Biz de sendikalaşmak için toplantılara başlamıştık, ama ilerleyemeden işten atılmalar başladı.

Destekler nasıl, ziyaretler oluyor mu?

PTT de çalışan kadrolu-taşeron olsun, işçi-memur sendikacılar olsun, yanımızda olduklarını belirtiyor ve ziyaretlerimize geliyorlar. Bayer ilaçtan, matbaacılar, Çel-Mer'den geldiler. Sendikalar, özellikle Haber-Sen'in desteği oluyor. Devrimci kurumlar geliyor. Topkapı İşçi Derneği sürekli burada.

Bugüne kadar neler yapıldı?

Oturma eylemi yaptık burada. Taksim'deki yürüyüşlere katıldık. En Son Hava-İş'in yürüyüşüne katıldık. Sirkeci Büyük Postane önünde yürüyüş ve eylem gerçekleştirdik. Direniş çadırında toplam 3 işçi kalıyoruz. Diğer arkadaşlar dönem dönem gelip gidiyorlar. Birçoğu bu konuda kararlı davranmadı. Ancak biz direnmeye devam edeceğiz. Oyunlara gelmeyeceğiz.

Son olarak ne söylemek istersin?

İşimizi geri istiyoruz ve kadrolu olarak, işgüvencesi şartlarında çalışmak istiyoruz. İşçilerin, emekçilerin ve tüm kurumların desteğini bekliyoruz.

Burjuva adalet sisteminin son icraatı

Yeni yılın ilk günlerinde, Hizbullah üyelerinin ard arda tahliye edilmesi, kitlelerde büyük bir şaşkınlık yarattı. 10

yıl kadar önce “mezarevi”ne çevirdikleri yerlerden toplanan ve 188 kişiyi katletmekten tutuklanan Hizbullahçılar, davul zurna ve tekmil sesleriyle karşılanıyor, cezaevi çıkışında taraftarlarına nutuklar atıyordu.

Katillerin, canilerin, tecavüzcülerin, uyuşturucu baronlarının serbest bırakılmasının ilk anda yarattığı şaşkınlık, yerini kısa sürede tepkilere bıraktı. Tepkilerin hedefinde, AKP hükümeti vardı. AKP ise, davaları zamanında bitirmeyen Yargıtay'ı suçladı. Her iki taraf, karşılıklı demeçlerle birbirlerini suçlayarak, gelen tepkileri savuşturmaya çalıştılar.

İşin bir yanı, burjuva adalet sisteminin ne durumda olduğuydu; diğer yanı ise, Hizbullah ile devletin yeni dönemdeki planlarıydı.

Hizbullah için yapılan değişiklik

Tahliyelerin gerekçesi; Ceza Muhakemesi Kanunu'nun (CMK) 102. maddesinde yapılan değişikliğe dayanıyordu. Bu değişikliğe göre, adli davalarda 5, siyasi davalarda 10 yıl tutuklu olanlar, serbest bırakılacaktı. Sözde Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne (AİHM) uyum için yapılmıştı. AİHM, uzun yılları bulan tutukluluk süreleri için Türkiye'yi uyarı, birçok davada ceza kesmişti. Güya Türkiye de, artan para cezalarını ödemekten kurtulmak için böyle bir düzenleme yapmıştı. Oysa adlilerde 5, siyasi davalarda 10 yıl gibi hem son derece uzun tutukluluk süreleri, hem de “eşitlik ilkesine” aykırılık ile düşünüldüğünde, bunun AİHM'le yaşadıkları soruna çözüm olmayacağı ortadaydı. Gerçekte yapılan, uzun tutukluluk süresine yasal bir kılf geçirmek ve aslolarak da Hizbullahçıları bir biçimde dışarıya salmaktır.

Söz konusu değişiklik, 2004 yılında meclisten geçti. Yani AKP hükümeti döneminde. Değişiklik önergesini hazırlayıp meclise sunan, AKP grup başvekilidir. Yasa değişikliğinin uygulamaya geçmesi ise, tam iki kez ertelendi. Başta Öcalan olmak üzere devrimci-yurtsever tutukluların bundan yararlanmaması için, bu gerekiyordu. Değişikliğin 2010 yılının son gününde yürürlüğe gireceği kesinlik kazanınca, devrimci tutsakların davaları 2010 yılının son aylarında alel-acele bitirildi. Kısacası, **Kürt ulusal hareketinden ve komünist, devrimci örgütlerden tutuklu bulunanların bu değişiklikten yararlanmaması için herşey yapıldı.**

Bütün bunlar, değişikliğin asıl olarak Hizbullah için yapıldığını net bir biçimde ortaya koydu. AKP de, Yargıtay da değişikliğin, 2010 yılının son gününde yürürlüğe gireceğini biliyorlardı. **Diğer dosyalar ard arda bitirilirken, Hizbullah davasının neden 10 yıldır bitirilmediği de ortaya çıktı.**

AKP ile Yargıtay'ın orta oyunu

Böylece elbirliği içinde Hizbullah'ı dışarıya sal-

HIZBUL-KONTRA TAHLİYESİ

dılar. Sonra da bir ortaoyunu oynadılar.

Sözde Hizbullah davası sürüyordu ve hüküm verildiği zaman bu kişiler yeniden tutuklanacaktı. **Her biri “ağırlaştırılmış müebbet hapis” ile yargılanan bu kişilerin, bir daha bulunamayacağı, avukatları tarafından bile televizyonlarda açık açık söylenirken, bu yalana başvurdular.**

Ardından Hizbullah sanıklarının hergün karakola imza vermesi gerekirken, hiç uğramadıkları ortaya çıktı. Günler sonra imza vermedikleri için gözaltına alınma talimatı verildi. Fakat Hizbullah liderlerinin büyük bir kısmı evlerinde yoktu(!) Çıktıkları andan itibaren kaçacakları açık açık söylendiği ve herkes tarafından çok iyi bilindiği halde, hiçbir tedbir alınmış değildi. **Ne “teknik takipleri”, ne uydular, en gelişkin teknolojik izleme yöntemleri, Hizbullah söz konusu olduğunda devreye sokulmuştu.** Adeta “tavşana kaç, tazıya tut” denmiş, ve halkla dalga geçercesine bu oyuna kanması beklenmişti.

Diğer yandan **AKP ile Yargıtay, suçu birbirlerinin üzerine atarak, bu durumu da klik çelişkileri doğrultusunda kullanmak istediler.** Yargıtay, bu değişikliği çıkarmanın AKP hükümeti olduğunu söylüyordu. AKP ise, Yargıtay'ın Hizbullah davasını bilerek 10 yıl beklettiğini ve tahliyelerini gerçekleştirdiğini iddia ediyordu. İkisi de doğrudu ama hiçbir “Hizbullah affı”nın üzerlerinde kalmasını istemiyordu.

Yargıtay ve onunla aynı çizgide olan kesimler, bu vesile ile AKP hükümetini yıpratmaya çalıştılar. Ergenekon sanıkları ile paralellik kurarak, AKP'nin onları tutuklarken, Hizbullahçıları serbest bıraktığını söylediler. AKP ise, bir süredir hız verdiği “yüksek yargı”yı kendi istediği biçime sokma girişimleri, bu olayı da bahane ederek bir adım daha attı. Yargıtay dairelerini arttırma, Yargıtay öncesinde davaların görüleceği ara mahkemeler kurma gibi yeni değişiklikleri gündeme getirdi.

Bu kayık dövuşü arasında Hizbullahçılar çoktan ortadan kaybolmuş, yeni görevleri için hazır hale gelmişlerdi. Esasında **Hizbullah'ın kadrolarının “pişmanlık yasası” ile büyük oranda serbest bırakıldığı, son değişiklik ile liderleri dahil geride**

kalanların da çıkarılarak görevin tamamlandığı anlaşılmıştı. Ayrıca içeride kaldıkları sürede her tür

olanağın sunulduğu, interneti bile kullandıkları ve dışarı ile haberleştikleri ortaya çıktı.

Hizbullah'ın ortaya çıkışı ve kullanılma şekli

Bilindiği gibi Hizbullah, '90'lı yıllarda tırmanan kirli savaşın en önemli “vurucu güç”lerinden biriydi. Tıpkı korucular gibi, “Kürdü Kürde kırdırma” politikasının bir devamı olarak kullanıldılar. Hizbullah üyelerinin büyük çoğunluğu Kürttü çünkü.

1979 yılında bir kitapevi etrafında toplanan bu grubun, bizzat devlet desteği ile örgütlenmesinin önü açıldı. Kürtler arasında zaten etkili olan görüşlerin yayılması, Kürt halkının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini bastırmak için devletin elindeki en önemli ideolojik argümandı. Özellikle cunta sonrası buna daha büyük bir önem verdiler. İslami akımların gelişmesine önayak oldular.

Kürt hareketinin serhildanları başlattığı 1990'dan itibaren ise, Hizbullah'ı silahlandırdılar ve PKK'ye karşı mücadelede silahlı bir güç olarak kullandılar. Hizbullah'ın devlet tarafından silahlandırıldığı belgeleriyle de ortaya çıktı. “Örtülü ödenek”ten alınan paraların bizzat devletin yetkili organları tarafından Hizbullah'a verildiği anlaşıldı. İsrail'den alınıp Batman Valisine gönderilen fakat “kaybolduğu” söylenen silahlar, Hizbullah'ta çıktı. TSK ile PKK gerillaları arasında çıkan çatışmalarda yaşamını yitiren gerillaların silahları, Hizbullah'ın hücre evlerinde bulundu vb...

Hizbullah, PKK'nin etkin olduğu Batman, Diyarbakır, Silvan ve Cizre'yi kendine üs seçti. Buralarda düzenlediği saldırılarda, sokaklarda enseden tek kurşun sıkma, satırta saldırma, insanları kaçırpı domuz bağı ile bağlayarak işkence yapma, diri diri toprağa gömme gibi insanlık dışı yöntemlerle yüzlerce PKK taraftarını katletti. Ayrıca devlet ile arasına mesafe koyan İslamcılara karşı da savaş açtı. Onların önde gelenlerini öldürdü. **2000'li yıllara gelindiğinde devletin Hizbullah, JİTEM, korucu vb. çeşitli biçimlerdeki örgütler aracılığıyla işlediği 17 bin 500 faili mechul cinayet vardı.**

Bütün bu cinayetlerle ilgili Hizbullah hakkında hiçbir dava açılmadı, tek bir Hizbullahçı yakalanmadı. Fakat **1999 yılında Öcalan'ın yakalanmasıyla birlikte PKK'nin rota değişikliğine gitmesi ve güç kaybetmesi ile, devletin Hizbullah'a ihtiyacı kalmadı. Ve Hizbullah'ı tasfiye etme kararı aldı.** Devletle yakın ilişkisinden dolayı da etkisiz hale getirmeleri fazla uzun sürmedi. 2000 yılında liderini ölü ele geçirdiler, üst düzey yöneticilerini tutukladılar. Hücre evlerine düzenlenen baskınlarda toprağa gömülmüş onlarca ceset çıkarıldı.

Hizbullah, bu dönem boyunca JİTEM ve MİT ile iç içe çalıştı. Hizbullah cinayetleri, bizzat polis ve jandarma gözetiminde yapılıyordu. O yüzden de

Hizbul-kontra adı verilmişti.

Devletin kurumlarıyla birlikte çalıştığı MİT'in raporlarıyla da kesinlik kazandı. Son tahliyelerin ardından, JİTEM kurucusu Arif Doğan, Hizbullah'ın devlet tarafından kurulduğu ve desteklendiğini doğruladı.

"Hizbullah lideri Hüseyin Velioğlu'nu iyi tanırım" diyen Doğan, "Güneydoğu illerinde Hizbul-kontrayı araştırın, o zaman ne olduğunu anlarsınız" dedi. OHAL Valisi Hayri Kozakçıoğlu da "JİTEM, MİT ve Emniyet'in Hizbullah'la o dönem istihbarat alışverişi yapması gayet doğal bir durum" demişti. Dönemin Batman Emniyet Müdürü ise, Hizbullah'ı kastederek; "bunların Gercüş'ün Çiçekli, Sekilli ve Gönüllü köylerinde kampları var. Silah eğitimini de jandarmadan gelen bazı subay ve astsubaylardan alıyorlar" diye anlatmıştı. Yine dönemin İçişleri Bakanı İsmet Sezgin, "Hizbullah, PKK'ye karşı örgütlendi" diyerek devletle bağlantısını en yetkili ağızdan itiraf etmişti.

Hizbullah yeniden devreye sokuluyor

Son yasa değişikliğinin asıl olarak Hizbullah'a yaradığı ortaya çıkınca, doğal olarak akla gelen ilk soru, Hizbullahçıların neden bu dönem bırakıldığı oldu. Hizbullah'ın yeni dönemdeki rolü üzerine yo-

rumlar yapıldı, değişik savlar ortaya atıldı.

Tam da seçimlere gidildiği bir dönemde gerçekleşen bu tahliyelerin, AKP'nin tabanını memnun edeceği ve İslamcı kesimlerden alacağı oyları arttıracığı söylendi. Diğer yandan Hizbullah liderlerinin "bağımsız aday" olabileceği, bundan sonra yasal bir kılıf altında faaliyetlerini yürütecekleri ileri sürüldü. Her iki durumda da **Kürt bölgesinde ağırlığını koruyan BDP'yi geriletmeyi amaçladıkları ortaya çıkıyordu.**

Elbette tek amaç, seçimler olamazdı. Bir bütün olarak Kürt hareketini geriletmek, Kürt halkının büyüyen isyanını, yine dinci gericilik ile yatıştırmak ve düzen için zararsız hale getirmek hedefleniyordu. 90'lı yıllarda "vurucu güç" olan Hizbullah, bu dönem siyasal bir güç olarak işe yarayabilirdi. "Filistin'in 'Hamis'ı yaratılıyor" benzetmesi boşuna değildi.

Fakat aynı zamanda Hizbullah silahlı bir güç olarak her an devreye sokulabilir, Kürt halkı üzerinde terör estirilebilirdi. Öcalan da bu yönde kaygılarını ifade etti. Öcalan, Hizbullah tahliyelerinin ardından, "bunların bu şekilde bırakılması tesadüfi değildir" dedi ve diğer gelişmelerle birlikte ele alarak, bunların birbirleriyle bağlantılı olduğunu ileri sürdü. "50 bin kişilik özel ordu kuruyorlar, (paralı askerlerden oluşacak yeni düzenlemeyi kastediyor-bn) Hizbullahçıları bırakıyorlar. Bunlar halkımızla savaşıcaklar... Bölgedeki dini örgütlenmeler hızla sürüyor. On bin imam kadrosundan bahsediliyor, cemaatler var. Demokratik Kürt hareketini siyasi İslamla bitirmek için yapılan bilinçli politikalar ve birbiriyle bağıntılıdır."

İster silahlı, ister siyasi bir güç olarak, -ya

da her ikisi de birden- hangi şekilde kullanılırsa kullanılsın, Hizbullah, Kürt hareketine karşı bir "emniyet sübabı" olarak yeniden devreye sokulmuş durumda. PKK'nin Kürt illerinde tüm siyasi akımları bir biçimde gerilettiği halde, Hizbullah'ı yenemediği, ondan korktuğu söylenerek, Hizbullah, bir kez daha Kürt hareketinin karşısına çıkarılmıştır. Hizbullah liderleri, AKP'nin "Kürt açılımı"nın kendileri olmadan yaşama geçmeyeceğini söylemişlerdir. Kısacası, Kürt halkının yükselen mücadelesiyle, devlet bir kez daha Hizbullah'a ihtiyaç duymuş ve onu yeniden sahneye çıkarmıştır.

Yargının sefaleti

Son olay, devletin Kürt hareketi karşısında hamlelerini açığa çıkardığı gibi, burjuva adelet sisteminin nasıl çalıştığını da gözler önüne serdi. **Mahkemelerin söylendiği gibi hiç de tarafsız ya da bağımsız olmadığı çok net biçimde görüldü.** Halkın zaten sarsılan adalete güveni, iyice yerle bir oldu. Yasaların, burjuva düzenini ve devletini korumak için yapıldığı, devlet adına işlenen suçlar aklanırken, sömürü ve soygun düzenine karşı en küçük bir başkaldırının, en insanlık dışı yöntemlerle nasıl cezalandırıldığı açık biçimde gözler önüne serildi.

İşkence ile insan öldürenler, uyuşturucu tüccarları, katliam yapan caniler, teker teker serbest bırakıldığı günlerde, bir kitap yazdığı için, bir gösteriye katıldığı için, bir dergide çalıştığı için, yüzlerce devrimci, demokrat cezaevlerine atılıyordu. Hizbullah tutuklularına bilgisayar ve internet kullanımı sağlanırken; devrimci tutsaklar hücrelerde tutuluyor, görüş, mektup, havalandırma yasakları veriliyordu. Yüzlerce hasta tutsak ise,

Toplu mezarlar açığa çıkarılıyor

Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşta, yaklaşık 18 bin "faili meçhul" cinayet işlenmiş ve bunlar, toplu mezarlara gömülerek ortadan kaldırılmıştı. Kürt halkı, bu toplu mezarların açılması için yıllardır mücadele ediyor. Tüm engelleme çabalarına, tehditlere rağmen bu mücadeleyi sürdürüyor. Bunun sonuçlarını aldığı da oluyor. Son olarak Bitlis'in Mutki ilçesinde bunu başarabildiler.

Mutki ilçesinde yapılan kazılarda 12 kişiye ait kemikler ortaya çıktı. 1990'lı yıllarda yaşamını yitiren 36 PKK'linin toplu şekilde Mutki Jandarma Karakolu'na gömüldüğü ortaya çıkmıştı. Bunun üzerine aileler, Cumhuriyet Savcılığı'na başvuru yaptı. Bu başvuru üzerine kazı çalışmaları başladı.

Mutki Jandarma Karakolu çöplüğünde 4 ayrı yerde kazı yapma kararı çıktı. İlk kazılarda 12 cesede ait kemikler bulundu. Bunların 9'u ayrı ayrı yerlere gömüldüğü için kimlikleri belirlendi. Üç kişinin ise aynı yere gömüldüğü ve kemiklerin karıştığı söylendi. Kemiklerden 3'ünün PKK'lilere, 9'unun ise sivil kişilere ait olduğu ortaya çıktı.

Üç kazı çalışmasının daha yapılması beklenirken, jandarmaya çağırılan bir kepçe ile, diğer toplu mezarlar yok edilmek istendi. Gece yarısı jandarmanın kepçe çağırıldığının duyulması üzerine, aileler harekete geçti ve İHD yetkililerine haber ulaştırdılar. İHD'nin girişimleriyle, kepçenin sözkonusu bölgeye gitmesi engellendi.

Bitlis genelinde 100'ün üzerinde toplu mezar olduğu söyleniyor. Bunlardan 38'inin Mutki ilçesinde bulunduğu belirtildi. Görgü tanıkları, yaşamını yitiren PKK gerillaların toplu olarak getirilip çöplüklere gömüldüğünü bizzat gördüklerini söylüyorlar. Hatta bir defasında gömülen insanların cenazelerinin dışarı çıktığını, birkaç kişiyle gidip üzerlerine

toprak attıklarını anlatıyorlar.

Kürt bölgesi toplu mezarlarla dolu. Bunların içinde en çok bilineni, 200'ü aşkın kişinin gömüldüğü Kasaplar Deresi (Newala Qasaba). Bu derenin açılması için yapılan başvurular, her defasında reddediliyor. İçlerinde PKK'nin liderlerinden Mahsum Korkmaz'ın da bulunduğu bu toplu mezar için aileler, İHD aracılığıyla başvuruda bulunmuştu. Savcılık ise, başvuruda bulunan aileler hakkında "suç ve suçluyu övmek"ten dava açtı. Devlet, toplu mezarları açmak yerine, bu talepte bulunan halka gözdağı vermeyi tercih ediyor.

Bu katliamların yapıldığı dönemde Mutki Jandarma İlçe Komutanı, Arif Doğan'dı. JİTEM'in kurucusu ve şimdilerde Ergenekon davasında yargılanan emekli albay Arif Doğan, duruşmalarda JİTEM'in faaliyetlerini anlatıyor, "yüzlerce kelle" aldığını övünerek söylüyor. Ve halen tuksuz yargılanmaya devam ediyor.

Ergenekon davası başladığında, toplu mezarların açığa çıkacağı, tüm katliamların aydınlanacağı yalanına başvurulmuş, Kürt hareketi de dahil birçok siyasal akım, bu yalanlara inanmış, umut ve beklenti içine girmişlerdi. Aradan geçen sürede, Ergenekon davası adına sadece AKP hükümetini devirmek isteyenlerin cezalandırıldığını, devletin katliamlarının ise üstünün örtülmeye devam edildiğini gösterdi. Mutki'deki gelişmeler de, toplu mezarların ancak halkın mücadelesi ve ısrarı ile ortaya çıkarılacağını, bir kez daha kanıtladı.

ölüme terk edilmişti. Son on yıl içinde cezaevlerinde 1659 tutuklu yaşamını yitirdi. Şu anda 97 ağır hasta bulunuyor ve cezaevi koşullarında tedavisinin mümkün olmadığına dair raporları olmasına rağmen, tahliye edilmiyorlar.

İşte burjuvazinin adaleti!

Yargıtay, sadece 2010 yılı içinde 1 milyon 800 bin 69 dava dosyasının beklediğini söylüyor. Yargıtay Başkanı Hasan Gerçek, “50 bin dava dosyasının zarfının bile açılmadığını, depolara sığmayan dava dosyalarının başka kurumlardan temin edilen depolara gönderildiğini” belirtiyor.

Bir yanda zarfı bile açılmamış dosyalar, diğer yanda 125 bin civarında mahkumun tika-basa doldurulduğu cezaevleri... Bir yanda dünyanın en büyük “adalet sarayı”nı yapmakla övünen Adalet Bakanları, diğer yanda depolarda çürüyen dosyalar ve bu durumdan yakınan yargı mensupları...

Cezaevleri, Cumhuriyet tarihinin en dolu dönemini yaşıyor. İçerdekilerin yüzde 60’ı tutuklu durumda. Tutukluluk süresi, zaten bir cezaya dönüşmüş durumda. Ama katiller, hırsızlar, sahtekarlar, ellerini sallayarak dolaşıyor. Büyük tepkiler oluştuğunda veya devletin kullanma süresi bittiğinde yargı önüne çıkarılanlar ise, çeşitli biçimlerle ya çok az ceza ile sıyrılıyorlar veya bir biçimde tahliye ediliyorlar. “Zaman aşımı” ve her tür yasal değişiklik, bunlar için kullanılıyor. Komünist ve devrimciler içinse, kendi yasalarını çiğneme pahasına ağır cezalar veriliyor, en kötü koşullarda tutuluyor, ölüme terk ediliyor.

Adalet yoksa barış da yok!

Hakkını arayan işçilere, iş isteyen işsizlere, parasız öğrenim için mücadele eden öğrencilere, kredi borçlarını ödeyemeyen küçük üreticiye, anadilini kullanmak isteyen Kürt halkına, kısacası işçi-emekçi, ezilen halkın taleplerine copuyla, biber gazıyla, panzeriyle saldıran, gözaltına alan, tutuklayan hatta öldüren bir adalet sistemine, halkın isyan etmemesi mümkün müdür?

Burjuva adalet sistemi, her yerinden tel tel dökülmektedir. Hizbullah tahliyeleri ile birlikte, halkın adaletle olan güvensizliği iyice depreşmiştir. Böyle olunca herkes kendi adaletini kendisi vermeye kalkmakta, bu da bireysel suçları arttırmaktadır.

Adaletin olmadığı bir yerde barış da olamaz! Ünlü şair Brecht’in dediği gibi; “*ekmeği pişirip dağıtan kimse / adaleti de onlar dağıtmalıdır*” Böyle bir adalet sistemi de ancak, işçi-emekçi iktidarında mümkün olacaktır. Bu sistem kurulana kadar, halk kendi örgütleri aracılığıyla sorunlarını çözmeyi esas almalıdır.

Kürt halkı, kendi meclislerini, komünlelerini oluşturarak, sorunlarını bu meclislerde çözmeye çalışmaktadır. Burjuva düzenin kurumlarını olduğu kadar, Hizbullah’ın “ölüm mangası” veya bir siyasi figür olarak yeniden devreye sokulmasını boşa çıkarmak da, kendi iç örgütlülüklerini sağlamlaştırmaktan geçmektedir.

Tarihsel gerçekler karartılamaz!

İşçi-Köylü gazetesinin Nisan ayında yayınladığı “Gerçekler acıdır, acıtır” başlıklı yazıda, 12 Eylül sonrası işkence ve zindan direnişleri ile ’84 ÖO eylemi konu edilince, dergimizin 18. sayısında bazı “hatırlatmalar” yapmıştık.

İşçi-Köylü’de çıkan yazıda; TKP-ML davası tutsakların ’84 ÖO döneminde İstanbul cezaevlerinde “tek tip elbise” giymeleri “taktik bir hata” olarak değerlendiriliyor, bu durumun “sürekli sömürüldüğü” “gerçeklerin karartıldığı” söyleniyordu. Buna kanıt olarak da “TİKB’li devrimcilerin açıklamaları” gösteriliyordu.

’84 ÖO döneminde “tek tip elbise” saldırısına karşı tutumun, basit bir “taktik hata” olarak ele alınamayacağını belirttik. Çünkü bu saldırı, faşist yaptırımlara geçişin başlangıcı ve İstanbul cezaevlerini teslim almaya dönük ciddi bir saldırıydı. Diğer yandan, kanıt olarak sunulan ve “ibret verici” diye nitelendirdikleri “açıklamaları” hangi yayın organından aldıklarını sorduk. Herhangi bir kaynak gösterilmeksizin, duyumlar-dedikodular üzerinden polemik yürütülemeyeceğini hatırlattık.

İkinci olarak ise, “12 Eylül döneminde merkezi düzeyde kişileri arasında çözülme tavrı göstermeyen bir tane örgüt gösterilebilir mi?” diye sormuşlardı. Biz de “evet gösterilir” dedik. TİKB’nin 12 Eylül yıllarında işkencede merkezi düzeyde direndiğini dost da düşman da biliyordu. Hiçbir MK üyesi çözülmemişti, dahası yönetici kadroları ezici çoğunlukta direnmişti. Belgeler ortadaydı.

Bu iki konuda açıklama ve düzeltme beklediğimizi söyledik.

Şimdi Partizan dergisinde (sayı:2010/73), verilen yanıtlar üzerinden uzunca bir yazı daha yayınlandı. ’84 ÖO ve neden “tek tip elbise” giydiklerine dair ayrıntıların anlatıldığı bir bölümde, dipnot düşülerek bu iki noktadaki itirazlarımıza da yanıt veriliyor.

Birinci konuda verilen yanıt şu: “İbret verici” diye nitelendirdiğimiz açıklamalar, Alinteri siyasetinin yayın organlarında yayınlanmıştır. Kendilerinin de pekala bildiği, iki siyaset arasındaki ‘özel notlu’ yazışmaları anmakla yetinmemiz anlaşılır olmalıdır.”

“Alinteri siyasetinin yayın organları” gibi muğlak bir ifade olamaz. “Alinteri” gazetesi ’93 yılında çıkmaya başlayan bir işçi gazetesidir; “siyaseti” ise, son 15 yılda herkesin çok iyi bildiği büyük bir “evrim” geçirmiştir. Bu nedenle, tarih ve somut olarak yayın organı ismi vermeden kullanılan böyle bir ifade, kendi başına zaten sorunludur. Yazar, belli ki iddialarını “özel notlu yazışmalar” dediği duyumlara dayandırmıştır. Çünkü bu “yazışmalar”ın yayınlandığı bir yer yoktur. O yüzden somut bir kaynak gösterememekte, muğlak ifadelerle başvurmaktadır.

İkinci konuda ise, ne söylediklerini kendilerinin de bilmediği bir durumla karşı karşıya kalıyoruz. Bize “Adressiz Sorgular” kitabını referans gösterip, “bu kitabı okuyanlar, gerçekten destansı direniş sergileyen bir dizi kadronun öyküsü ve anlatımında, aradıkları ‘kötü örnekleri’ bulmakta zorlanmayacaklar” deniliyor.

İşçi-Köylü’de çıkan yazıda; “12 Eylül döneminde merkezi düzeyde kişileri arasında çözülme tavrı göstermeyen bir tane örgüt gösterilebilir mi?” (abç) diye olumsuzdan soruluyordu. Partizan’da verilen yanıtta da “12 Eylül’de merkezi düzeyde çözülme konusuna gelince” diye başlanıyor. Buralardaki vurgu “merkezi düzey”edir. Biz de diyoruz ki, TİKB, 12 Eylül döneminde “merkezi düzeyde” direndi. Bu “merkezi düzey”, sadece MK üyeleri ile de sınırlı olmayan, kadro-

ların ezici çoğunluğunu kaplayan bir düzeydi. Bunu 12 Eylül dönemini yaşayan, az-çok araştıran herkes bilir. Çünkü bu bizim iddiamız değildir. 12 Eylül’ün polis fezlekelerinde, iddianamelerinde, mahkeme tutanaklarında, aynen bu şekilde geçmektedir.

TİKB’de “merkezi düzeyde” bir çözülme olmadığı, onlar da pekala bilmektedir. Fakat düşmanın bile teslim etmek zorunda kaldığı bir gerçeği, çarpıtmaya kalkmakta, hatta “en iyi savunma saldırıdır” esprisi ile saldırıya geçmektedirler. Bunlar en hafif ifadeyle üzücüdür, düşündürücüdür.

TİKB tarihi hakkında biraz araştıran herkes, 12 Eylül sonrası ’85 yılına kadar örgütün faaliyetinin -hem de merkezi düzeyde- kesintisiz sürdüğünü bilir. Merkezi yayın organı Orak-Çekiç’in her ay düzenli olarak çıkıp işçi ve emekçilere, hatta askeri yönetim altındaki zindanlara ulaştırıldığını öğrenir. Tüm örgütler bir yıl içinde çökertilmiş, merkezi yapıları ya çözülme, ya da yurtdışına kaçışlarla dağılmış, faaliyetleri tümenden durmuş iken, adeta cuntayla tek başına savaşmak durumunda kaldığını görür. Dışarıda tek bir kadrosu kalmayana dek süren kıran kırana bir savaştır bu. O yüzden de düşmanın “boyhedefi” haline gelmiştir.

’85 operasyonunu, bu nesnel durum üzerinden gerçekleştirmiştir. Dalga geçerek söyledikleri gibi, “akıllara seza” olmasa da “düşmanın yöntemleri” ile darbe yenmiştir. TİKB belgelerinde bu operasyonun, polisin giderek geliştirdiği “takip yöntemleri” sonucu gerçekleştiği söylenmektedir. Ve “düşmanı küçümsedikleri”, “takibi yeterince ciddiye almadıkları” için özeleştirilmiştir. ’85 operasyonunda da “merkezi düzeyde” direniş sergilenmiş, çözülenlerin oranı, yine son derece düşük olmuştur. 12 Eylül döneminde sadece bir kişi itirafçı olmuş, o da ’89 yılında cezalandırılmıştır.

Kısacası, 12 Eylül döneminde işkencede direniş konusunda TİKB ile diğer örgütler arasındaki fark; hepsinde merkezi düzeyde çözümler yaşanır ve çözülme oranı direnenlerin çok üzerinde olurken; TİKB’nin merkezi düzeyde direnmesi, çözülme oranının direnenlere göre çok düşük kalmasıdır. Mehmet Fatih’te somutlanan “ifade verme” tavrı genelleşmiş, örgüt düzeyinde bir direniş ortaya çıkmıştır. Ve bu, sadece işkencehaneler ile sınırlı kalmayıp, zindanlara, mahkemelere taşınmıştır. Bütün bu gerçekler, hiçbir çarpıtmaya, laf dolandırmaya meydan vermeyecek kadar açık, kesin ve belgelidir.

Partizan’ın “tek tip elbise” ve ’84 ÖO hakkında yazdıklarına da söylenecek çok şey vardır. Fakat böyle bir dönemde, ne kadar gerekli olduğu tartışmalıdır. Sadece şunu söylemekle yetiniyoruz; çok da uzak olmayan bu tarihlerin tanıkları, belgeleri ortadadır. Çarpıtmaların ve yanlış bilgilendirmelerin yanıtsız kalacağını kimse düşünmemelidir.

Tarihimiz, güç ve gurur kaynağımızdır! Kendi tarihleri sorunlu olanlar, bu duyguyu yaşayamaz ve anlayamazlar. “Herkeste aynı sorunlar yaşandı” diyerek hafifsetmeye, geçiştirmeye çalışırlar. Fakat tarihsel gerçekler bu tür laf cambazlıkları ile örtbas edilemeyecek kadar tarihin sayfalarına ve belleklere kazınmıştır. Bunları karartmaya kalkmak, kimsenin haddi değildir. **Hiç kimse meydanı boş sanıp tarihimize istediği gibi oynayamaz. Dün olduğu gibi bugün de buna izin vermeyiz.**

Dünya halkları ayakta. Önce Avrupa işçi ve emekçileri, şimdi de Kuzey Afrika halkları, krizle birlikte daha da artan işsizliğe, yoksulluğa, baskı ve zorbalığa karşı sokaklara döküldüler. Tunus'tan Mısır'a, Cezayir'den Yemen'e kadar uzanan coğrafyada, Arap halkları korku duvarlarını yıkarak, meydanları doldurdular. Ne polis tankı, kurşunları, ne sıkıyönetim ilanı, sokağa çıkma yasakları onları durdurabilirdi. Yüzlerce ölü, binlerce yaralı ve onbinlerce tutukluya rağmen halk isyanı devam ediyor. 25-30 yıllık diktatörlükleri yerinden oynatıyor, sistemi sarsıyor.

İhtilalci komünistler, en son geçen yıl yaptıkları 5. konferanslarında, emperyalist-kapitalist sistemin bir kez daha içine yuvarlandığı kronik krizini tahlil ettikten sonra, bu durumun işçi ve emekçilerin yaşamını derinden etkileyeceğini ve sınıf mücadelesinin çok daha sert biçimler alarak yükseleceğini tespit etmişlerdi. Krizle birlikte Marks'ın yeniden keşfedilmesi ve kitlelerde sosyalizm özleminin artmaya başlaması üzerine, "yaşanan şiddetli ekonomik kriz, dünyada sosyalizm dalgasının daha da güçlü esmesine neden olacak, peşpeşe devrimler patlamasını sağlayacak olanaklar sunacaktır." demişlerdi.

Bu öngörülerin geçen bir yıl içinde birer gerçek olarak karşımıza çıktığını görüyoruz. Yunanistan'la başlayıp, Fransa ve İngiltere'ye uzanan Avrupa işçi-emekçileri ve gençliğinin sokak eylemleri, Kuzey Afrika'da halk isyanı şeklini alarak tüm dünyayı sardı.

Bu durum, yüreği emekten yana atan herkeste, büyük bir sevinç ve heyecan

yaratırken, başta ABD olmak üzere tüm emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin paçasını tutuşturdu. "Domino etkisi" dedikleri, birbirini tetikleyen halk hareketlerinin bir halk devrimine dönüşmesini nasıl engelleyeceklerini düşünüyorlar kara kara... Yıllardır arkasında durdukları, tüm güçleriyle destekledikleri diktatörleri, gözlerinin yaşına bakmadan harcıyorlar, arka arkaya yeni hükümetler kuruyor, halkın isteklerini karşılayacaklarına söz veriyorlar vb...

Halkın coşkun akan seli karşısında ne kadar küçük ve zavallılar. Fakat bu sömürücü zorbalar, bin yıldır iktidarda olmanın yönetme tecrübesine sahipler. O yüzden de devrim tehdidini uzaklaştırabilmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Halkı bir kez daha kandırıp, sömürü sistemlerini devam ettirmeye çalışıyorlar. Yeter ki, halkın iktidarı ele geçirmesini durdurabilsinler!.. Yeter ki, kitlelerin sosyalizm özlemini gerçeğe dönüştürme çabasını engelleyebilsinler!

İşte tam da bu noktada, önderlik sorunu karşımıza dikiliyor. İşsizliğe, açlığa, sefalete, düşkünleşmeye isyan eden kitlelere, kim/kimler önderlik ediyor? Bugüne kadar yaşanan tüm isyanlardan, halk ayaklanmalarından biliyoruz ki, bu hareketler komünist ve devrimci bir önderlikten yoksun ise, ya çeşitli tavizlerle satın alınıyor, ya da bir biçimde sönmüyor. Her iki durumda emperyalist-kapitalist sis-

tem kendini yeniden tahkim edebiliyor.

Yukarıda sözünü ettiğimiz 5. Konferans Belgeleri'nde bu durum şöyle ortaya konuyor: "Tarihsel dönüm noktalarında, önemli altüst oluş günlerinde büyük devrimler ve kitle hareketleri patlak vermiştir. Altüst oluş dönemleri, devrim ve sosyalizm idealini gerçeğe dönüştürmek açısından en uygun fırsatları sunar. Devrimin nesnel koşulları, her zamankinden daha elverişli, kitlelerin arayışları her zamankinden daha büyüktür." Fakat ardından hemen ekliyor: "Sadece nesnel koşullar, devrimi gerçekleştirmek için yeterli değildir... Bu nedenle, bugün öncelikli görev, öznel koşulları güçlendirmek, devrime önderlik edecek örgütsel güce ulaşabilmektir. Çünkü kitlelerin kaban dalgası, hoşnutsuzluğu ve arayışları, eğer ayaklanmaları devrimci bir kanal bulamazlarsa, başka kanallara akar. Bu kimi zaman dinci gerici hareket olur, kimi zaman reformizm, kimi zaman başka bir burjuva akım..."

Her halk hareketinin geleceğini belirleyen temel sorun, önderlik sorunudur. Sokakta kazanılan masada kaybedilmemesi buna bağlıdır.

İşçi ve emekçiler, yoğun sömürü ve baskı cenderesinin altında bir yerde patlarlar.

Zafer için vazgeçilmez koşul; DOĞRU ÖNDERLİK!

Bazen çaresizce eylemlere başvurur, kendilerine zarar verirler. Krizle birlikte artan intiharlar, bunun bir göstergesidir. Bazense bir eylem biçimi olarak kendilerini feda ederler. Ölüm gözlerinde küçülür. Bunlar, bireysel eylem olmaktan çıkıp da, toplumsal bir hal almaya başladığında, bir halk hareketine dönüşürler. Bu kez kitleler, ölümün üzerine yürürler. Ve ölüm, kitlelerin gözünde ne kadar küçülürse, zafer o kadar yakınlaşır.

Tunus'ta, Mısır'da, Yemen'de, son bir yılda yüz binleri bulan intihar olayları yaşandı. Krizin pençesinde debelenen kitleler, önce birbirinden habersiz ve kopuk biçimde üçer-beşer intihar ettiler. Ardından bir protesto, bir meydan okuma şeklinde kendilerini meydanlarda yaptılar. Bu, yıllardır diktatörlerin zulmü, patronların ağır sömürüsü altında öfke ve kin biriktiren halkta infiale yol açtı. Bu kez yüz binlerle çıktılar sokağa ve tankın tüfeğinin üzerine yürüdüler. Yüzer yüzer, biner, biner öldüler. Ama korku duvarları aşılmıştı bir kez. Ölüm küçülmüş, talepler, iddialar, inançlar, kendilerine duydukları güven büyümüştü.

Böyle anlarda düzene şu ya da bu şekilde muhalif olan hemen herkes hareketin içinde yer alır. Ve her biri, hareketi kendi amaçları için çalmaya kalkar. Sadece ML ideolojiye sahip yapılar, hareketi devrime, sosyalizme taşıyabilirler. Aksi halde ya sistem-içi farklı bir klik tarafından çıkarları doğrultusunda kullanılacaktır; ya da en fazla küçük-burjuva devrimcilerin elinde devrim kesintiye uğrayacak ve yenilecektir. Her halükarda, kitlelerin ölümü göze alarak başlattıkları halk isyanları, amacına tam olarak ulaşmadan bastırılacaktır. Onca kahramanlıklara, düşen şehitlere, uğruna ödenen bedellere rağmen, bu böyledir.

Elbette her yenilgi, doğru dersler çıkarıldığı ölçüde, yeni zaferlere gebe. Ve kitleler, kendi deneyimleri ile öğrenecek, yenilgiden zafere ulaşmayı bilecektir.

Kriz ve savaş koşullarında, ML önderlik sorunu çok daha yakıcı bir hal alır. Çünkü bu dönemler, gerçekten de "büyük alt-üst oluş dönemleri"dir. Bu artık teorik, hatta politik bir saptama olmaktan çıkmış, somut bir gerçek, güncel bir sorun olarak karşımıza dikilmiştir.

Krizden bu yana, Avrupa işçi ve emekçilerinden Kuzey Afrika halklarına kadar, yaşanan ciddi değişimler, bu gerçeği tüm çıplaklığı ile

önümüze koyuyor. Sadece dünyadaki gelişmeler yönüyle değil, ülkemizde yaşanan direniş ve eylemler boyutuyla da böyledir. Henüz bir Yunanistan, bir Tunus olmadysak da, son bir-kaç yıldır giderek büyüyen direnişler yaşadık, yaşıyoruz. Ankara'nın göbeğinde aylarca süren Tekel direnişi, emekçi memurların fiili genel grevi, yıllar sonra 1 Mayıs'ta Taksim'in yüzbinlerle zaptedilmesi, ilk aklı gelenlerdir. Bunun yanı sıra irili-ufaklı birçok işçi direnişi, grev, işgal yaşan-
dı. Bunlar giderek hem yaygınlık kazanıyor, hem de daha militan biçimler alıyor. Fakat büyük çoğunluğu sendika bürokrasisinin ayak oyunları içinde eritiliyor. Bunun en son örneğini Tekel direnişinde gördük. Son yılların en militan ve kitlesel eylemi, Tek Gıda İş'in bağrına basarak boğmasıyla son buldu. Sonrasında canlandırma girişimleri olduysa da, başarılı olmadı.

Taşeronlaştırma ve işçi kıyımlarına karşı artan direnişlerden, parasız öğrenim talebiyle sokağa çıkan öğrencilere, asimilasyona karşı direnen Kürt halkından, yıkımlara karşı polisle çatışan emekçilere kadar, toplumun her kesiminden yükselen tepkilerin doğru kanallarda ve birleşik bir şekilde devrim ve sosyalizm hedefiyle akabilmesi, tamamen önderlik sorunuyla bağlantılıdır. ML bir önderlik yoksunluğu, hem tek tek direnişlerin başarı şansını azaltmakta, hem de ve daha önemli olarak, bu tek tek direnişlerin birleşerek kapitalist düzeni sarsmasını önlemektedir.

Burjuvazi, krizle birlikte artan yoğun sömürü ve baskı koşullarının çeşitli patlamalara yol açacağını biliyordu. Akıl hocaları bir süredir "sosyal patlama" uyarısında bulunuyordu. Fakat "azamî kar" dürtüsüyle sömürü ve soygun politikalarından geri adım atmadılar. Buna karşın, en büyük tehlike olarak gördükleri komünist ve devrimcileri kitlelerden yalıtma, patlamalara önderlik etmelerini engellemek için ne gerekiyorsa yaptılar. En başta tasfiyecilerle görüşlerle içlerini boşalttılar. Bu noktada başarılı olmadıklarını ise, gözaltı-tutuklama, baskın, operasyon vb. saldırılarla güçsüz düşürmeye çalıştılar.

Burjuvazi, kendi sınıf çıkarlarına uygun davranıyor. Bütün mesele, proletaryanın çıkarlarını savunanların ona uygun bir ideolojik-siyasal donanım ve örgütsel yapı içerisinde olmasıdır. Çünkü proletarya, ML ideolojide "aklı" silahını bulacaktır. Ve bu silahla ancak, doğru hedefler ve araçlarla mücadelesini sürdürecektir. Fakat bu silaha kendiliğinden sahip olması mümkün değildir. Bu, dışarıdan, "parti işçileri" tarafından verilmesi gereken bir bilinçtir.

ML örgütleri, işçi ve emekçilerin aynı kanallardan aktığı bir yerde, isyanların, halk ayaklanmalarının devrimle taçlanması mümkün değildir. Burjuvazi ve onun çanak yalayıcıları, bu iki büyük gücün buluşmasını önlemek için,

dün olduğu gibi bugün de elinden gelen her şeyi yapıyor, yapacak. Çünkü bu buluşma, onun sonu anlamına geliyor. ML'lere düşen ise, önündeki tüm engelleri aşarak, işçi ve emekçi hareketi ile birleşmeyi başarmaktır. Tıpkı Rusya'da Bolşeviklerin yaptığı gibi...

Türkiyeli Bolşevikler, bir Şubat ayına daha büyük bir heyecanla giriyorlar. Mustafa Suphi'nin TKP'sinden sonra Türkiye'de ihtilalci komünist bir hareketi başlatmanın; tasfiyecilerle bozulmaya karşı kullerinden yeniden doğmanın gururunu yaşıyor.

32. kuruluş yılına, dünyada ve ülkemizde büyüyen sınıf mücadelesiyle giriyor. Sorumluluklarının ve görevlerinin ne denli arttığını bilincinde olarak... Geçmişten geleceğe aynı inançla taşıyor kavga bayrağını... Direnişin, mücadelede ısrarın, ilkel ve kararlı duruşun bir simgesi olarak...

Sertleşen sınıf kavgası, herkesin filmini çekip önüne koyuyor. Kendi hakkında ne söylediklerini değil, gerçekte ne olduklarını resmediyor. Tasfiyecilik de kendini kusuyor doğal olarak. Mücadele ve yaşam, dışına atıyor tüm safraları...

İhtilalci komünistler, "zor dönemin" devrimcileridir. Onlar, karanlığın en koyusunda filiz sürmüş, geleceğe inancı hep diri tutmuşlardır. Zulümlerin en dayanılmazına direnmiş, karanlığı yaran şimşek olmuşlardır.

Şimdi farklı bir "zor dönem" yaşanmaktadır. Bu, burjuvazinin saldırılarından bağımsız olmayan fakat daha tehlikeli olan, devrimci değerlerin içten bozulmasına karşı verilmesi gereken çetin bir mücadeledir. Her tür burjuva akıma karşı ML ideolojiyi savunmak; legalist çalışma ve örgütlenmeye karşı yeraltında ısrar; tarih çarpıtlığına, gelenek ve değerlerimize saldırılara karşı tavizsiz duruş; krizle birlikte yaşamaları daha dayanılmaz bir hal alan işçi ve emekçilerin mücadelesine devrimci tarzda müdahale... Her biri kendi içinde büyük zorluklar taşıyan, fakat başarmaya mecbur olunan görevlerdir. ML bir hareketi büyütecek olan da budur.

Şimdi çeliğe su verme zamanıdır! Çekirdikleri daha sağlam hale getirip, etrafını örme zamanıdır! Yeni hamlelerle, yeni alanlara girme, eşikleri aşma zamanıdır!

Uzun yılları bulan durgunluk ve gerileyişin, yerini isyanlara, halk ayaklanmalarına bıraktığı bugünlerde, her kişi ve her yapı çapını kırmakla karşı karşıya... Bunu başaranlar geleceğe kalacaktır...

Geçmişten bu yana, tüm engellere, çelmelere, çarpıtmalara rağmen yolundan şaşmadan gidenler ancak, kendilerinde bu gücü, bu iradeyi bulabilir ve geleceği kucaklayabilirler.

"Zor dönemin devrimcileri" bu zorlu görevlerin de üstesinden gelecektir. Yaşam, doğru-
dan, haklıdan yana akıyor. Yaşam, bizden yana akıyor...

Tunus'ta halk isyanı

Tunus'taki yangın, işsiz kaldığı için seyyar satıcılık yapan bir üniversite mezununun bedeninden fıskıran alevlerle başladı.

Zabıta tezgahına el koyduklarında, karnını doyurmak için son çaresi de elinden alınmış olan Muhammed Buazizi, bu durumu protesto etmek için 17 Aralık 2010 tarihinde bedenini ateşe verdi. Bu durum, krizin etkisini ciddi olarak yaşayan, yoksulluk ve işsizlik pençesinde kıvrınmakta olan Tunus işçi ve emekçilerini harekete geçirdi. Kitleler sokaklara döküldü, eylemler bütün ülkeyi sardı.

Eylemlere katılan işçi ve emekçiler, yaşadıkları açlık ve yoksulluğun simgesi olarak gördükleri herşeye saldırdılar. Devlet kurumları, diktatörün ailesine ait mülkler, emperyalist kurumlar, karakollar, bankalar, lüks yaşama ait mekanlar, eylemlerdeki öfkenin yöneldiği hedef oldu. Devlet saldırısının da, kitle kararlılığının da en üst noktada yaşandığı eylemler, bir ay içinde ülkedeki tüm dengeleri altüst etti. Ayaklanan Tunus halkı 23 yıldır ülkenin başına çöreklenmiş olan Zeynel Abidin Bin Ali diktatörlüğünü yerle bir etti.

Diktatörün sonu

Kitlelerin eylemleri karşısında egemen sınıfların ilk tepkisi, vahşeti artırarak hareketi bastırmaktır. Tunus'ta da böyle oldu. Kitlelerle devletin kolluk güçleri arasında çok şiddetli çatışmalar yaşandı, devlet azgınca saldırdı. Sıkıyönetim ilan edildi, ordu sokakları işgal etti, resmi rakamlara göre 80'den fazla eylemci öldürüldü, yüzlercesi yaralandı.

Kitle eylemlerinin kararlılıkla yayılması, çatışmaların şiddetlenmesi, devletin bir taraftan saldırıları artırırken, bir taraftan da çeşitli vaatler ileri sürmesine yol açtı. Önce 300 bin kişiye istihdam sağlayacağını açıkladı Bin Ali. Arkasından ucuz gıda sözü verdi. Sonra bütün faturayı hükümete çıkartarak İçişleri Bakanını görevden aldı. Bunlar kitleleri yatıştırmaya yetmedi. Eylemler giderek Bin Ali'nin ve ailesinin malvarlığına yönelmeye başladı. Eylemlerin başlamasından yaklaşık bir ay sonra, 13 Ocak'ta, Bin Ali 2014 seçimlerinde bir daha aday olmayacağını açıkladı. Ertesi gün ise 6 ay içinde seçimleri yapacağını söylemek zorunda kaldı. Kitleler, 23 yıl süren diktatörlüğe 6 ay daha katlanmak istemiyorlardı. Açıkça artık bu düzeni sürdüremeyeceğini gören ve cangüvenliğinin kalmadığını anlayan Zeynel Abidin Bin Ali, 14 Ocak akşamı uçağına atlayarak ülkeyi terk etmek zorunda kaldı.

Tarihin ironisi; **bugüne kadar diktatörlüğünü Fransa'nın sayesinde ve Fransa'nın yardımıyla sürdüren Bin Ali, Fransa'ya sığınma talebine karşılık alamadı.** Uçağı havadayken Fransa tarafından reddedildiği için Suudi Arabistan'a sığınmak zorunda kaldı.

"Diktatör gitti, diktatörlük sürüyor"

Diktatör gitti, ancak düzenin bekçileri diktatörlük rejimini, maske değiştirerek sürdürme çabasına girişti. Bin Ali'nin ülkeyi terk ettiğinin duyulmasının arkasından, diktatörlük döneminin başbakanı Muhammed Gannuşî, yönetimi devraldığını açıkladı. Ve hemen, ayaklanmaya önderlik edenler arasında bulunan Tunus Genel İşçi Sendikası'nın (UGTT) da içinde yer aldığı bir "ulusal birlik hükümeti" kurdu. Bu hükümette, Bin Ali'nin partisi RCD'nin (Demokratik Anayasal Birlik Partisi) üyeleri de önemli bakanlıklara getirildi.

Tunus'ta kendiliğinden patlak veren eylemler büyüyerek şehirleri sarmaya başladığında, UGTT sendikası da büyük bir rol oynamıştı. Diktatör devrildikten sonra ise, "iktidar" kavgasının içine girerek diktatörün partisiyle aynı hükümet içinde yer almayı kabullenmişti. Diktatörün bazı akrabalarının tutuklanması, cezaevlerindeki eski muhalif isimlerden bazılarının serbest bırakılması, yolsuzlukların üzerine gideceğinin açıklanması vb kimi "reformlar"la, kitlelerin artık yatışacağı ve sendikanın da içinde olduğu bu hükümetin ülkeyi yöneteceği düşünülüyordu.

Ancak kitlelerin diktatörlük dönemine dönük öfkesi ve nefreti, sendikanın uzlaşmacı tutumunu aşan biçimde eylemlerin sürmesine neden oldu. Kitle eylemlerinde temel talep, eski diktatör partisi RCD'nin yeni hükümet içinde kesinlikle yer almasıydı. RCD'ye yeni "ulusal birlik hükümeti"nde koltuk verilmesi, "diktatör gitti, diktatörlük sürüyor" sloganının yaygınlaşmasına neden olmuştu. Eylemler, eylemlere polisin azgınca saldırısı ve diktatörlük tartışmaları sürdü. Ve sadece bir gün sonra, Tunus Genel İşçi Sendikası, hükümeti tanınamama kararı alarak, hükümetteki üç temsilcisini çekti.

Sendikanın tutumunda çarpıcı olan, RCD partisinin üyelerinin hükümette yer almasına karşı çıkmış olmasına rağmen, diktatörlüğün asıl temsilcisi durumundaki eski başbakan Muhammed Gannuşî'ye yönelik tutum almaktan kaçınmasıydı. Sendika lideri yaptığı açıklamada, esas koşullarının yeni hükümette eski hükümetten hiçbir bakanın bulunmaması olduğunu, ancak anayasal olarak yeni hükümeti kurmakla görevli olan Gannuşî'ye dönük bir itirazlarının bulunmadığını, taleplerinin Gannuşî'yi hedeflemediğini belirtti.

Sendikanın bu tutumu, onun reformist kimliğini de ortaya sermiş oldu. Kendiliğinden patlayan kitle hareketinin yarattığı rüzgar, sendikayı da peşinden sürüklemiş, sendika birçok noktada eylem kararları almak durumunda kalmış, ancak "iktidar kavgası" başlayınca, hareketin yarattığı ortamdan yararlanarak belli noktalara çöreklenebileceğini düşünmüştü. Fakat **kitleler, diktatörlük dönemine karşı öylesine büyük bir öfke ve nefret taşıyorlardı ki, sendikayı da aşan biçimde, diktatörlüğün her türlü uzantısına karşı mücadeleye devam etmişlerdi.**

Tunus'taki kıvılcım, Arap ülkelerinde yangın

Tunus'taki eylemler, Arap coğrafyasına dalga dalga yayıldı. Benzer biçimde diktatörlüklerle yönetilmekte olan Arap ülkelerinde de kitleler sokaklara döküldü. Kimi yerlerde güçlü kitlesel protestolar, kimi yerlerde ise kendini yakma eylemleri peşpeşe patlak verdi. Mısır, Moritanya, Cezayir, Fas, Ürdün, Libya, Umman, Birleşik Arap Emirlikleri ve hatta diktatör Bin Ali'ye sığınma izni veren tek ülke olan Suudi Arabistan...

Tunus'ta yaşanan ayaklanma ve diktatörlüğün devrilmesi, bölgedeki bütün işçi ve emekçiler için umut oldu; Tunus'un yaptıklarını görünce, kendileri de "yapabiliriz" duygusunu yaşamaya başladılar. Açlık ve yoksulluk nedeniyle gerçekleştirilen kendini yakma eylemleri, büyük bir çaresizlik duygusunun ürünüydü aslında. Bu eylemler sonrasında yükselen kitle hareketi ise, kitlelerin baskı karşısında kölece bir boyuneğış değil, öfke biriktirdiğini ortaya koydu. Bardağı taşıran son damla, yaşanan birikimlerin bir anda patlamasına vesile oldu. **"Yenilmez kale" denilen diktatörlerin, kitlelerin yıkıcı gücü karşısında, rüzgarda kağıt gibi savrulduğu görüldü.**

Diktatörlük baskısı altında yaşayan halklar, en gösterişli yaşamları sürdürenlerin, arkasına bakmadan canını kurtarma telaşıyla kaçtığına tanık oldu. Ve kendi ülkelerinde de sokağa çıkabileceklerini, güçlerini birleştirerek harekete geçebileceklerini, örgütlü hareket ettiklerinde karşılarında hiçbir gücün duramayacağını gördüler ve harekete geçtiler. **Henüz eylemleri Tunus kadar güçlü, örgütlülükleri sağlam, kararlılıkları diktatör devirmeye yeterli değil. Ama onların harekete geçmiş olması, o ülkelerdeki diktatörlerin büyük bir panik yaşamasına neden oldu.** Arap dünyasında halk hareketi sonucunda devrilen ilk diktatör olan Bin Ali'nin arkasına bakmadan kaçışında, kendi geleceklerini, kendi korkularını, kendi halklarının öfkelerini gördüler.

Bugün Mısır'da Mübarek 29 yıldır, Cezayir'de Buteflika 12 yıldır, Libya'da Kaddafi 41 yıldır, Sudan'da Beşir 17 yıldır, Ürdün'de Kral Hüseyin ve ailesi 46 yıldır diktatörlüklerini sürdürüyorlar. Arap ülkelerinin tümü refah ve zenginlikle anılıyor, ancak kitleler dayanılmaz boyutlarda bir yoksulluk ve açlık yaşıyorlar. Diktatörlük rejimleri, iktidarlarını büyük bir baskı ve terör ile yanyana giden yozlaşma, yolsuzluk ve sefahat üzerine inşa etmiş durumdalar. Ve bugün 23 yıldır diktatör olan Bin Ali'nin kaçışı ile birlikte kendi ülkelerine de sıçrayan eylemler, protestolar, Arap diktatörlerinin korkudan titremesine neden oluyor.

Karşı-devrim de iş başında

Tunus'taki ayaklanmanın yarattığı korku, karşı-devrim faaliyetine de hız kazandırmış durumda. Bunun birinci ve en önemli ayağını, ülke içinde yürütülen faaliyetler oluşturuyor. **Diktatör gitmiş olsa bile, devlet kurumsallaşması, her türden kitle hareketi ile mücadele etmek, sömürü düzenini devam ettirmek üzerine kurulu olduğu için, kendi mekanizmalarını harekete geçiriyor.** Yağmalama ve kundaklama olayları bugün için öne çıkan yön oldu.

Tunus'taki kitle hareketinde, benzerlerinden farklı olarak, yağmalama olayları yaşanmadı. Kitleler, burjuvazinin kurumlarına, lüks mekanlarına zarar verip tahrip ederken, buraları yağmalamayı değil, yerle bir etmeyi hedefliyorlardı. **Kendi içinde oldukça önemli bir iç disiplin olduğu anlamına geliyor bu durum.** Ancak Bin Ali'nin adamları, sivil polisler ve gizli çeteler, yağmalama ve kundaklama olaylarına giriştiler. Mağazaların yağmalanması, bir tren istasyonunun kundaklanması ilk duyulan olaylar. Keza araçlarla sokaklarda dolaşan, insanlara ve evlere rastgele ateş eden, altyapıyı tahrip eden sabotajcılar ve provakatörler de ayaklanmanın başarısını gölgeleme, iç huzursuzluk çıkarma amacını güdüyorlar.

Kitleler ise, buna karşılık kendi örgütlülüklerini

güçlendirerek mücadele ediyorlar. Halk pekçok yerde bıçaklar ve tahta sopalarla kendi bölgelerinde yağmalama hareketlerini engelliyor. **Her kentte, her mahallede savunma komiteleri kuruyor, bu komiteleri bütün ülke geneline yaygınlaştırmaya çalışıyorlar. Komite olan her bölgede sokaklarda devriye gezerek halkı korumaya başlamaları, hatta diktatörlük döneminin milis güçleri ile çatışmaya girerek onları öldürmeleri, devrimin kendi taban örgütlenmelerini ve silahlı gücünü yaratması yönüyle son derece çarpıcı bir gelişme.**

Diğer taraftan İsrail'in, karşıdevrim faaliyetleri için Tunus'a el attığına ilişkin haberler yayılıyor. Ayrıca, Libya üzerinden sızmalar olduğu, bunların sabotaj planları yaptıkları söyleniyor. "Tunusluların Ben Ali'ye ömür boyu itaat etmiş olmaları gerektiği"ni söyleyen Libya diktatörü Kaddafi'nin, ayaklanmanın kendi ülkesine taşmaması için sabotaj faaliyetleri örgütlemesi son derece akla yakın.

Emperyalist ülkeler ise, ayaklanmanın bir an önce durdurulması ve sömürü düzeninin yeniden kurulması için canhıraş bir faaliyet içindeler. Fransa kendi tutumunu Bin Ali'yi ülkesine kabul etmeyerek gösterdi zaten. Kendi ülkesinde göçmen bulunan Tunusluların ve diğer Arap-Afrika halklarının son birkaç yıla damgasını vuran ve Fransa'yı ciddi olarak tehdit eden eylemlerini unutmamış görünüyor. Bu nedenle bugüne kadar pervasızca kullandığı uşağının iktidarı kaybetmesi üzerine, kendisi de bir tekme indiriveriyor. Nasıl olsa, bir diktatör gider, bir başkası gelir. Önemli olan şimdi kitle hareketinin yatışması ve yeni bir işbirlikçi hükümetin kurulmasıdır.

Benzer bir ikiyüzlülük, ABD tarafından da gösteriliyor. Wikileaks'tan sızan belgelerde Tunus'taki diktatör ailesini "mafya çetesi" olarak nitelendiren ABD, bugüne kadar Fransa'nın hegemonyasında olan Tunus'a girebilmek, kendisine bağlayabilmek için karşısına çıkan bu "fırsat"ı değerlendirmek üzere harekete geçti. Ukrayna, Gürcistan gibi ülkelerde CIA-Soros darbelerini tezgahlamakta başarılı olan ABD, Tunus'taki hareketi kendi yanına çekmek için ilk günden itibaren, eski diktatörlükle arasına belli bir sınır çekti, ancak kitle hareketinin bastırılması ihtimaline karşı tümüyle karşısına da almadı. Diktatör devrilmeden önce çıkan olaylarda Bin Ali hükümetini "aşırı güç kullanımından" dolayı eleştirdi. En çarpıcı açıklama ise ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton'dan geldi. Clinton, El-Arabiyya televizyonuna verdiği demeçte, "Biz taraf değiliz. Olaylar dindiğinde Tunuslu yöneticilerle ilişkiye geçeceğiz" dedi. Yani olaylar bittiğinde diktatör hakimiyetini sağlamışsa onunla, kitle hareketi diktatörlüğü yıkmışsa, yeni hükümetle ilişki kuracaklar. Emperyalizmin asıl çıkarının kendi karını sağlamak olduğu, bunun kimden ve nasıl geldiği ile hiç ilgilenmediği, daha somut biçimde ifade edilemezdi herhalde.

Arap dünyasına "model ülke"

Tunus, Roma'ya karşı ciddi bir direniş göstermiş

olan Kartaca uygarlığına dayanan köklü bir tarihe sahiptir. 1574'te Osmanlı İmparatorluğu tarafından işgal edildi, 18. yy'da ise Fransa'nın sömürgeci oldu. 78 yıl süren sömürge dönemi, 1956'da bağımsızlığın ilanı ile bitti. Tunus'un ilk devlet başkanı, I. Emperyalist Savaş döneminden itibaren Tunus'ta bağımsızlık mücadelesine önderlik eden ve dünyada gelişmekte olan sosyalizmin etkisiyle "Arap sosyalizmi" söylemlerini öne çıkaran Habib Burgiba oldu. Diktatörlüğün ilk adımlarından biri ise, Burgiba'nın kendisini "ölünceye kadar başkan" olarak seçtirilmesiyle atılmıştı. Ancak bir diktatörü yıkmak, başka bir diktatörün işi oldu. Zeynel Abidin Bin Ali, Kasım 1987'de gerçekleştirdiği darbe ile Burgiba'yı devirdi, koltuğa kendisi yerleşti.

Bin Ali, diktatörlüğünü garanti altına almak için, Burgiba dönemine göre daha örtük, ama daha kesin tedbirler almıştı. Mesela, bugüne kadar bütün seçimleri, tıpkı diğer diktatörlük rejimlerinde olduğu gibi, yüzde 90-95 düzeyinde oy alarak kazanmıştı. Keza seçim kanunu muhalefet partilerine 163 üyeli parlamentoda sadece 21 sandalyelik kontenjan tanıdığı için, muhalefetin meclisteki güç ve etkisinin artması kesin olarak engellenmişti.

Nüfusu 10.5 milyon olan bu küçük Arap-Müslüman ülke, Kuzey Afrika ve Arap dünyasında model olarak gösteriliyor. **Anayasasında "laik" yazan tek Arap ülkesi. Bir yanıyla II. Emperyalist Savaş sırasında Sovyet sosyalizminden etkilenmesi, bir yanıyla da "laik" Fransa'nın hegemonyasından hiç kurtulamaması, Tunus devletinin, kurulduğu günden itibaren islamcı hareketlere karşı mesafeli durmasına neden olmuştu.** Zaman zaman güçlenmeye çalışan islami örgütlenmeler ise, devletin şiddetli baskısı, yasaklamalar, tutuklamalarla karşılaşmış. Öyle ki, "kamu hizmeti almak için" bile olsa, resmi kurumlara başörtülü giriş yasaklandı. Bugün Tunus'ta kayda değer tek islami örgütlenme, Nakda (Diriliş) hareketi. Gücü ve etkisi son derece sınırlı ve son yaşanan kitle eylemlerinde varlık gösteremedi.

Çoğu şeriatla yönetilen Arap ülkelerinin aksine, Tunus'ta İslami örgütlenmelere bu kadar kesin bir tavır alınmasında bir etken de, emperyalizmin Tunus'a biçtiği rol ile ilgilidir. **Tunus, başta Fransa olmak üzere Avrupa burjuvazisinin tatil merkezi haline getirilmiştir. Öyle ki, milli gelirinin yüzde 65'ini turizm dahil olmak üzere hizmet sektörü gelirleri oluşturmaktadır. Sanayi üretiminin payı ise sadece yüzde 15'tir.** Akdeniz sahilleri turizm cennetine dönüştürülmüş, çöl halindeki güney bölgeleri ise kendi kaderine terkedilmiştir. Topraklarının yüzde 30'u tarım alanı olmasına rağmen, tarım üretimi emperyalizmin ihtiyaçlarına göre düzenlendiği için ülkede gıda sıkıntısı yaşanmaktadır.

Tunus'un Arap ülkeleri için "model ülke" olarak sunulmasında iki temel unsurdan birisi "laik" yapısı ise, diğeri emperyalist ekonomi politikalarına tam uyum göstermiş olmasıdır.

1990'lardan itibaren Tunus, IMF politikalarının tamamını uygulayan bir ülke. '87'de başa gelen Bin Ali, aşamalı olarak, ülkede eski diktatör Burgiba tarafından kurulan 204 güçlü ve etkili kamu kuruluşunu özelleştirmişti. Her türden korumacı tedbirler kaldırılmış, ülke ekonomisi emperyalistlerin talanına açılmıştı. IMF verilerine göre, 90'lı yıllarda ülke yıllık yüzde 5 büyüme hızı ile emperyalistlerin sürekli övgüsünü alıyordu. 2007 yılında, Afrika İçin Dünya Ekonomik Forumu, Tunus'u, kıtanın "rekabet gücü en yüksek" ekonomisi ilan etmişti. Ve Tunus da, emperyalizme bağımlı olarak "büyüyen" diğer yarı-sömürge ülkelerle aynı kaderi paylaşmış, aynı süreci yaşamıştı.

Özelleştirmelerle gelen sıcak para ve turizmden gelen ama istikrarı olmayan dövizler, ülke ekonomi-

sinin "büyüdüğünü" gösteriyor, ekonomik parametreleri sürekli yükseltiyordu. Emperyalist politikalarla hızlı entegrasyonun sonucu olarak ülkede lüks iş ve eğlence mekanları kuruluyor, turistler için beş yıldızlı oteller ve plaj tesisleri hızla yayılıyor, caddelerde lüks ciplerin sayısı inanılmaz bir artış gösteriyordu. Medya tarafından "Avrupalı-Batılı-zengin Tunus" imajı tüm araçlarla pazarlanıyordu. 2004 yılında bir Afrika Kupası ve 2005 yılında bir de Dünya Basketbol Şampiyonası düzenlediğinde, artık Tunus'un önünde hiçbir engel kalmadığı, gelişiminin daha da hızlanacağı propagandası doruğa çıkmıştı.

Ancak Tunus'ta büyüyen tek şey ekonomi değil, gelir dağılımındaki uçurumdur. Zenginlerin lüksü ve sefahatı artarken, yoksullaşma, işsizlik ve açlık da giderek artmaktaydı. Üniversite mezunları arasında işsizlik 1984'te sadece yüzde 0.7 iken, 1997'de yüzde 4'de, 2010'da ise yüzde 20'ye tırmanmıştı. Tunuslu 20 aile inanılmaz bir lüks içinde yaşarken, genç nüfus içindeki işsizlik yüzde 36'ya ulaştı. Toplam 10.5 milyon nüfusu olan Tunus'ta 1 milyon genç, Avrupa'da kendisine ekmek kapısı arıyor. Eğitim sisteminin kalitesi o kadar düşük ki, OECD ülkeleri listesinde son 10 içinde yer alıyor. Eğitim, ulaşım, sağlık gibi alanlarda devlet desteği sistemli olarak azaltılıyor.

Diğer taraftan Bin Ali dönemi boyunca ülkede azgın bir baskı ve vahşet rejimi hüküm sürdü. Medya sansürlenmiş, internet kısıtlanmıştı. En küçük bir hak arama çabası bile inanılmaz cezalarla karşılanıyordu. Gösterilerde polis ateş açıyor, eylem yapan sendikacılar tutuklanıyor, gizli cezaevlerinde vahşi işkenceler yapılıyor, sansüre uymayan gazeteler kapanıyordu. 30 bin asker ve 120 bin polis, sömürü düzenini korumak için görevlendirilmişti.

Kıscacası Tunus, kitlelerin acıları ve yoksullukları üzerine inşa edilmiş bir tatil cenneti idi. Ve tatilini Afrika'nın gözalıcı doğal güzelliklerini yağmalayarak geçirmek isteyen Avrupalı zenginler için bir "güvenli ve istikrarlı" bir mekan olarak düzenlenmişti.

Krizin faturasını ödememek için

Arap akademisyenler tarafından BM için yapılan bir araştırmaya göre, **dünyada son 20 yılda yaşam standartlarının en fazla düştüğü ülkeler, Arap ülkeleridir.** BM Nüfus Fonu'nun tespitlerine göre ise, Arap ülkelerinin büyük bir bölümü ekonomik kriz içinde. Arap aydınları, bu krizin I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında bağımsızlıklarını elde etmeye başlayan Arap dünyasındaki en büyük ekonomik bunalım olduğunu söylüyorlar. Çünkü **tümü emperyalist ülkelerin yarı-sömürgeci durumundaki Arap ülkeleri, 2008'de patlak veren krizin doğrudan sonuçlarını yaşıyorlar.** Emperyalist ülkeler, krizi sömürgelerine devredecek adımlar attıkça, bu ülkelerin yoksulluk ve açlık düzeyi her geçen gün biraz daha artıyor. Özellikle temel gıda fiyatlarındaki artış ve işsizlik, kitlelerin yaşamlarını dayanılmaz hale getiriyor.

Bugün Tunus'ta patlayan ve diğer Arap ülkelerine de hızla yayılmakta olan ayaklanma ve eylemler, bu krizin etkisiyle ortaya çıkıyor, kitlelerin krizin faturasını ödememe çabasını ifade ediyor. **Eylemlerin asıl çıkış noktasının işsizlik ve son 2-3 yılda devasa artışlar gösteren gıda fiyatları olması da bunu gösteriyor.**

Tunus, bütün diktatörlük uygulamalarına karşın, Arap coğrafyasında "solcu" sendikaların ve kitle örgütlerinin en güçlü olduğu ülke durumunda. Zaten son ayaklanma, bu durumu ortaya koyuyor. Ayaklanma, kendiliğinden patlamış olmakla birlikte, sonrasında Tunus Genel İşçi Sendikası'nın ve Tunus İşçileri Komünist Partisi'nin (TİKP) etkisi olduğu anlaşıldı. Kitlelerin hızlı örgütlenmeleri, kendi ta-

ban örgütlerini yaratmaları, yağmalamalara ve sabotajlara karşı mücadele etmesi, silahlı direniş komitelerinin kurulması vb unsurlar ilerici-devrimci güçlerin etkisinin fazla olduğunu gösteriyor.

Diğer taraftan, pekçok ülkenin komünist partisi, Tunus ayaklanmasını selamlıyor ve destek eylemleri yapıyor. Portekiz Komünist Partisi, Mısır Komünist Partisi, Irak Komünist Partisi ve Malta Komünist Partisi ilk olarak destek verenler arasında. Keza başta Fransa olmak üzere Tunus'a destek eylemleri her geçen gün büyüyor, Arap dünyasındaki bu görkemli ayaklanmanın verdiği coşku, gösterilere damgasını vuruyor.

Belli ki, emperyalistler açısından Bin Ali ya da başkası, farketmiyor. Başa kimin geldiği değil, emperyalistlerin çıkarlarını ne kadar savunduğu önemli. Bugün öncelikle **Tunus ordusu bir "emniyet subabı" olarak öne çıkartılıyor.** Eylemler sırasında asıl saldırıların polis tarafından gerçekleştirilmesi, Bin Ali'nin orduyu küçültmek kendi polis gücünü büyüttüğünün bilinmesi ve hatta ordunun eylemler sırasında kitlelere "biz halkız" diyerek şiddet uygulamaması gibi unsurlar, kitlelerin gözünde ordunun meşruluğunu artıran bir etki yaratıyor. **Önümüzdeki dönemde ordu, yıpranmamış devlet kolluk gücü olarak ayaklanmayı uzlaştırarak bastırmada bir rol oynayabilir.**

Kitlelerin bugün en önemli talebi, diktatörlük uzantılarının olmadığı, yeni bir hükümetin kurulmasıdır. Ve bununla bağlantılı olarak işsizlik ve pahalılığın giderilmesidir. Kapitalist sistemin sınırları içinde bunun olmayacağını, kapitalist ekonominin kitleleri yoksullaştırma-bir avuç zengini daha da zenginleştirme üzerine kurulu olduğunu, bu nedenle kapitalizm koşullarında açlık ve yoksulluğun bitmeyeceğini biliyoruz. İş ve ekmek uğruna verilen mücadeleye ve ayaklanmalar, belli kazanımlar sağlasa bile, kitleler sokaklardan uzaklaştırıldığında yeniden gaspedilecektir. Ve bu süre içinde halkı kandırmak, uyuşturmak, eylem gücünü zayıflatmak için, hem silahlı güçlerin baskısı, hem "solcu" görünen reformistlerin demagojisi, hem de emperyalistlerin yalan-dolanları devreye girecektir. Tunus halkı da bunu kendi tecrübeleriyle anlayacak, kendi deneyimleri içinde pişecek ve kendi komünist önderliğini yaratarak devrim ve sosyalizm uğruna savaşımı yükseltecektir.

Ancak daha bugünden Tunus işçi ve emekçileri çok önemli bir şeyi başarmıştır. **Son on yıla damgasını vuran kitle hareketleri, ya ABD'nin gerçekleştirdiği CIA-Soros darbeleridir, ya da radikal islamcı hareketlerin ABD işgaline karşı direnişleri. Tunus, son on yılda ilk defa, kitlelerin kendi gerçek talepleri uğruna ayaklanmasına, diktatörü yerle bir etmesine örnek oldu.** Ve onun verdiği moral, dünyanın her tarafında coşkuyu yükseltmiş, kitlelerin yıkıcı gücüne güveni tazelemiş, dünya halklarının kendi ülkelerinde mücadeleyi yükseltme çağrısına dönüşmüştür.

Bugün bu ayaklanma bastırılrsa ya da eritilse bile, geriye kalacak olan bu umut ve mücadele çağrısıdır.

Tunus emekçilerinin mücadelesini destekliyoruz

Proleterce Devrimci Duruş ve Emek ve Özgürlük Cephesi'nin çağrısıyla biraraya gelen devrimci, demokrat kurumların 29 Ocak'ta Taksim'de gerçekleştirdiği dayanışma eyleminde okunan metni kısaltarak yayınıyoruz.

Tunus'ta küresel krizin ağırlaştırdığı işsizlik ve yoksulluğa karşı patlak veren ayaklanma, 23 yıldır ülkenin başına çöreklenmiş olan Zeynel Abidin Bin Ali'yi ülkeden kaçmak zorunda bıraktı. (...)

Üstelik Tunus'taki hareket, radikal dinci örgütlenmelerin önderliğinde yaşanmıyor. Tam tersine, radikal dinci örgütlenmeler, hareketin dışında duruyor. Son yıllarda eski Sovyet coğrafyasında yaşanan ve burjuva klik rekabetinden kaynaklanan renkli darbelere de benzemiyor Tunus'taki hareket. Kitleler ekonomik krizin faturasını ödemeyi reddediyor, kendi yoksullukları ile egemen sınıfların sefahatı arasındaki çelişkinin hesabını soruyor. Arap coğrafyasının en "laik" ülkesi Tunus'ta ilerici ve "sol" iddialı sendikalar ve muhalefet partileri harekete yön vermeye, kitlelerin kendiliğinden patlamasını daha örgütlü ve daha bilinçli hale getirmeye çalışıyor. Öte yandan Tunus'ta iktidar boşluğu devam ediyor. İş başına getirilen geçici hükümet sokaktaki emekçi kitlelerin basıncından dolayı fiilen işlevini yitirmiş, dağılmış durumda. Ayaklanma sona ermiş değil. Ancak Tunus'taki burjuva diktatörlüğünün bir başka biçimiyle sürdürülüp, sürdürülemeyeceğine Tunuslu emekçilerin sokaktaki iktidarını tüm ülkede iktidar yapacak iradesi belirleyecektir.

Ve bugün, Tunus'ta başlayan ayaklanma, Ortadoğu ve Kuzey Afrika ülkelerinde kitlelerin desteğini ve dayanışmasını arkasına alarak ilerliyor. Cezayir'de, Libya'da, Ürdün'de, Mısır'da ve Moritanya'da hatta Arnavutluk'ta emekçi kitleler Tunus'u örnek alarak harekete geçiyorlar. Bir taraftan kendi ülkelerinde de hak mücadelesi verirken, diğer taraftan Tunus ile dayanışma eylemleri gerçekleştiriyorlar. Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri gibi pek çok ülkede ise işçi ve emekçiler Tunus'taki hareketi destekliyorlar. Özellikle Tunus'taki sınıf kardeşlerini örnek alan Mısırlı emekçiler, yoğun devlet terörüne rağmen demokrasi ve sosyal adalet gibi taleplerle militan sokak gösterilerine devam ediyor. Ayağa kalkan emekçiler Hüsnü Mübarek başkanlığındaki zorba yönetime ve emperyalistlere korku salıyor.(...)

Ezilen ve sömürülen işçi ve emekçiler, krizin faturasını ödememek için, diktatörlerin yolsuzluk ve sefahatlerinin hesabını sormak için, insanca yaşam koşullarına sahip olmak için harekete geçiyor. Kitlelerin öfkesi emperyalistleri ve işbirlikçilerini korkudan titretiyor. Bölgedeki diğer diktatörler, kendilerinin de sonunun ne olacağını görerek panikle çare arıyor. Ama sömürücülerin hiçbir çabası çare olmayacak, emekçi kitlelerin yıkıcı gücü karşısında sömürü düzeni yerle bir olacak.

Bizim ülkemiz de ekonomik krizin etkilerini doğrudan yaşıyor. Krizi bir fırsata çevirerek, faturasını kitlelere yüklemek ve karlarına kar katmak isteyen egemen sınıflar, saldırılarını arttırıyor. Ülkemizde işsizlik ve yoksulluk her geçen gün artıyor. Öyle ki, artık gazeteler aklıktan ölen bebek haberlerini manşete taşıyor.

Gerçekleştirdiği hak gaspları ile gözü doymayan egemen sınıflar, şimdi de torba yasa ile yeni bir saldırı paketini dayatıyor.(...) Eğer bu yasa geçerse, arkasından kıdem tazminatı ve özel istihdam büroları gibi işçi sınıfı ve emekçileri derinden etkileyecek daha büyük hak gaspları gündeme getirilecek. Her dört gençten birinin işsiz olduğu ülkede başbakan çıkıp "Her üniversite mezunu çıkıp iş bulacak diye bir şey yok" buyuruyor. El konulan geleceği için mücadele edenleri suçlu ilan ederek saldırıyor. Bu saldırılarla devrimcileri yıldıracaklarını sanıyorlar.

Ancak bu o kadar kolay değil. Bu topraklarda işçi-emekçiler pek çok yasayı sokaklarda bozmuş, egemen sınıfların saldırılarını sokaklarda püskürtmüşlerdir. Bugün yine böyle direnişlere güçlü kitle hareketlerine ihtiyaç duyduğumuz bir dönemdeyiz. Yaşadığımız coğrafyadaki sınıf mücadelesi tarihi ve birikimleri bize izlenecek yolu göstermektedir. Bugün boğazımıza sarılmış olan egemen sınıfların saldırılarına karşı yapacağımız, Tunus işçi ve emekçilerinin yaptığı gibi sokaklara dökülmek, özgürlüklerimiz ve taleplerimiz için dövüşmektir. Her türlü geriçi ve sömürücü diktatörlüğü yerle bir etmenin, krizin faturasını ödemeyi reddetmenin, aklıktan ölümlere, işsizlik intiharlarına, yoksullaşmanın çürütücülüğüne karşı direnmenin yolu budur.

Sınıfsız ve sömürsüz bir dünya özlemi, kitlelerin mücadelesine yön verecektir.

Tunus emekçilerinin mücadelesini selamlıyoruz!

- * **Tunus halkı yalnız değildir!**
- * **Yaşasın baskı ve sömürü düzenine karşı direnen halkların mücadelesi!**
- * **Zafer direnen emekçinin olacak!**
- * **Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!**
- * **Diktatörler yenilecek, direnen işçi sınıfı kazanacak!**
- * **Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!**
- * **Yaşasın enternasyonalist dayanışma!**
- * **Milyonlar aç, milyonlar işsiz. İşte kapitalist sisteminiz!**

AKA-DER, BAĞIMSIZ DEVRİMCİ SINIF PLATFORMU, DEMOKRATİK HAKLAR FEDERASYONU, DEVRİMCİ PROLETARYA, DİP-G, EMEK VE ÖZGÜRLÜK CEPHESİ, EMEKÇİ HAREKET PARTİSİ, İŞÇİ KARDEŞLİĞİ PARTİSİ, KALDIRAÇ, KÖZ, PROLETERCE DEVRİMCİ DURUŞ

Tunus ve Mısır halkı yalnız değildir!

İstanbul'da Tunus halkıyla dayanışmak ve destek vermek amacıyla 29 Ocak'ta bir yürüyüş gerçekleştirildi. Taksim Tramvay durağında 16.30'da toplanan kurumlar, "Tunus'tan Mısır'a emekçi halklar ayakta, Zafer direnen emekçilerin olacak" yazılı ve kurum imzalarının bulunduğu pankart arkasında flamlalarla kortej oluşturdular. Galatasaray Postanesi önüne kadar yürüyen kitle sık sık "Tunus halkı yalnız değildir", "Mısır halkı yalnız değildir", "Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak", "Yaşasın proletarya enternasyonalizmi", "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği", "Diktatörler yenilecek işçi sınıfı kazanacak", "Milyonlar aç milyonlar işsiz, işte kapitalist sisteminiz" sloganlarını attı.

Galatasaray Postanesi önünde gerçekleştirilen açıklamada, Tunus'ta başlayan ayaklanmanın diğer Arap ülkelere yayıldığını ve diktatörleri sarstığı, bu ayaklanmanın emperyalistlerin ve işbirlikçilerin korkusunu büyüttüğü, dünya işçi ve emekçilerine örnek teşkil ettiği vurgulanırken, Türkiye'deki 'torba yasa'ya ve hak gasplarına karşı izlenecek yolun Tunuslu işçi ve emekçilerin yolu olduğu belirtildi. Eylem sloganların atılmasının ardından son buldu.

Eylemler ve internetin rolü

Dergimiz yayına hazırlandığı sırada, Mısır'da da kitleler sokaklara döküldü, eylemlere başladı. Bugün artık, Tunus'tan son-

ra Mısır'da da Devlet Başkanı Mübarek'in devrilmesi tartışılıyor. Emperyalistler panik içinde. En başta, Tunus'ta patlayan yangının diğer ülkeleri de kavurmasından, kitlelerin özgürlük ve ekmek talebinin devrimlerle taçlanması korkuyorlar. İkinci büyük korkuları ise, Mısır'ın emperyalist dünya içindeki rolü ile ilgili. ABD'nin işbirlikçisi olan Mısır'da devlet yönetimi, Ortadoğu coğrafyasında yaşanan bütün önemli çatışmalarda, savaşlarda, ülkeler arası sorunlarda ade-ta tampon rolünü üstlenmiştir. Hatta "Ortadoğu'da Suriye'siz savaş, Mısır'sız barış olmaz" diye bir deyim bile üretilmiştir. ABD'nin müslüman karakolu, İsrail'i ilk tanıyan Ortadoğu ülkesi olmak ve bölgede İsrail'in yapamadığı her şeyi, Arap halklarını içeriden hançerleyerek yapmak gibi bir konumu vardır Mısır'ın. Şimdi Mısır'da başlayan ayaklanma, başta ABD olmak üzere, bölgede oluşturulmuş emperyalist dengeleri yerinden oynatacak bir niteliğe sahiptir.

Yaşanan eylemler pekçok yönden ele alınmalıdır. Son on yılda gerçekleşen en önemli kitle eylemleri olarak niteleyebileceğimiz bu ayaklanmalar, sınıf mücadelesinin deneyimlerine büyük katkıda bulunacak, belki de on yıllar sonra yeniden demokratik halk devrimlerinin işaret fişğini çıkacaktır.

Bu yazıda asıl üzerinde durmak istediğimiz konu ise, eylemler sırasında internetin kullanımına biçilen misyon ve gerçekleştirilen övgülerdir.

Basında, Tunus ve Mısır'da ayaklanmanın internet-twitter üzerinden örgütlendiği, dünyada ilk "twitter devrimi"nin gerçekleşmekte olduğu konusunda sayısız haber yapılıyor. Bu o kadar sistemli bir biçimde yapılıyor ki, birkaç şey söylemeden geçmek istemedik.

İnternet kullanımı konusunda son dönemin "moda" akımlarına uymayan bir siyasi çizgimiz olduğu biliniyor. Konunun, insan kişiliğini deforme eden-sosyolojik bozukluklar yaratan yanına, ya da güvenlik boyutuna bu yazıda girmeyeceğiz. Gerçekten internet üzerinden bir ayaklanma örgütlemek mümkün mü, sadece bu soruyu soracağız.

İnternet üzerinden, mesela "içki içme özgürlüğü" ile ilgili bir eylem örgütlenebilir elbette (30 Ocak 2011 akşamı için böyle bir internet örgütlenmesi yapılmıştı). Ama bir parça internet ile uğraşan herkes, internetten gelen maillerin büyük çoğunluğunun ya konusuna bakarak açmadan, ya da ilk birkaç cümleyi okuduktan sonra gerisini okumaya gerek duymadan silindiğini bilir. Ve orada yazılı olanlar da hemen unutulur.

Ülkemizde her meşru eylem için internetten çağrı yapılmaktadır. Devrimci kurumlardan sendikalara, kot taşıma işçilerinden meslek odalarına, çeşitli biçimlerde devletin saldırıları ile karşı karşıya olan demokrat aydın ve sanatçılardan çevrecilere kadar herkes, örgütleyeceği eylemin duyurusunu internetten yapar ve mutlaka "duyarlılık" çağrısı ekler. Ama eyle-

min katılımcıları, birebir örgütlenme faaliyeti içindekilerden ibarettir. **Sadece çağrıyı duyarak, sadece internetten bir mail okuyarak bir eyleme (devlet için risk taşıyan bir eyleme) katılan insan sayısı parmakla sayılabilecek kadar azınlıktır.** Yani "tek bir mesajla binlerce kişiye ulaşmak" denilen şey, son dönemin moda söylemiyle "şehir efsanesi"dir. Evet mail binlerce kişiye gider, hepsi bu. Maili alanlardan sadece birkaç tanesi gerçekten ilgilenir, belki eyleme de katılır, ama kalan binlerce kişinin yaptığı tek şey, "sil" komutunu işaretlemektir.

Her ülkede, sayısız kurum internet üzerinden eylem çağrısı yapmaktadır, ama eylemlere katılım son derece düşüktür. Sözümona Tunus'ta ya da Mısır'da ise internet üzerinden örgütlenen eylemlerle diktatörler devrilmektedir!

Kimse böyle bir söylemin doğru olduğunu düşünmemelidir. **Örgütlenme, özellikle de devleti, kurulu düzeni tehdit eden bir örgütlenme, kesin olarak devletin elinin ulaşamayacağı kanallardan gerçekleştirilir.** Yüzyüze ilişki içinde ve doğrudan hitap ederek kurulan ilişkiler içinde örgütlenir tek tek insanlar, ya da kitleler. **Zaten örgütlü olan insanların, zaten "pişmiş" olan bir eylem için, son dakika çağrısı amacıyla interneti kullanmaları mümkündür ve bu, bazı şeyleri hızlandırmaya yarayabilir sadece. Ama internetin gücü de, etkisi de bununla sınırlıdır.** Onun dışında bir anlam yüklenmemelidir.

İnternete çok büyük misyonlar yüklemeye niyetli olanlar, (eğer bugüne kadar hiç denememişlerse) hemen yarın bir eylem çağrısı yapsınlar ve gidip beklesinler, bakalım kaç kişi gelecektir? Ya da internet sayfalarının ziyaretçi sayısı ile övünenler, eylemlerde kortejlerine, salt internet üzerinden kurulan ilişki ile kaç kişi geldiğini bir düşünsünler. Ya da, bu hareketlerin internet sayesinde örgütlendiğini iddia edenler, Mısır'da iki gün boyunca internet ve cep telefonları kesildiği, hatta sokağa çıkma yasağı konulduğu halde, eylemlerin nasıl sürdüğünü, kitlelerin meydanlarda nasıl toplanmaya devam ettiğini açıklasınlar.

Koşullar olgunlaşmadığı sürece, internetten ya da yazılı basından ya da sözlü ajitasyonla vb. kitleleri sokaklara dökmek mümkün değildir. Koşullar olgunlaştığında ise, kitlelerin sokakları zaptetmesi için tek bir işaret bile yeterlidir. Bırakalım interneti, sabit telefonun bile olmadığı koşullarda, partinin çağrısıyla aynı gün, ülkenin her tarafında yüzbinlerce-milyonlarca insan sokaklara dökülebilmüş, devrimi gerçekleştirebilmiştir. **Gerçek bir örgütlülük söz konusu olduğunda, tek bir çağrı, ayaklanmayı başlatmaya yeter.** Ekim Devrimi başta olmak üzere, tarihteki bütün kitle ayaklanmaları ve devrimlerinde aynı durum söz konusudur. **Önemli olan internetin yaygınlık düzeyi değil, partinin örgütlülük düzeyidir.**

İnternetin etkisi son derece sınırlı olduğu halde, son dönem kitle eylemlerinde **ona bu kadar övgüler dizilmesi, devletin resmi politikasıdır. Özendirmek ve faaliyetleri internetle sınırlandırmak amacıyla özel olarak bu propaganda yapılmaktadır.** Böylece çok daha kolay bir deneyim kurabilecek, pekçok eylemi gerçekleştirmeden

bastırma olanağına sahip olacaktır.

Fakat kendisi son derece gizli çalışmaktadır. Kontrgerilla faaliyetlerinden, resmi kurumlarına kadar, devletlerde gizlilik esastır. Geçtiğimiz günlerde ABD'nin en zengin ve dünya ekonomisinde etkili 200 emperyalist burjuva, ABD'nin California sahillerinde internet, cep telefonu, facebook ve twitter kullanımını yasaklayarak bir toplantı gerçekleştirmiştir. Zirve yapıldıktan sonra ancak, haber basında yer almıştır.

Burjuvazi ve onun devleti, kitlelerin ve rakiplerinin duymasını istemediği konularda bu kadar titiz davranırken, kitlelere yasallığı tavsiye etmekte ve devlet denetimindeki araçları öne çıkarmaktadır. Sistemin geleceği açısından son derece ciddi kitle eylemleri yaşanırken, kendi geleceğini sağlama alma çabasıdır bu. O yüzden altyapısı hiç olmadan ayaklanmanın internetten örgütlendiği yolundaki sözlere asla itibar edilmemelidir.

Hrant Dink anıldı

Hrant Dink katledilmesinin 4. yılında bir kez daha anıldı. Agos gazetesi önünde 14.30'daki anmaya katılmak için Taksim ve Mecidiyeköy'de toplanan kitleler, 19 Ocak'ta saat 13.30'da yürüyüşe geçtiler. Taksim Tramvay durağında toplanan 2 bin kişi, "Unutmayacağız!", "Affetmeyeceğiz!" yazılı pankartların arkasında kortej oluşturdular. PDD okurlarının da dövizleriyle katıldığı yürüyüş boyunca "Katil devlet hesap verecek", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Faşizme karşı omuz omuza", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız", "Hrant için adalet için" sloganları atıldı. Mecidiyeköy'den yapılan yürüyüş ve öğle saatlerinden itibaren gazetenin önünde toplananlarla birlikte 10 bine yakın bir kitle, anmayı gerçekleştirdi.

Saat 15.00'de saygı duruşuyla başlayan anma, faşistler tarafından katledilen gazeteci Abdi İpekçi'nin kızı tarafından okunan açıklamayla devam etti. Anma da katillerin yargılanması ve arkasındaki güçlerin açığa çıkarılması istendi. Kitle sık sık attığı sloganlarla gerçek katillerin bulunması ve hesap sorulmasını istedi. "Faili meçhul" cinayetlerle yakınlarını kaybetmiş olan ailelerinin de yer aldığı Agos önündeki eylem PDD okurlarının yanı sıra birçok devrimci kurum katılım gösterdi.

Anmanın sona ermesinin ardından kitle, trafiği kapatarak Taksim'e yürüdü. Aynı günün akşamı da Taksim tramvay durağından Galatasaray'a meşaleli bir eylem yapıldı. 3 bin kişinin yürüdüğü eylem boyunca "Katil devlet hesap verecek", "Faşizme karşı omuz omuza", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Biji bratiya gelan", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganları atıldı. Proleterce Devrimci Duruş okurlarının da dövizleriyle katıldığı eylem, söylenen marşların ve müzik dinletisinin ardından sona erdi.

Ayrıca aynı gün, Ankara, İzmir, Diyarbakır'da da Hrant'ı anma eylemleri yapıldı.

“2B” soygun yasasıdır

Maliye Bakanlığı, Orman Bakanlığı, Bayındırlık ve İskan Bakanlığı'nın hazırladığı “2B Yasa Tasarısı”, tüm teknik çalışmaları tamamlanarak, Bakanlar Kurulu Toplantısı'na hazır hale getirildi ve bir ay içerisinde de Meclis'e gelmesi bekleniyor.

2B konusu, ilk olarak 1970 yılında gündeme gelmişti. 1960 Anayasası'ndaki Orman Kanunu, salt 1970 yılında değiştirilmekle kalmadı, 1982 Anayasası'nda da genişletildi. Şimdi 2B, daha kapsamlı olarak yeniden genişletiliyor. Göreve geldiği günlerden itibaren AKP Hükümeti, sayısız talan yasası çıkardı ve gözünü “Orman Kanunu”na dikti. Hükümetin 2B gündemi yeni değil yani. Fakat daha önce hazırladığı yasa tasarısı, tepkiler nedeniyle, dönemin cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer tarafından veto edilmişti. Ama, gördüğümüz gibi 2B'de büyük bir ısrar var. Burjuvazi on yıllardır bu yasayı genişletmekte sınır tanımadı. Böyle olunca gelecekte de ne kadar ve nereye kadar genişletileceği belli değil.

Bu sınır tanımazlık, mevcut 2B arazilerinin ve bunun içindeki yerleşim alanlarının sürekli genişletilmesinde de yaşanıyor. Maliye Bakanlığı, var olan 2B alanında yaklaşık yüzde 5'lik bir kısmının (22 bin 233 hektar) yerleşim bölgesi olduğunu tespit ediyor, ama Orman (ve Çevre) Bakanlığı, 2B alanının yüzde 50'sini satışa çıkaracağını açıklıyor. Ve sözde “bütçeye kaynak yaratmak” adına **25 milyar dolarlık gelir elde edilmesi öngörülüyor**.

Öte yandan, şimdiden 2B alanı olarak tespit edilen arazilerin pazarlığı yapılıyor. Dahası, **işgal ettiği araziye 2B kapsamına sokmak için işlem yaptıranların sayısı oldukça kabarık**. Hangi dalaverelerin döndüğü, araya kimlerin sokulduğu bilinmiyor! Ama yerleşim bölgelerinin TOKİ ve belediyelere devredilerek “Kentsel Dönüşüm Projesi”nin hayata geçirileceğini bilmek, nasıl bir rant kapısı olacağını anlatmaya yetiyor.

“2B”nin Anlamı

Burjuvazi için 2B, yeni rant kapısı ve yüksek kar demek iken, işçi köylü ve yoksul kitleler için evsizlik, topraksızlık, yerinden yurdundan sökülüp atılmak ve işsizlik gibi pek çok felaketin kapısı demek. Yasada belirlendiği haliyle ise, 6381 sayılı kanunun ikinci maddesi (b) bendinin kısa yazılımı demek oluyor. Buna dayanarak “orman niteliğini kaybeden topraklar” olduğu söylenen, oysa bilinçli bir çaba ile orman olmaktan çıkarılmış arazilere 2B adını veriyorlar.

Söz konusu araziler, bazı ülkelerin (örneğin Lüksemburg'dan iki kat daha geniş) yüzölçümlelerinden de daha büyük. Yaklaşık 500 bin hektar olan 2B alanının içinde “orman vasfını yitirmiş araziler” olarak tespit edilen arazi miktarı 420 bin hektar. “Tekrar ormana dönüştürüleceği” söylenen araziler de sadece 50 bin hektardan biraz fazla. Böyle saptıyorlar ve satışa çıkaracakları 420 bin hektarlık alan için öncelikle 36 ilde başlayacaklarını açıklıyorlar.

Satışa çıkarılacak arazilerin büyük çoğunluğu sahil şeridinde. Ve hemen hepsi spekülâtörlerin elinde. Çoğu da yapımına bugüne dek göz yumulmuş olan turistik tesisler ve zaten işgal edilmiş yerler. Aynı zamanda “doğal nitelik vasfını kaybetmiş”, “orman vasfını yitirmiş araziler” dedikleri yerler bunlar.

Ormanlarda nitelik kaybı nasıl yaşandı?! Herkes de biliyor ki, yıllardır yerli-yabancı para babalarına peşkeş çekilerek... Kesip-biçip üzerine çok katlı binalar konularak... Mülk edinmiş yabancılar için tatil merkezleri haline getirilmiş yerler... Lüks villalar, golf sahaları, tenis kortları, güzellik salonları ve yüzme havuzlu otellerle dolu sahillere ve yeşil alanlar... **Hiçbiri toplu yaşam alanları da değil. Yoksulların yanından geçemediği, burjuvalara güvenli ve onlara tahsis edilmiş eğlence merkezleri...** Akdeniz, Karadeniz, Ege ve Marmara kıyılarını saran, yeşil alanların doğallığını yok edip, yerli-yabancı şirket veya kişilerce el konulmuş ya da hibe edilmiş araziler...

Şimdi bu orman işgalcileri, bir anlamda affa uğrarak 2B Yasası ile yasal statüye kavuşturulacaklar. **Önce gasp et, sonra hükümete yasa çıkarttır mülk sahibi ol! İşte “orman vasfını yitirmiş araziler” ve 2B yasası...** Yıllardır verimli tarım arazilerinde ve ormanlık alanlarda kurulan yasadışı yapılaşmaya statü kazandırmak için defalarca yönetmelikler çıkarmaları yetmemiş, peşkeş yasaları Meclis'ten geçirmeyi iş emre amade bir hükümet. Ve ülke toprakları, sermayenin hizmetinde ucu-bucağı olmayan bir derya.

2B tablosunu topraklarından sökülüp atılacak olan orman köylüleri ve evleri başına yıkılacak emekçiler tamamlayacak. Planlanan bu... Kentsel Dönüşüm Projesi kapsamında yoksul halkın başını soktuğu evler yerle bir edilecek. Belediyelere ve TOKİ'ye devredilecek bu araziler, küçük bir azınlık için servet kaynağı olurken emekçi kitlelere büyük bir yıkım getirecek. Ortalık konuttan geçilmez, süslü ama boş binalar endam eylerken, sadece kirasını-elektrik su parasını dahi ödeyemeyen yoksul kitleler ve her yıl ölüm oranının arttığı evsizler yok bu acımasız tablonun içinde. Orman köylüleri ve orman işçi ve memurları da var.

Orman köylüsü toprağından kovuluyor

2B yasa tasarısına göre, orman köylüleri de yaşadıkları araziye satın alabilirlermiş. Oysa, orman köylüsü, orman köylerinin doğal ortamında oldum olası yaşayan, zaten o ortamın doğal sahipleridir. Bu bilinmez mi? Bilinir, ama haydutluk böyle bir şeydir. Ödeyemeyecekleri parayı istemenin ise başka hiçbir adı yoktur. Bu “eşeğini boyayıp satmaya” da benzemez.

Ama daha da ötesi 2B: Gerçek işgalcileri öldürmek, doğal sahiplerine ise işgalci muamelesi yapmak... Bir yanda doğanın yapısını bozan, arazileri yağmalarken orman ekosistemine zarar veren servet düşkünü yağmacılar, diğer yanda doğayı koruyup gözetken ve onun yapısı bozulmasını diye yoğun emek harcayan geçimini de oradan kazanan yoksul köylüler... Her zaman olduğu gibi burjuvazinin yasaları birincilerden yana işliyor. İkinciler, istenen parayı ödeyemeyeceği için kovulacak olan orman köylüleri... Kır işçi ve emekçileri içinde yoksulluk oranı en yüksek kesimler. Dolayısıyla, hem arazi satın alacak güçleri yok hem de zaten gerçek sahipleri onlar olduğu için bir parça toprağını, mülkünü satma talebi yok. Aksine, onların yaşamlarını sürdürme talepleri var: Son derece ağır çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve geçinmelerine yetmeyen düşük ücretlerin artırılması...

Sayıları da azımsanmayacak kadar çok onların. **20 binden fazla orman köyünde 8 milyon orman**

2B arazilerinin durumu

Niteliği	Büyükölç	Hektarı (%)
Köy Yerleşim Alanı	7.035	1.5
Belde Yerleşim Alanı	8.514	1.8
İlçe yerleşim alanı	6.624	1.4
Toplam yerleşim alanı	22.223	4.7
Sera alanı	2.365	0.5
Narenciye alanı	8.041	1.7
Zeytinlik, fındık, bağ, bahçe	111.115	23.5
Otlak, yaylak, kışlak	35.419	7.4
Diğer ekili alanlar	294.206	62.2
Toplam (yaklaşık)	500.000	100

Kaynak: TC Maliye Teftiş Kurulu

köylüsü yaşıyor. Kötü yaşam koşulları kentlere göç etmeye zorladı onları ve şimdi 2B kapsamındaki arazilerde (büyük tarım topraklarını da kapsıyor) yaşayanlar için de göç etme oranının çok fazla artacağı kesin. Sadece örgütlülükleri bölünüp parçalanan, sendikalaşmaları önüne sayısız engelle karşı karşıya kalan orman köylüleri de değil, 30 binden fazla orman işçi ve memurunu da etkileyecek, işini-gücünü kaybedenler olacak.

Neden 2B, neler olacak?!

Bir “neden” sorusuna gerek var mıdır?! Güneş nasıl doğuyor ve nasıl batıyorsa burjuvazi de öyle yağmalar, sömürür. Kriz dönemlerinde ise özellikle üretimi baltalar, talan eder. “Neden” sorusunun yanıtı bunun içindedir. Aslında “neler olacak” sorusunun yanıtı da. Asıl sormamız gereken “ne yapacağız” sorusudur. İşte bunu sorarken nedenini ve neler olacağını da bilmemiz gerekir.

Açık ki, burjuvazi krizden çıkmak için işçi ve emekçilerin sırtına yeni yükler bindiriyor. Onları açlığa ve ölüme terk ediyor. Üretimi en aza indirmek, ekili tarım alanlarını daraltmak ve yeni sömürü odakları bulmak için savaşmak da dahil her yola başvuracağını ilan ediyor. Bütün yaptıklarının da bizim yararımıza olduğunu iddia ederek güzel günler vaat ediyor. Gerçekte öyle değildir. Aksine ülkenin ekonomik gücünü tüketir, en geniş kitleleri yoksulluğa mahkum eder, örneğin 2B ekonomik gücümüzü tüketen bir girişimdir. Aynı zamanda -yukarı bölümlerde yazdıklarımızla sınırlı olmayan- ormanları tüketerek. Brezilya'da olduğu gibi korunç sel felaketlerinde olduğu gibi önüne ne gelirse süpüreceği bir yola sokuyor.

Oysa dünyamız bataklıkları bile ağaçlarla kuruttan işlevsiz alanları bile insanlığın hizmetine sunan sosyalist sistemi tanıdı. Yüzyıl yaşayacak meşe ağaçları dikti Sovyet insanı. Biyologlar orman ağaçlandırma sorunları üzerine kafa patlattı. Sadece kapalı bürolarında değil, araziye çıkıp işçilik yaptı bilim insanları. Kuraklıkla savaştılar ve işçiler öyle yürekten çalıştı ki “doğayla düello yapıyoruz” dediler, “sıcakların dizginlerini elimize alacağız”... Bilimin elinden hiçbir şey kurtulmadı. Çünkü insanlığın hizmetine sunulmuştu, sermayeye değil... Çabuk büyüyen kavak türü keşfettiler, yeni meşe ağacı dikme biçimini geliştirdiler ve sadece bir ayda 95 bin hektar alanı ağaçlandırdılar. Ve bunları 1917'de kurdukları güzel ülkelerini ikinci Paylaşım Savaşı'nda Nazi faşizminin yerle bir etmesinden yıllar sonra yeniden kurarken yaptılar. Önce onları Berlin'e dek kovup iyi bir ders verdikten sonra onca insan kaybına rağmen... Yani 20 yıllık gencecik bir ülke bütün felaketleri yine yine ilerlediler. Kimseden yardım almadan, kredi dilenmeden, kendi öz güçleriyle, tek başlarına...

Öyleyse dik duralım! Örgütlenelim, savaşalım; kendi ellerimizle yaratacağımız iyi bir dünya için! Hiçbir güç örgütlenmenin ve ayağa kalkmanın önünde duramaz! Tunus'ta bile haramilerin saltanatına neler olabilir görüyoruz. Bizim de günümüz gelecek... Tıpkı güneşin batması ve doğması gibi...

Hapishanede bir çocuk: “TUTSAK” Mutluluk

Teni de saçları gibiydi. Sarışın yüzünde, kara gözleri zeytin gibi dururdu. Zekasını saçan ışıltılı bakışlarını etrafına çevirdiğinde yanında mutlaka birilerini bulurdu. Minicik bedenini tepeden tırnağa duygu yüklü sanırdın ona bakınca. Konuşurken öne doğru çıkık güzel dudaklarıyla değil sadece, gözleri, alnı, vücuduyla anlatırdı duygularını. Kaşlarını çatdığı zaman alnı adeta konuşurdu. Daha iki yaşında bile değildi oysa. Bu kadar anlamı nasıl yüklüyordu tüm hücrelerine? Bilinmez!

Şana... Adı bu... Hapishane duvarları içinde iki yaşında bile olmamak mutsuz olmak mı demek? Şana, Lazca'da mutluluk demektir. Annesi “*mutluluk çalışmaktır*” anlayışına gönül vermişti ve kızının adı sanki idealindeki toplumu çağırıyordu. Onun gözlerinden saçılan ışıltılar gelecekteki toplumun ışığı olup şimdi hapishane karanlığını aydınlatıyordu. Adı gibi “ş”, “ş” civıltılar yayılırdı demir parmaklıklara. Gözlerine bakılmaya görsün, beton duvarların kasveti dağılıverirdi. Annesi, kendi başına gelenleri kızının da çekmesine çok üzülür, dört duvarla onun da tanışmış olması karşısında yüreği sıkışırdı. Ama o büyük acıyla birlikte yaşamak zorundaydı. Ona yepyeni büyük bir güç katan, bu acıyla birlikte yaşamasıydı belki de, kimbilir?! Şana gülüp neşelendiğinde dünyalar onun olurdu. Ne demekti ki Şana?! Mutlu olsun kızı... Hep mutlu olsun... Etrafına da mutluluğu duyumsatsın, yarınlara yüzünü yansitsin... Annesinin bu dileğine cevap verircesine hareketli, capcanlı, şen-şakraklı Şana.

27 kişilik bir ailesi vardı onun. Annesinin dışında bir dolu hala, teyze, abla, anneanne ve bir de bebek... Bir yaşında bile olmayan Derya Devrim. Evleri 12 odaydı, küçücük odalar, küçücük bahçe. Bir sürü yemek masası vardı salonda. Eğer yemeğini yerse diğer masalara gitmesine izin verirdi annesi. Huysuzluk eder de annesinin kucağından kayıp kaçarsa diğer masalara, “*Şana, yemeğini yedin mi?*” diye sorarlardı. Annesinden “*Hayır yemedi*” sesi yükselmişse, Şana kabul edilmezdi masalara. Hemen annesine koşar uzattığı lokmayı atıverirdi ağzına. Yemek konusunda annesine naz edemezdi. Öyle minicikti ki, büyümesi için yemesi gerekiyordu O'nun. Nerde olursa olsun çocuğuna iyi bakmak annesi için de vazgeçilmezdi. Üstelik çocuklarını hapishanenin buz gibi beton duvarları arasında büyütmek zorunda kalan anneler için, “*iyi bakma*”nın anlamının bambaşka olduğunu o da fark ediyordu. Şimdi çocuk büyütmek hem yaşamı hem ideallerini büyütmekti. Çocuğunun geleceğini büyütüyordu, Şana'yı büyütüyordu... Şana, onun soluk alıp vermesini sağlayan hava gibiydi. Tüm sevdiklerinin cismleşmiş haliydi...

Kızının en ilginç ama en hazin hali, ellerini arkada kavuşturup volta atmasıydı. “*Hapishanede bir çocuk*” gerçeği başka hiçbir zaman bu kadar çarpıcı şaklama-ı oradakilerin yüzüne. Volta eşittir hapishane... Yüreklere burkan bir sahne... Ama işte kahkahalarla gülüyorlardı. Trajedi bazen güldürür insanı, o sahneye bir tepki gibi.

Şana, annesinin yanında olmak zorundaydı. Sanki savaş ortamındaki çocuklar gibiydi... Ülkesi bir felaket yaşayan o da bu felaketin içine düşüveren çocuklar gibiydi... Neyi bulsa, ne görse, onu oyuncak haline getiriyordu. Çocuktuk Şana. Oynamadan edemezdi. Onun için volta da bir oyundu. Annesi ile annesinin arkadaşları ile birlikte oynadıkları bir oyun...

Tek “gerçek” oyuncuğu, bir bez bebekti. Halalarının özene-bezene diktığı boyu kadar bir bez bebek... Her kız çocuğu gibi annesi kendisine nasıl davranıyorsa o da bez bebeğe öyle davranıyordu. Pırpırlıyor, uyutuyordu... Okşuyor, konuşuyor, ara ara da yasaklar koyuyordu...

Şana'ların evinde bazı zamanlar ilginç şeyler olu-

yordu. Ara sıra kendisi ve 27 kişilik ailesi gibi olmayan birileri geliyordu. O zaman annesi de dahil herkes odasına çekiliyor, sadece beş kişi masalara oturuyor gelenlerle konuşuyordu. Zaman zaman kendi adını da duyuyordu. Sunay halası oyuncak istiyordu Şana için. Devrim Derya için aynı marka mama ve bez istiyordu, yürüteç istiyordu. Yürüteç demir kullanılmadan imal edilmişse ve ailesi getirirse alacaklardı. Oyuncak için “*olmaz*” diyorlardı. Sunay, “*en azından ailelerimiz kreşe yatırsın, oradan verin bize*” diyordu savcıya. Savcı ve müdürmüş konuştukları. Savcı “*Kreşe bağış yapan kurum ve kuruluşlar getirirse size verebiliriz, bakanlığın emri bu*” diyordu. Babasına da sadece ayda bir kere verebilirlermiş. Bu hapishanede onlarca çocuk varmış. İki güne bir hangisiyle uğraşacaklarmış...

Neden hep sınırlar vardı? İsteddiği zaman neden babasına gidemiyordu. Bu işin başka bir yolu yok muydu, bilmiyordu. Babasını özlüyordu. Ama görevli bayanlar annesinden alıp babasına götürdüklerinde annesini özlüyordu. Başka bir yaşam var mıydı, henüz tanışmamıştı. Annesi ise ondan ayrıldığında, yaşamı çok ağır geçiyordu, içi yanıyordu, yakıcı bir özlem kavuruyor, harlıyordu yüreğini. Ya çocuğunun, henüz korumasız ruhu neler yapıyordu acaba? Ne olup bittiğinden habersiz hayat nasıl geçiyor anlamıyordu Şana.

Bir hafta sonra babasıyla birlikte açık görüşe geldiğinde kollarını sımsıkı doladı annesine. Annesi ve babası bir aradaydı. Ne güzeldi... Görüş saati dolduğunda annesinin kucağından aldılar Şana'yı. Karşılıklı ağlıyorlardı. Neler oluyordu? Görüşçüler çıkarılırken arkadaşları doluştur annesinin yanına: “*Şana neden yok kucağında?*” Kimliği yokmuş!

Sunay halası kızgınlıkla konuşuyordu gardiyanla: “*İyi de, kimliği kapıda babasından almış öyle göndermişler gardiyanlar. Söyleseydiniz kapıdaki görevli kimliği babasına tekrar verseydi. Hem çocuk annesinin yanında, burada kalıyor, biliyorsunuz. Çocuğu koğuşun kapısında size verdik, siz götürdünüz babasına. İki yaşında çocuğun ille de kimliği mi gerekiyor?*”... “*Hayır*” diyordu görevli bayan, “*kimliği görmemizi istediler, veremem*”. Annesi sessizce gözyaşlarını döküyordu. Bir yandan ağladığı için kızıyor kendisine, dişlerini sıkıyor, ama engelleyemiyordu gözyaşlarını. Sunay hışımla yürüdü gitti, müdürle görüşecekti. Şana dış kapıya gidip babasının kucağında bekledi. Ağlamaktan gözleri kızıl bir renk almıştı. İçini çekiyordu. Müdürün izniyle Sunay halasının kucağında geri döndüğünde kimse dokunmadı anne-kıza... Tek vücut olmuşlardı... Öyle sıkı sarılmışlardı ki, her şeyi unuttular!

“*Bu çocuğun burada ne işi var, ver dışarıya gitsin*”... Hapishane yönetimi böyle düşünüyordu. Onlara göre akılsızlık ediyordu annesi... Oysa bu ne akıl, ne de yürek işiydi. Çocuk işte! Çocuk annesinden ayrılmaz, anne çocuktan kopartılamaz. Dünyaları verseler annesinin sevgisinin yerini tutamaz, ana şefkati hiçbir şeyle değişmez.

Civıltılarıyla şakıdığı zaman dingin bir denizin süzülen dalgaları okşardı herkesin yüzünü. Ya da ağaçların tatlı hışırtısıyla hafif bir serinlik vurur, gözlerini kapatıp güzel bir iç çektiirdi insana.. Doğa Şana'ydı... Neşe Şana'ydı... Hüzün de... En güzel kahkahaları atırdı sevdiklerine. Onun tasasız, su gibi berrak gülüşü bulaşırdı etrafına. Adı gibi mutluluk yayan Şana, en çok çevresindeki bu şenlik havasından hoşlanırdı. Annesinin yüzünde küçücük bir hüzün görse koşar sarılırdı boynuna: “*Aylama anne*”... İkna edemezdi annesi. “*Kızım ağlamıyorum*” derdi, o yine inanmaz boynuna doladığı kollarını açmazdı: “*Aylama anne*”...

Yılbaşı gecesi de böyle oldu. İnsanın yüreğinin en

ince damarlarına dokunan pürüzsüz sesiyle bir Laz türküsü tutturmuştu annesi.

O gece arkadaşlarına adeta bir konser veriyordu. Türkü hüznü, bir aşk hikayesini anlatıyordu. O da ara ara gözlerini kapatıp türkünün nameleri arasında gezintiye çıkıyordu. Şana türküye can veren annesini dinliyordu, ama aniden yüzü değişti. Dudakları, çenesi titredi. Koştı öptü annesini. Yanaklarını okşadı. Dayanamadı, sarıldı: “*Aylama anne*”... Annesi kesti türküyü: “*Ağlamıyorum kızım, türkü söylüyorum*”. Olmadı... Şana annesinin ağladığını zannediyordu. Neşeli bir türkü tutturdı topluluk.

Bu yüzden mi bilinmez, ağlaması da bir garip olurdu Şana'nın. Ellerini yüzüne kapatır, tabureye gömerdi. Yüzüne bakardı annesinin, tekrar gömülürdü tabureye. Sarsılır, sarsılırdı... Yine bakardı annesine. Eğer hala ilgilenmemişse, yüzüne götürür ellerini tekrar kapanırdı. Çok da gururluydu. Kazara “*kokuyor, altını doldurmuş*” dendiğini duymasın, ağlardı sessizce kaçardı oradan. O yüzden annesine gizlice haber verilirdi. Annesi de fark ettiğinde alıp götürürdü çaktırmadan. Son derece temiz, güzel giydirdi Şana'yı.

Bu büyük aile, her öğle ve akşam “bahçe”ye çıkarırdı. Teyze ve halalar, ablalar birer ikişer toplanmaya başlıyordu. Böyle anlarda en çok Sunay halasının anonsundan hoşlanıyordu. O, “*haydi, sloganılar*” diye bağırırdığında hepsi halka olacak ve hiç olmadık şekilde yüzleri değişecekti. Oysa onlar hep güler yüzlüydü, niye ciddileşiyorlardı ki?!

Şana da Sunay halası gibi bağıırırdı, hem de var gücüyle “*Sboban*”... Önce kucaklarda dolaşırdı, sonra yüzünü yukarı odalara doğru kaldırırdı tekrar bağıırırdı: “*Sboban*”... Herkes toplandığında da o da annesinin kucağına koşardı. “*Biz bitti demeden sen konuşma, anlaştık mı Şana?*” Onu böyle uyaran Sunay halasına başını sallardı. Sonra da hepsinin yüzünü tek tek incelemeye koyulurdu. Kaşlarını çatır, ağızlarından dökülen heceleri anlayacakmış gibi dinlerdi. Dayanamaz, annesinin kucağından iner ellerini arkaya atar sıraya girerdi. Topluluğun pozisyonu değişmeden gözler O'na dönerdi. Öyle sevimli olurdu ki, gevşememek için kendileriyle tam bir savaş verirdi. Sloganlar sona erince halka dağılır, onun etrafına yığılırdı ve O bundan çok hoşlanırdı. “*Bitti*” der, çırpardı minik ellerini. Şimdi de nöbetçinin “*yemek hazır*” demesini beklerdi.

Öğrendiği iki kelimelik cümleler anonslardı: “*Yemek hazır*”, “*Çay hazır*”, “*görevli bayan*”... Gardiyanlara sadece “*görevli bayan*” demeyi öğrenmedi, onlar sayıma girdiğinde “*merhaba*” demeyi de öğrendi. Gayet nazik bir çocuktuk Şana. Birine kazara değdiğinde “*paydon*” diyordu. Kapı açılır da biri revire ya da avukata giderse “*hoşçakay*” der, ellerini sallardı. Hızla sökmüşü kelimeleri... Herkesin, bu büyük ailenin tüm ilgisi onun üzerindeydi. Şana, sevgi halesiyle sıkı sıkı kuşatılıyordu. Bu kocaman arkadaşlarıyla oynamaktan hoşlanırken, çocuklardan genellikle uzak duruyordu. Kiskanıyor muydu onları, yaşıtlarını arkadaştan saymıyor muydu?! Yaşıtlarıyla oynamayı hiç öğrenmediği için gördüğü zaman pek de ilgilenmiyordu onlarla. Yan koğuştaki Şiray vardı. Yaşıtlardı. Görüş günleri rastlaşırlardı. Kürt kızı Şiray, Laz kızı Şana'ya halklar mozaiki oluşturur, kısa bir an bakarlardı birbirlerine.

Çocuklar büyüyordu...

"ZAFER ne zaman gelecek bilmiyorum, ama geleceğini biliyorum..."

1800'lü yılların ilk yarısında, dünya, işçi direnişleri ve halk isyanlarıyla alev topu gibiydi.

Bu ülkeler arasında Fransa başı çekiyordu. İsyanlar ülkesi Fransa...

Rekabet koşulları, burjuvaların işçileri sömürsünde sınır bırakmıyor, aynı zamanda azgın sömürüye malzeme yapıyordu. Patronlar toplantılarında karlarının hesabını yapıyor, işçilere ateş püskürüyorlardı. "Burası İngiltere değil" diyorlardı. "Burada ipeğin fiyatını düşürecek buharlı makineler yok. Lanet olası İngilizler bir top ipeğin fiyatını 50 Franga düşürdüler, bizim topoların fiyatı ise 90 Frank. Korkunç bir rekabet içindeyiz. İngiltere'dekiler hariç Viyana, Elberfeld, Köln ve Milano'da 20 bin rakip dokuma tezgahı var."

İşçiler ise perişandı. Sabahın köründen gece yarısına dek çalışıyor, ekmek ve yatacak bir yatak bulunca seviniyorlardı. Ölüm, hastalık, beş parasızlık "kaderleri" olmuştu adeta. Bu "kaderi" nasıl değiştireceklerini ise bilmiyorlardı. İpek böceğinin ince tozu ciğerlerini, gırtlaklarını yiyordu işçilerin. Adına "Ohtık hastalığı" diyorlardı. Hastalık gencecik işçi bedenlerini sarıyor ve birkaç yıl içinde de öldürüyordu onları. Bir işçi ailesinden üç-dört oğul birden bu hastalıktan ölüyordu. Ağır vergiler ise ücretleri sürekli düşürüyordu. Doktor nedir bilmezdi bu işçiler. Küçük atölye sahipleri de işçilerin saflarına katılıyordu. Gelişmiş makinelerin rekabetinde dayanamayan sayısız dükkan sahibi, işyerinin kapısına kilit vuruyordu. Hala kapatmamış olanlar da evini ve ekmeğini işçileriyle paylaşmak zorunda kalıyordu.

Homurtular içten içe öfkeye dönüşüyordu.

* * *

İsviçre-Cenevre'den gelen Darmstad'lı Alman genci Johann Stock, Savoie dağlarından geçerek, Lyon şehrine geldi. 19 yaşındaydı ve yetenekli bir dokuma işçisiydi terzi Stock. Fransa'nın zengin Rhöne Bölgesi'nde bulunan Lyon şehri, geçim derdine düşerek yola koyulan yabancı işçilere kucak açıyordu. Ama Lyon'un kucağında açlık, yoksulluk, hastalık vardı işçiler için.

J. Stock, Lyon'da Croix Rousse'de küçük bir dükkanı olan Bouvri Usta'nın yanında çalışıyor ve 15-18 saat çalıştığı halde kirasını bile ödeyemiyordu.

Bu böyle devam etmezdi! Nihayet öfke patladı...

İşçiler ve küçük atölye sahipleri dilekçe ile Vali'ye çıktılar. Tek istekleri vardı: Sabit ücret

baremi verilsin...

Vali, sorunla ilgilenme sözü verdi işçilere. Patron ve işçi temsilcilerinden oluşan bir toplantı yapma sözü verdi. Tehlikenin de farkındaydı Vali...

Anlaşma günü Valilik önünde, içlerinde Stock'un da bulunduğu on binlerce işçi birikti. Ama fabrika sahipleri "Nuh" diyor "Peygamber" demiyordu. Tüccar Broche, "Lyon kaynıyor, her tarafta isyan var" diyerek, işçilerin ücretlerini yükseltme talebini reddediyordu. Ancak gece yarısına doğru 150 Lyon burjuvası pes etti.

Gecenin karanlığı on binlerce işçinin sevinç çığlıklarıyla aydınlanıyordu.

Ama Lyon burjuvaları boş durmadı. Toplantı üstüne toplantı yaptı. Bu sözü tutmamanın yollarını konuşuyorlardı. Kan akıtmak için naralar atanlar vardı. Ani bir ziyaretle toplantıya gelen, burjuvaların elini sıkma yarışına girdikleri generalin her sözü bir top ateşi gibiydi: "Benim askerlerimin, o pislik sürüsünün her birini bin parçaya ayırdığını görmek için sabırsızlanıyorum."

Şiddet kullanacaklardı. Paris'e Saray'a haber saldı burjuvalar.

Sahibinin sesi gazeteler de ağzına geleni söylüyordu işçilere:

"Ne ağlamanın bir gereği var, ne de susmanın herhangi bir yararı. Lyon sorununun temelinde çok önemli bir şey gizli. Zenginler ve yoksullar arasında sürdürülen bir iç savaş. Bizim ticaret ve sanayi toplumumuzun çok ciddi bir ülseri var, tıpkı diğer sanayi toplumları gibi. Bu korkunç ülser işçilerdir..."

"İşçisiz fabrika yok. Durmadan artan ve sürekli bir şeyler isteyen işçi sınıfından normal insanlara artık rahat yok. İşyerlerinde yüzlerce işçinin başında olan fabrika sahipleri, köleliğin başındaki bir çiftlik sahibinin, kölelerin ayaklanma tehlikesiyle her an karşı karşıya oluşu gibi bir tehlike ile yüzyüze. Bu işçiler, San Dominya yerlileri gibi vahşi. Barbarlar, ne yazık ki, Kafkasya'da ya da Tatar steplerinde değil; bizim fabrikalarımızın, sanayi kentlerimizin sınırları içerisinde ve uygar toplumumuz her an tehlike altında..."

* * *

25 Ekim'de ücret bareminin kabul edilmesi-nin üzerinden yaklaşık üç hafta geçti. Patronların anlaşmaya uymayacağını anlamıştı işçiler. O gün binlerce işçi Croix Rousse meydanında toplandı. Kürsü olarak kullandıkları at arabası üzerinde konuşan sınıf kardeşlerini dinliyorlardı. "Kardeşler, kandırıldık, aldatıldık! Üç tabur as-

ker şehre yaklaşıyor.

Fabrika sahipleri 25 Ekim'de imzalanan anlaşmaya uymuyorlar. Üç haftadan fazla sabırla bekledik. Emeğimizin karşılığında aldığımız parayla yaşamıyoruz. Lanet olası tüccarlar, kendi imzaladıkları

ücret baremine gülmekle kalmadılar, askerleri çağırdılar ve Lyon işçilerine kendilerince bir gece yaşatacaklar. Kardeşler, geri çekilmemeliyiz. İş durdurup şehre gidelim. Ama birlikte hareket edelim. Sizi sakın ve mantıklı olmaya davet ediyorum. Provokasyona rağmen işçilerin kanunlara uyduklarını, kan istemediklerini gösterelim onlara. Bizim tek bir sloganımız var: Çalışarak yaşamak ya da savaşarak ölmek!"

Çok yenilgiler gören Stock, yıllar sonra, tecrübeli bir işçi önderi olarak, o an için şöyle konuşacaktı: "Eğer Paris'te yüzbin olsaydık ne olacaktı? Eğer Lyon'da 'Ücret baremi' için değil de iktidar için savaşıydık ne olacaktı? Zafer! İşte o zaman zafer bizim olacaktı". Ama işçiler bu bilinçte değildi henüz. 21 Kasım 1731 sabahının ışıklarıyla sokaklarda binlerceydiler. Ve sadece "ücret baremi" istiyorlardı.

"Ayaklarının altındaki caddeden kopardıkları taşları atıyorlar, sonra da çıplak ellerle ve sopalarla dövüşüyorlardı. Ölüler arkadaşlarına barikat oldu. Stock da, öyle bir barikatın arkasına saklandı. Stock'un ustası Bouvri, ölen düşmanların ellerindeki silahları alıp işçilere dağıtıyordu. Evlerden çocuklar ve kadınlar yardıma koştular. Meydandaki silah dükkanının camlarını kırdılar, sonra da babalarına, kocalarına, oğullarına, kardeşlerine; tabanca, tüfek, bıçak ve kılıç taşıdılar. Askeler bir an durakladılar, sonra geri çekilmeye başladılar. İşçiler 'Çalışarak yaşayalım ya da savaşarak ölelim' sloganları ile Lyon'a girdiler."

Tarihe "Lyon Ayaklanması" olarak geçen üç günlük ayaklanma böyle başladı.

Ellerine geçen her şey barikat malzemesiydi artık. Parke taşları, direkler, at arabaları, yataklar, masalar... Stratejik noktadaki evleri boşaltıp askerlerden aldıkları topları yerleştirdiler. Mahalle mahalle koca bir kenti sarmıştı askerler. Sınıf kardeşlerine ulaşmak isteyen işçiler, asker kuşatmasını yara yara, savaşa savaşa geliyordu meydana doğru. Aralarında hemen

işbölümü kurulmuştu. Çorba pişirip ekmek dilimleyenler, yemek pişirenler, kurşun taşıyanlar, işçi grupları arasında bağlantı kuranlar, yaralıları için çadır kurup, yaralıları tedavi edenler, pankart-bayrak hazırlayıp asanlar, silahları temizleyenler, sargı bezi olarak kullanılacak bezleri yıkayanlar...

İşçiler tarafından Bölge Valisi ile birlikte esir alınan generalin dişleri arasından söylediği gibi “müthiş bir disiplin” vardı ve safları sürekli büyüyordu. Öyle ki, Lyon Garnizon Komutanı General Roger'in kurduğu ve işçi zanaatçılardan oluşan on beş bin kişilik “Savunma Ordusu” işçilere karşı koymadan sınıf kardeşlerinin yanına geçti.

Stock gibi işçiler, kurdukları “İşçi Birlikleri” ile zayıf ev eşyalarından oluşturdukları barikatlar arkasından, en gelişkin silahlarla donanmış askerlerle savaşıyorlardı. Ve de saldırıyı püskürtmeyi başardılar. Her ev, her bahçe, her cadde, hatta her mezar için, her karış toprak için savaştılar. Yüzlerce işçinin ölmesi pahasına... Subaylar da dahil, eli silahlı askerleri devirerek.

General, (kenti tekrar çembere almak üzere) ordusunu Şehir dışına çekmek zorunda kaldı. Planı bozulan işçi liderleri, “İşçi Komitesi”ni tekrar topladılar. Stock'un iş arkadaşı ve ustasının oğlu, köprüye barikat kurmayı önerdi. Kadınlar ve çocuklar derhal kurdu barikadı. Şehirden “İşççi Birliği” yetişene dek köprüyü onlar koruyacaktı. “İşçi Birliği” yetişmek üzereyken barikat başındakiler öldürülmüştü. İlk düşen Jean'ın yaşlı annesiydi.

İşçiler ölümüne savaşıyordu ve öyle bir disiplin vardı ki, farkında olmadan devrimci adaletin katı ve bir o kadar hakkaniyetli yanına vurgu yapıyordu: Çapulcu değillerdi, burjuvazinin savaş kuralları onlara yabancıydı. Talan ve hırsızlık olmayacaktı. Yapanlar ölümle cezalandırılacaktı. Esirlere kötü muamele yoktu...

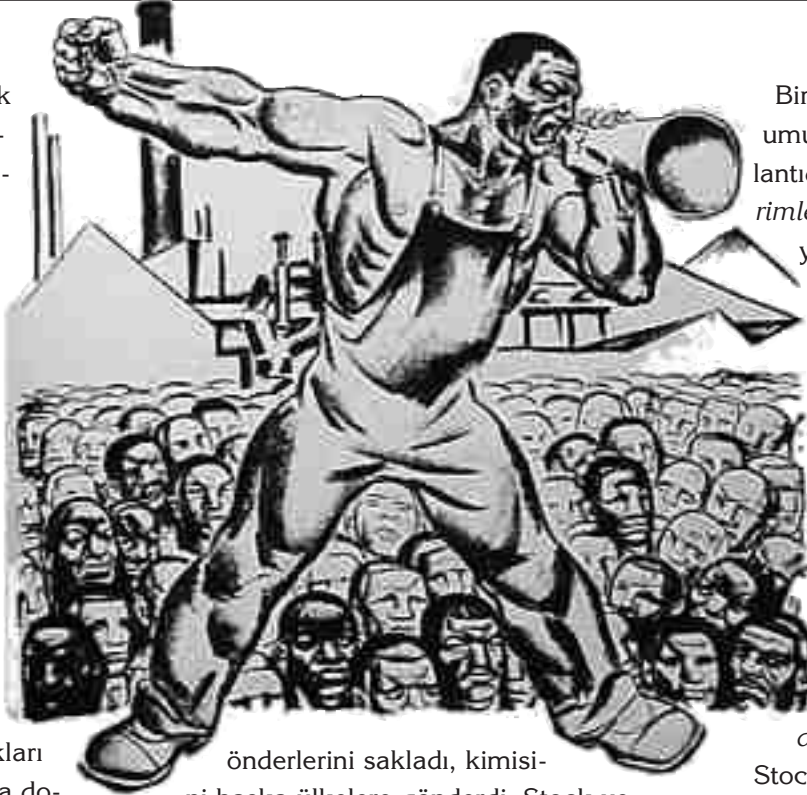
İlk gece, ölen arkadaşlarını toprağa vermekle geçti. Yüzlerce işçi, meşalelerin aydınlattığı törenlerle gömüldü.

Kral, sonucu öğrendiğinde artık 24 Kasım olmuştu. “İşçi Komitesi”, elinde işçi kanı olmayan adaylardan oluşan ve işçi oylarıyla seçilen yöneticiler istediklerini belirten bildirileri çoktan dağıtmıştı. “Aramızda ceset dağları olanlarla anlaşma yapmayacağız” diyordu bildiri.

* * *

Vali “işçilerin bir lideri yok” diye düşünüyordu ve bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. “İşçi Komitesi” ile bir toplantı yaptı hemen. Onlara bildirinin içeriğini değiştirmeleri için çokça dil döktü. İnkna oldu işçiler. Cumhuriyet istemiyorlardı! Krala sadık kalacaklardı! Herkes işinin başına dönecekti!

Prens, 20 bin kişilik orduyla Lyon'a geliyor. Yoğun bir tutuklama furiasının başlayacağını anlayan “İşçi Komitesi”, savaşı yöneten işçi

önderlerini sakladı, kimisini başka ülkelere gönderdi. Stock ve Myonie çektikleri ıstırapı paylaştılar birbirleri ile: Ne zaman işçilerin de bir önderi olacaktı?

“Çok kötü” diyordu Myonie, “Ne yapmak gerektiğini bilmiyorum. Biz kazandık. Lyon'a sahip olduk; sonra da itiraz bile etmeden geri verdik. Şimdi ne yapalım? Barem için savaşalım mı yoksa efendilerin vereceği sadakayı mı bekleyelim? Ne zaman bir insan çıkacak, ne zaman işçilerin de bir öğretmeni olacak ve onlara nasıl savaşmaları gerektiğini öğretecek, kazandıkları durumda bile niye hala birer zavallı köle olarak yaşamak zorunda kaldıklarını anlatacak?”

Stock, tekrar Almanya'ya döndüğünde yıllarca bunun arayışı içinde oldu. Çoğu kez kimsele güvenmedi de. Özellikle, çok konuşup bir şey yapmayan, işçi ve emekçilerden uzak yaşayan aydınlara...

Ama o, mücadele içinde olmadan yaşayamazdı. Özgürlük, eşitlik ve kardeşlik ilkesiyle köylülük arasında faaliyet yürüten “İnsan Hakları Komitesi”ne girdi. Gizli toplantılarına katıldı. Kendisi gibi dokuma işçisi olan eşiyle birlikte illegal bildiriler dağıttı.

* * *

Yakalandıklarında kaybettiler birbirlerini eşiyle. Stock, yıllarca hapisshanede vahşi işkenclere maruz kaldı. Eşi Alman polisi tarafından Fransa sınırına atılmıştı. Yıllar sonra yine bir eylem anında karşılaştıklarında eşi “Zaferi ne zaman kazanacağız” diye soruyordu. “Bilmiyorum” dedi Stock, “Ne zaman zafer gelecek bilmiyorum ama geleceğini biliyorum”.

Stock, arkadaşları onun cehennem gibi yaşadığı hapisshaneden kaçtırdıklarında, artık ayağı topaldı, kamburlaşmış, hastalıklara kalmıştı. Ama yine yılmadı, yorulmadı... Hep mücadelesinin içinde oldu. Reformistlerle de tanıştı, anarşistlerle de... Çağın devrimcileri proletaryanın davası konusunda berrak bir bilince sahip değildi. Kimi köylülere gidiyordu, kimi umutsuz eylemler yapıyor, suikastlar düzenliyordu. Baubeuf'un fikirleri revaçtaydı.

* * *

Birgün işçilerin de öğretmeni olacağına umudunu hiç yitirmeyen Stock, onu bir toplantıda konuşurken buldu. “Yeni tarih devrimler tarihidir” diyen Karl Marks'tı bu. Diyordu ki, “Proletaryanın, kendisinin dışında güvenebileceği birileri yok. Onun kurtuluşu, içinde yaşadığı koşulları yok etmekle mümkün. Ama işçinin, çağdaş toplumun tüm insanlık dışı koşullarını yok etmeksizin içinde bulunduğu koşulları değiştirmesi mümkün değil”. Marks da Stock da birbirlerinin adını duymuştu aslında. Stock için Marks, “Günümüzün Spartaküs'ü desene” demişti. “Devrimler çağında Johann Stock gibi kalfalar dünyayı bir düzene sokmak için korkunç bir güce dönüşebilirler.”

Stock artık 30 yaşındaydı. Marks da 26... İkisi de henüz gençti. “Gençlikleri ait oldukları sınıfın gençliğiyle, bu sınıfın masum ilk görüşleriyle, ilk isyanların tecrübesizliğiyle birlikte geçmişti. Bu ikisinin de gençliği idi. Şimdi onlar, kendilerini olgun hissediyorlardı.”

Stock “önderini ve dostunu bulmuştu”. Marks da proletaryanın içinden çıkan önder bir kadroyu. Bir de, o ve onun gibi kadroları örgütlü bir güce dönüştürmeyi...

Aradan bir buçuk asırdan fazla bir zaman geçti... Dünyanın her köşesinde ne zaman ki Stocklar önderini ve dostunu buldu, onlar hep ya sosyalizm ve halk cumhuriyetleri ile tanıştı ve sömürsüz bir toplumda yaşamının doyum-suz güzelliğini tattı, ya da bu uğurda savaştı ve bu savaşın insanlığa ne büyük değerler kazandırdığını gördü.

Bizim Stocklarımız olmadı mı? Kaç kez yenilmiş ve belini doğrultmuş bir mücadele tarihine sahip olarak düzinelerce Stock'umuz oldu bizim. Profilo'da, Demirdöküm'de, Tariş'te, Zonguldak'ta, 15-16 Haziranlarda sayısız işçi önderi çıktı ortaya. Fabrika işgallerinden, barikatlardan, sokak savaşlarından geçerek eğitildiler, sınıf mücadelesinin ateşinde piştiler. Buna en son Tekel direnişinden çıkan işçi önderleri de katıldı.

Direnişçi işçiler, polis şiddetini, sınıf işbirlikçi sendikacıları, reformistleri görmedi mi? Direniş boyunca önlerine hep engel çıkaran, devrimcilerle buluşmasını önlemek için akla karayı seçen bunlar değil miydi?

İşçiler ne zaman ki devrim ve sosyalizm fikriyle tanışıp Marksist-Leninist Partiyle buluşacak, o zaman önünde savaşızsız-sömürsüz bir dünya ufku açılacak.

* Stock'un ve Marks'ın ilk gençlik yıllarını “Ateşi Çalmak” romanının birinci cildi anlatıyor. 5 ciltlik “Ateşi Çalmak” romanının yazarı Galina Serebryakova

☆ 1 Şubat 1979-Abdi İpekçi Öldürüldü

Milliyet Gazetesi'nin genel yayın yönetmenliğini sırada Mehmet Ali Ağca, Abdullah Çatlı, Oral Çelik gibi faşistler tarafından düzenlenen bir süikastle öldürüldü. Devlet tarafından yönlendirilen sivil faşistler yargılanmadığı gibi, resmi görevlerle yurtdışına gönderildi.

☆ 10 Şubat 1969- 6. Filo eylemi

'68 hareketinin öğrenci gençliği, İstanbul ve Ankara'da 6. Filo'nun gelişini protesto ettiler. 16 Şubat'ta gerçekleşen ve bu kez çoğunluğunu işçilerin oluşturduğu protesto eyleminde ise, devlet destekli dincilerin saldırısı sonucu "Kanlı Pazar" olarak tarihe geçen olaylar yaşanır. ABD'nin 6. Filosu'nun İstanbul'a gelişini protestosu ve ABD askerlerinin denize dökülmesi, sadece gençlik hareketi açısından değil, Türkiye devrimci hareketi açısından da önemlidir. Çünkü ülkemiz tarihindeki belli başlı anti-emperyalist eylemlerden biridir. Keza tarihe "Kanlı Pazar" olarak geçen olaylar da, karşı-devrimin provokasyonlarını bilmek açısından önemlidir. O günden sonra da faşizmin bu tür provokatif eylemleri sürmüştü ve her defasında "Kanlı Pazar"ı akla getirmiştir.

☆ 11 Şubat 1925-Şeyh Said İsyanı

Elazığ'ın Eğil bucağı Piran köyünde başlayan ayaklanma yaklaşık iki ay sürdü. Şeyh Said'in önderlik ettiği bu ayaklanmaya, bölgedeki dört aşiret de katılmış, devlet güçlerini bölgeden çıkarmayı başarmışlardı. Devlet, bu ayaklanma karşısında seferberlik ilan etti. Takrir-i Sükun Kanunu çıkarıldı, Türkiye'deki sol muhalefete karşı da baskı uygulandı. Şeyh Said ve beraberindekiler Varto yakınlarında yakalandılar ve Diyarbakır'da idam edildiler. Şeyh Said isyanı, Kürt başkaldırıları içinde en önemlilerinden biridir.

☆ 13 Şubat 1967-DİSK kuruldu

Kısa adı DİSK olan Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu, 1960'ların başında yükselen sınıf mücade-

lesinin bir ürünü olarak '67 yılında kuruldu. 1960'lı yılların başında sendika, toplu sözleşme ve grev hakkının kazanılması için yapılan yaygın ve kitlesel eylemlerde işçilerle polis sok sık karşı karşıya geliyordu. Yükselen bu militan mücadele sonucunda Türk-İş'in Amerikan tip sarı sendikacılık çizgisi daha fazla açığa çıktı. Türk-İş'ten kopan Lastik-İş, Basın-İş, Maden-İş ve Gıda-İş sendikaları tarafından DİSK kuruldu. Doğal işçi önderlerinin, militan direnişçi işçilerin DİSK'te toplanmasıyla kısa sürede etkinliğini arttırdı. Fakat DİSK her zaman reformcu bir mevzide kaldı. Başına çöreklenen revizyonist-reformist yöneticileri DİSK'in devrimci sınıf sendikası olduğunu iddia etmelerine rağmen, DİSK, sınıfın sendika ağalarını aşan eylemlerine de hep set oldu. Bunların içinde 15-16 Haziran ve Tarih, en fazla bilinenidir. DİSK, 12 Eylül faşizmi karşısında da hiçbir direniş sergilemeden teslim oldu. 12 Eylül'den sonra yeniden kurulan DİSK, "çağdaş sendikacılık" adı altında daha açık bir sınıf işbirliği ve teslimiyet çizgisi izledi.

☆ 17 Şubat 1600-Giordano Bruno Yakıldı

İtalya'nın Napoli şehrinde doğan Giordano Bruno, filozof, astronom, matematikçi ve yazardı. Napoli'de Dominiken Manastırına girişiyle teoloji inceledi ve eski filozoflar ve düşünceleri üzerine kapsamlı bir çalışma yaptı. 1576 yılında 'mezhep sapkınlığı' yüzünden hakkından dava açıldı. Soruşturmaya neden olan görüşlerinde ısrar eden Bruno, bir süre sonra Cenevre'ye kaçmak zorunda kaldı. Ama buradan da aynı sebepler yüzünden Almanya'ya gitti. Davetli olarak gittiği Venedik'te kiliseye teslim edilen Bruno, işkencelere rağmen fikirlerinden caydıramadı. Konuşmasını önlemek için ağzı bağlanan Bruno, Cempodi Flori meydanında diri diri yakılarak öldürüldü. Bruno bağnaz Katolik Kilisesi'nin vahşi cezalandırma sisteminde öldürüldükten sonra, günümüze kadar, bilim ve ilerleme adına çalışmaları nedeniyle gericiliğin saldırısına uğrayanları simgeleyen önemli bir simge oldu.

☆ 19 Şubat 1972- Ulaş Bardakçı katledildi

THKP-C'nin kuruluşunda önemli bir rol oynayan ve '68 kuşağının yiğit devrimcisi Ulaş Bardakçı, Arnavutköy'de bir evde polis tarafından

23 Şubat 1918-KIZIL ORDU KURULDU

Ekim devriminin üzerinden henüz birkaç ay geçmişti. İç karışıklıklar, tümüyle kontrol altına alınamamıştı. Yeni biten bir savaşın tahribatlarıyla ülke ekonomisi felç olmuş, halk korkunç bir sefalet içinde yaşıyordu. Ama Alman emperyalizminin saldırısı, bir anda ülkenin devrimci bir kabarıyla muazzam bir seferberliğe geçmesine neden oldu. Ekim devrimini yaratan proletaryaya, Parti'nin çağrısına, Kızıl Ordu alayları oluşturarak cevap verdi. Alman işgalcilerinin geri püskürtüldüğü gün olan 23 Şubat 1918, Kızıl Ordu'nun doğum günü oldu.

Devrimin ilk yıllarında sadece Alman ve Japon emperyalizminin vb. ordularıyla değil; Kolçak gibi, Denikin gibi, karşıdevrimin uşaklarıyla da savaşıyordu. 1918-22 yılları Kızıl Ordu'nun en zorlu dönemiydi. Savaşçıların pek çok şeyi eksikti, ama önemli bir şeye sahiptiler: Sosyalizm inancına ve başarma kararlılığına. İlk günlerin, ellerinde derme çatma silahları bile olmayan proleter gönüllüleri, dünyayı dize getiren yiğit savaşçılara, komutanlara dönüşmüşlerdi.

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşında, Almanların bütün saldırılarında başarı kazanmış olan 'Beşinci Kol' faaliyeti ve 'Yıldırım Savaşları', Sovyet topraklarında hiçbir işe yaramamıştı. Moskova kentinin doğal bir kale biçiminde inşa edilmiş olduğunu, emperyalistler Moskova kuşatıldığında fark etmişlerdi. Moskova kuşatması sırasında doğrudan Stalin'in başında olduğu birlikler, şehrin sokaklarında rahatça manevra yapabiliyorlardı.

Savaş başladığında, ilk 9 haftada Kızıl Ordu'nun kayıpları, emperyalist ülkelerin aklını durduracak kadar çoktu. Fakat aynı ordu, 1945 Mayısında Berlin'deki Reichstag'da (Alman parlamento binası) kızıl bayrağı dalgalandırıyor.

Kızıl Ordu, 1918'de olabilecek en ağır koşullar altında korumuştur Sovyet ülkesini. 1945'te ise, Alman faşizmini ve dünya gericiliğini dize getirmiş olarak selamlıyordu dünya halklarını. Kızıl Ordu'nun zaferi, sosyalizmin zaferiydi.

kuşatıldı. Ulaş, kendinden önce şehit düşen yoldaşları gibi son kurşununa dek çatışarak şehit düştü.

☆ 22 Şubat 1848- Bebel doğdu

Lenin'in "işçi yığınlarının en çok sevdikleri liderler" arasında saydığı Alman komünist August Bebel doğdu. Bir işçi olarak kendini bilimsel sosyalizm öğretisiyle yetiştirmeyi başaran Bebel, birçok önemli yapıta da imza attı. Bunların içinde "Kadın ve Sosyalizm" en çok bilinen eseridir.

☆ 24 Şubat 1948-Komünist Manifesto yayınlandı

Marks ve Engels tarafından kaleme alınan Komünist Manifesto, işçi sınıfının siyasal mücadelesinin nedenlerini ve hedeflerini ilk kez bilimsel bir tarzda ortaya koyduğu siyasal bir metindir. Aynı zamanda proletaryanın siyasi partisinin devrimci programı olma özelliği taşır. Sosyalizm tarihinin en önemli metinlerinden biri olan Komünist Manifesto, "Avrupa'da bir hayalet dolaşıyor: Komünizm hayaleti" diye başlar ve burjuvazinin komünizmden duyduğu büyük korkuyu ifade eder. Ve son sözleri "bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!"dir. 150 yıldan fazla bir zaman önce kaleme alınmış olmasına rağmen ne burjuvazinin komünizm korkusu bitmiştir ne de işçi sınıfının kurtuluşunun kendi eseri olacağı gerçeği. Komünist Manifesto, bugün de güncelliğini ve tarihsel önemini korumaktadır.

Şubat Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

9 Şubat 1978-Atilla Acartürk

İhtilalci komünistlerle tanışması 1974 yılına dayanıyor, ancak, örgütün kuruluşunu görememişti. Ankara'da öğrenci iken, faşistlerin kurduğu bir pusuda şehit düştü.

17 Şubat 1996-Nurettin Demir

Daha 18 yaşında iken, kuruluş yıldönümü için gerçekleştirilen bir korsan gösteri sonrasında geri çekilirken çatışarak şehit düştü.

22 Şubat 1980-Hacı Köse

İskenderun işçi ve emekçilerinin doğal önderi Hacı Köse, işkencede katledildi. Örgütçü ve militan özellikleriyle öne çıkan Hacı, mücadelemizde yaşıyor, yaşayacak...

TİKB(B) 5. Konferans Belgeleri

ULUSLARARASI

DURUM RAPORU-1

*Elimize posta kanalıyla ulaşan,
TİKB(B) 5. Konferans belgelerinden alınmıştır.*

Giriş

1. Kongremizin üzerinden 7 yıl, 4. Konferansımızın üzerinden ise 4 yıl geçti. Kongremizi, 11 Eylül saldırılarının hemen arkasından, savaş tamtamlarının çalındığı bir dönemde gerçekleştirmiştik. 11 Eylül 2001 tarihinde gerçekleşen saldırılar, dünyada hegemonya dengelerinin yerinden oynadığının göstergesi oldular. Aynı zamanda, bu dengenin yeniden kurulabilmesinin tek yolu olan “paylaşılmış toprakların yeniden paylaşımı” için, yeni hegemonya savaşlarının işaret fişegi görevini de üstlenmişlerdi. **Ancak Afganistan ve Irak’ta yaşadığı yenilgi, ABD’nin askeri gücünün sorgulanmasına neden olurken, siyasi gücünün de eskisi kadar etkili olmadığını gösterdi.**

4. Konferansımız, emperyalistler arasındaki hegemonya mücadelesinin şiddetlendiği bir dönemde gerçekleştirilmişti. Güç ve etkinliğini kaybetmeye başlamış olan ABD emperyalizmi, hegemonya alanlarını ve “imparatorluğu”nu korumak için çok daha saldırgan ve kararlı bir politika izliyordu. Çin ve Rusya ise, “kurtlar sofrası”ndaki paylarını artırmak, paylaşılmış toprakları, kendi çıkarları doğrultusunda yeniden paylaştırmak için, daha fazla çaba harcamaya başlamışlardı. Kendilerine daha güvenli biçimde siyaset sahnesine çıkıyorlardı artık. O günden bu yana dünya genelinde, emperyalistlerin arkasındaki saflaşmalar derinleşti. ‘90’lı yılların başından itibaren ilan edilen “tek kutuplu dünya” “çok kutuplu” hale geldi.

Ülkemizin durumu da, dünyadaki gelişmelerden bağımsız değildi elbette. Burjuvazinin klik çatışmaları, belki de TC’nin kurulmasından bu yana en üst

noktaya çıktı. Giderek keskinleşen emperyalist kamplaşma, Türkiye’deki işbirlikçi tekkelci burjuvazinin de hangi safta, hangi emperyalistin arkasında yer alacağı üzerinden şiddetli bir çatışma başlattı. 11 Eylül sonrası, işbirlikçi burjuvazinin attığı her adımda, bu çatışmanın işaretleri göründü.

Son bir buçuk yıla damgasını vuran ise, ABD’de başlayarak dünyayı etkisi altına alan ekonomik kriz oldu. ‘70’lerden bu yana ertelenen ve kronikleşen aşırı üretim krizi, 2008 yılında, bütün dünyayı birden vurdu. ‘80 sonrası yıllara damgasını vuran, ‘90’larda ise dizginsiz biçimde uygulanan “neoliberal” ekonomik sistem yerle bir oldu.

Kriz, “ABD’nin ekonomik modelinin iflasi” olarak tanımlandı. Bu durum, krizin merkezi ve nedeni olarak tespit edilen ABD’nin, ekonomik hegemonyasının sonunu ifade ediyordu. **“Neoliberal” ekonominin ve vahşi kapitalist sömürünün kitlelerin gözünde teşhir olması, yeni arayışları gündeme getirdi. İşgüvencesi, gaspedilen hakların geri verilmesi, sağlık, eğitim, ulaşım gibi kamu hizmetlerine rahat ulaşabilmek gibi talepler, tüm dünyada işçi-emekçi hareketinin en önemli talebi haline geldi.** “Krizin faturasını çıkaranlar ödesin” tüm eylemlerin temel sloganıydı.

“Yeni ekonomik model” arayışı, bugüne kadar krizden en az etkilenen Çin ekonomik modelinin prestijini artırdı. Çin, emperyalist bir ülke olmasına ve emperyalist sistemin kuralları içinde bir ekonomik model uygulamasına rağmen, krizin yarattığı konjonktür, Çin’in daha fazla öne çıkmasına neden oldu. Keza, krizden etkilenen yarı-sömürge ül-

kelerin, İMF reçeteleri ve kredileri yerine, çok daha uygun koşullar taşıyan Çin kredilerine yönelmesi, Çin’in dünya ekonomisi üzerindeki ağırlığının artmasına, yarı-sömürge ülkelerin ekonomik olarak Çin’e daha fazla bağlanmasına yol açtı.

Kriz, sınıflar mücadelesini güçlendiren bir etki yarattı. Krizin faturasını ödemek istemeyen işçi ve emekçiler, dünyanın her tarafında eylemler gerçekleştirdiler. Bu eylemler, genel grevden, işgal ve patronların rehin alınmasına uzanan çeşitlilikte ve militan bir karakterde sürdü.

Hem ülkemizde, hem de dünya genelinde krize karşı eylemler oldukça etkili bir rol oynadı. İzlanda’dan Yunanistan’a kadar, krizden en çok etkilenen ülkelerde, kitleler sokaklara döküldüler. Yunanistan gibi mücadele geleneği güçlü ama devrimci hareketi zayıf ülkelerde, onbinlerce insan militan eylemler gerçekleştirdiler ve bu eylem süreci, yeni devrimci örgütlerin doğmasına, güçlenmesine yol açtı.

Emperyalist-kapitalist sistemin en etkili ekonomik krizlerinden olan bu kriz, emperyalist sistemin de temellerini sarstı. Kitle eylemlerinin yükselen ivmesi, sınıf mücadelesinin yönünün eskisinden farklı ve daha etkili bir yöne girdiğini gösterdi.

2000’li yıllar, dünyada sınıf ve kitle hareketinin yükseldiği, ancak devrimci yapıların güç kaybettiği yıllar oldu. ML önderlik boşluğu, kitlelerin farklı arayışlara yönelmesine neden oldu. Bir taraftan reformizm ve parlamentarizm, diğer taraftan dinci gericiilik yükseldi.

Dinci gericiiliğin yükselmesinin nedeni, Afganistan, Irak savaşlarında ve Lübnan işgalinde radikal İslamcı direniş hareketlerinin kazandığı başarıydı. ABD’nin ve İsrail’in “yenilmezlik” mitini yerle bir eden bu direnişler, Müslüman ülkelerde radikal İslamcı hareketlerin güç ve prestijini artırdı.

Güney Amerika ülkelerinden esen “sol” rüzgarlar ise, 2000’nin ilk on yılına damgasını vuran en önemli gelişmeydi. Güney Amerika ülkelerinin büyük çoğunluğunda, Bolivarcı hükümetler başa geldiler. Bir taraftan Güney Amerika’daki Bolivarcı yönetimler, diğer taraftan Nepal’de Maocuların kazandığı seçim zaferleri, parlamentarist ve reformist eğilimlerin artmasına neden oldu.

Son ekonomik kriz ise, yeniden dönülüp Marks’a bakılmaya başlanması ve kapitalist sistemin bir bütün olarak sorgulanması, Sovyetler Birliği’nin sosyalist dönemdeki ekonomik durumunun yeniden incelenmesi yönüyle olumlu bir etki yarattı. Ancak yine de,

5. Konferansımız, ülkemiz devriminin günümüzdeki en önemli ihtiyacının, sağlam bir yeraltı örgütü ve çelikten kadrolar olduğunun altını bir kere daha çizdi. Büyük ekonomik kriz ve bu kriz nedeniyle yaşanacak emperyalist savaş koşullarında, ülkemiz devrimini gerçekleştirmenin tek koşulunun, örgüt ve kadro sorununda düğümlediğini tespit etti. Sadece kitlelerle geniş ve yaygın bağlar kurmak değil, bu kitleleri örgütlü ve devrim savaşçısı haline getirebilmenin yolunun da buradan geçtiğini ortaya koydu. İhtilalci Komünistler olarak, sürece, ideolojik-siyasi ve örgütsel yönden daha donanımlı, daha hazırlıklı girmeliyiz.

dünya genelinde komünist ve devrimci hareketin, yaşanan ekonomik ve siyasi altüst oluşu hazırlıklı biçimde karşıladığını, bu altüst oluşu devrim ve sosyalizm yönüne çekmeye muktedir olduğunu -en azından şimdilik- söyleyemiyoruz. Bu durum, önümüzdeki dönemde en önemli eksikliğimiz-zaafımız olarak kendini hissettirmeye devam edecektir.

Tarihsel dönüm noktalarında, önemli altüst oluş günlerinde büyük devrimler ve kitle hareketleri patlak vermiştir. Altüst oluş dönemleri, devrim ve sosyalizm idealini gerçeğe dönüştürmek açısından en uygun fırsatları sunar. **Devrimin nesnel koşulları, her zamankinden daha elverişli, kitlelerin arayışları her zamankinden daha büyüktür.**

Elbette ki sadece nesnel koşullar, devrimi gerçekleştirmek için yeterli değildir. **Ve ne yazık ki, devrimin öznel koşulları, ülkemizde son derece zayıftır. Bu nedenle, bugün öncelikli görev, öznel koşulları güçlendirmek, devrime önderlik edecek örgütsel güce ulaşabilmektir.** Çünkü, kitlelerin kabaran dalgası, hoşnutsuzluğu ve arayışları, eğer akacakları devrimci bir kanal bulamazlarsa, başka kanallara akar. Bu kimi zaman dinci gerici hareket olur, kimi zaman reformizm, kimi zaman başka bir burjuva akım...

5. Konferansımız, ülkemiz devriminin günümüzdeki en önemli ihtiyacının, sağlam bir yeraltı örgütü ve çelikten kadrolar olduğunun altını bir kere daha çizdi. Büyük ekonomik kriz ve bu kriz nedeniyle yaşanacak emperyalist savaş koşullarında, **ülkemiz devrimini gerçekleştirmenin tek koşulunun, örgüt ve kadro sorununda düğümlendiğini tespit etti.** Sadece kitlelerle geniş ve yaygın bağlar kurmak değil, bu kitleleri örgütlü ve devrim savaşçısı haline getirebilmenin yolunun da buradan geçtiğini ortaya koydu.

İhtilalci Komünistler olarak, sürece, ideolojik-siyasi ve örgütsel yönden daha donanımlı, daha hazırlıklı girmeliyiz. Devrim ve sosyalizm idealimizi gerçeğe dönüştürebilmek için, daha fazla sağlamlaşmalı, güçlenmeli, kitlelerle bağlarımızı derinleştirmeliyiz.

I. HEGEMONYA EL DEĞİŞTİRİYOR

“Eşitsiz gelişim” ve “sonsuz değişim”

ABD, ‘90’lı yılların başlarında, Sovyetler Birliği dağılması ve revizyonist kampın ortadan kalkmasıyla birlikte dünya egemenliğini ilan ettiğinde, bunun “tarihin sonu” olduğunu iddia edenler çıkmıştı. Onların teorilerine göre, iki kutuplu dünya bitmişti, artık ABD’nin tek kutuplu hegemonyası sözkonusuydu ve bu somut durumu değiştirebilecek hiçbir şey olamazdı!!!

Ancak sistem niyetlerle değil, kendine özgü yasalarıyla işliyor. Bu yasalardan biri

Diyalektik bize, verili durumda ortaya çıkan herhangi bir şeyin, asla ve asla “mutlak” ve kalıcı olmadığını, kaçınılmaz biçimde bozulacağını ve başka bir forma gireceğini söyler. “Eşitsiz gelişim” yasası ise, diyalektiğin bu ilkesini tarihsel-toplumsal süreçlere uyarlıyor; bugün geride ve zayıf görünen bir emperyalist ülkenin, yarın en güçlü ülke haline gelebileceğini, arkadan gelenin öne geçebileceğini, önde duranın geriye düşebileceğini anlatıyor. ABD’nin “tek kutuplu” dünyasının ve “tarihin sonu”nun ilanına da bu gözle bakmalıyız.

de “eşitsiz gelişme yasası”dır. Benzer biçimde, diyalektiğin temel kurallarından biri, “doğada her şey sonsuz bir değişim içindedir; değişmeyen tek şey değişimdir” ilkesidir. Diyalektik bize, verili durumda ortaya çıkan herhangi bir şeyin, asla ve asla “mutlak” ve kalıcı olmadığını, kaçınılmaz biçimde bozulacağını ve başka bir forma gireceğini söyler. “Eşitsiz gelişim” yasası ise, diyalektiğin bu ilkesini tarihsel-toplumsal süreçlere uyarlıyor; bugün geride ve zayıf görünen bir emperyalist ülkenin, yarın en güçlü ülke haline gelebileceğini, arkadan gelenin öne geçebileceğini, önde duranın geriye düşebileceğini anlatıyor.

ABD’nin “tek kutuplu” dünyasının ve “tarihin sonu”nun ilanına da bu gözle bakmalıyız. Daha bu sözlerin “mürekkebi kurumadan”, ‘90’ların ikinci yarısından itibaren, Rusya ve Çin, tarih sahnesine daha etkili bir biçimde çıkmaya başladı ve ABD’nin karşısına dikildiler. Çin “yükselen” emperyalist olarak, Rusya ise hem toprak hem de prestij yönüyle kaybettiklerini geri almak isteyen bir emperyalist olarak, seslerini yükseltmeye başladı. Yani **ABD’nin “küresel” imparatorluğu, ‘90’ların sonunu bile göremedi.**

Bu yıllarda iki temel gelişme ABD’nin tahtında gedik açtı. Küçük gibi görünen bu iki gedik, gerçekte tahtı yerle bir edecek bir çatlağın habercileriydi. **Birincisi ‘96 yılında Çin ve Rusya’nın, Kazakistan, Kırgızistan, Tacikistan ve sonrasında Özbekistan’ı da alarak kurdukları Şanghay İşbirliği Örgütü (ŞİÖ) oldu.** Bu örgüt, ABD inisiyatifinin dışında ve bu inisiyatife karşı bir ittifakı ifade ediyordu. Zaten sonrasında da ŞİÖ, ABD’nin Orta Asya’daki çıkarlarının önündeki en büyük engel haline geldi. Mesela Afganistan savaş sırasında son derece büyük bir öneme sahip olan Kırgızistan ve Özbekistan’daki, ABD’nin kullandığı askeri üsler, Çin ve Rusya’nın etkisiyle 2007-2008 yıllarında kapatıldı, ABD ordusu bu ülkelerden kovuldu. **İkinci olay ise, ‘99 yılında NATO’nun Yugoslavya’yı işgal hareketiydi.** ABD bu işgal kararını BM’den çıkartabilmek için çok uğraşmış ve başaramamıştı. ABD’nin “diğer ülkeler desteklemese de, tek başıma kalsam da bunu yapacağım” dediği ilk olay, ‘99’daki bu savaştır. Sonrasında ABD, bu sözü daha sık kullanmak zorunda kaldı. Ve bu söz, ABD’nin, “bir savaşı tek başına yürütebileceğine dair askeri üstünlüğü”nün değil, başka ülkeleri kendi peşinden savaşlara sürükleyemez hale gelmiş siyasi güçsüzlüğünün göstergesi oldu. Keza bu savaşta hem Rusya hem de Çin ile ciddi karşı karşıya gelişler yaşadı. ABD’nin askeri olarak kazanmadığı savaş, Rusya’nın diplomasisi ile sonuçlanabildi. Keza ABD’nin Çin’in Kosovo büyükelçiliğini “kazayla” bombalaması, iki ülke arasındaki gizli savaşı ve

restleşmeyi açığa çıkardı.

Değişim tek bir günde yaşanmadı elbette. ‘90’lı yıllar boyunca bu değişim daha örtük, daha perde arkasında yol aldı. Bu nedenle de gözlerden gizli kaldı. Ortaya çıkan bu türden olaylar ise, “tekil” ve “tesadüf” olarak yorumlandı. **ABD, ideolojik olarak o kadar baskın bir söylem kullanmaktaydı ki, yenilmezliğine neredeyse bütün dünyayı inandırmıştı.** Her şeyden önce psikolojik olarak ABD’nin “yenilmezliği” bilinçlere kazınmıştı. Bu nedenle, yaşanan olayların “tesadüf” değil de dünya siyaset sahnesinde kaçınılmaz olarak yaşanan değişimin işaretleri olduğunu görebilmek kolay değildi. Bunu ancak ML ideolojik bakışla irdeleyenler görebilirdi.

11 Eylül sonrasında ise, bu değişim hız kazandı. 11 Eylül sonrasını “çok kutuplu dünya” olarak tanımlamak mümkün. ABD, Çin ve Rusya başta olmak üzere, Avrupalı ve Japon emperyalistleri de katarak, dünya hegemonya terazisinin belli bir denge durumu oluşturduğunu söyleyebiliriz.

Hem 2002 yılındaki I. Kongremizde, hem de 2005 yılındaki 4. Konferansımızda, bu yöndeki tespitlerimizi ve değişimin yönünü, bütün hatlarıyla ortaya koymuştuk. Yeni emperyalist savaştaki güçler dengesi, tek tek emperyalist ülkelerin hesapları ve potansiyelleri üzerine değerlendirmelerimizi ayrıntılı olarak yazdık.

Her ikisinde de üzerinde durduğumuz asıl konu, **diğer emperyalistlerin hedefleri ve hesapları ne olursa olsun; yeni emperyalist paylaşım savaşının, asıl olarak ABD ile Çin arasında geçeceği, diğer emperyalistlerin de bu iki ülkeye göre saf belirleyeceği, bu iki “kaptan”ın arkasında saf tutacağı üzerineydi.**

O yıllardan sonraki gelişmeler bu durumu daha belirgin hale getirdi. Diğer emperyalist ülkeler, bugün de tam olarak safalarını belirlemiş değiller. Zaten savaş keskin halini alıncaya kadar, hesaplarda ve saflaşmalarda çok çeşitli değişiklikler yaşanır, bu doğaldır, tarihteki benzer örneklerde de böyle olmuştur. Hatta savaş başladıktan sonra bile saf değiştirenler çıkabilir. Güçler dengesindeki değişimlere ve her ülkenin burjuvazisinin kendi içindeki klik çatışmalarına bağlı olarak yerleri değişebilir. Çünkü ülkelerin siyasetini belirleyen tek bir etken yoktur. Tarihsel birikimler, güncel çıkarlar, kurulan ekonomik ilişkilerin derinliği ve tabi ülke içindeki sınıf mücadelesinin düzeyi, ülke yönetimlerinin siyasi kararları üzerinde etkide bulunur.

Mesela İngiltere’nin savaşa ilişkin tutumu hakkında konuşmak genel olarak daha kolaydır. İngiltere, II. Emperyalist savaş sonrasında ABD’ye angaje olan bir çizgi izlemiştir. Bugün Çin ya da Rusya ile ittifak kurması ihtimali son derece düşüktür ve ancak çok önemli konjonktürel değişimlere bağlıdır. İngiliz burjuvazisinin

tercihi bellidir. Ancak İngiliz işçi sınıfının mücadelesi, bir değişiklik yaratabilir, İngiltere'nin savaş karşısındaki konumunu değiştirebilir.

Tersten bir örnek ise Fransa'dır. Fransa'nın ABD ile ilişkileri, Fransız burjuvazisinin iç çelişkilerine bağlı olarak değişebilmektedir. Sarkozy öncesinde Fransa, ABD karşıtı bir çizgi izlerken, Sarkozy'nin seçilmesinden sonra dengeler değişmiştir. Sarkozy'nin "Amerikan köpeği" olarak resmedildiği karikatürler az değildir. Bu değişim, Fransız burjuvazisinin tercihlerini ortaya koymaktadır. Fransa, tarihsel olarak ABD ile mesafeli bir ülkedir. Fransız burjuvazisi, ikinci emperyalist savaştan güçsüz çıkmıştı. Bu savaştan en karlı çıkan ABD ile ilişkileri iyi tutmak zorundaydı. Buna karşın Avrupa'da ABD'nin etkisini zayıflatmayı amaçlayan bir "çelik tröstü" oluşturarak, Almanya ile birlikte AB'ye uzanan sürecin ilk adımlarını attılar.

Fransa sözkonusu olduğunda, iki şeyi daha hesaba katmak gerekir. Birincisi, Fransız işçi ve emekçilerinin ABD karşıtlığı, başka pek çok ülkeden daha güçlü ve etkindir. Bu nedenle, Fransız burjuvazisinin tercihleri ABD'den yana olsa bile, her dönem ABD'nin güdümünde kararlar almayı başaramamakta; kitlelerin tepkisini hesaba katmak zorunda kalmaktadırlar. İkincisi, ABD'nin nasıl bir "imparator" olduğu bilinmektedir. İdeolojik argümanlarından ekonomik modeline kadar her şeyi Fransa için "tanıdık"tır, Fransa'nın da içinde olduğu sistemin bir parçasıdır, sömürü yöntemleri ve çıkarları pek çok noktada ortaklaşmaktadır. Çin ise, "bilinmeyen" bir güçtür. Onun nasıl bir "imparatorluk" yapacağı belirsizdir. İdeolojik argümanlarının "sosyalizm" vurgusuna dayanması ise, "devrimler ülkesi" Fransa'nın burjuvazisi için ürkütücü bir tehdit olarak algılanmaktadır. Bu durum, Fransız burjuvazisinin "tanıdık emperyalist"e yakın durması sonucunu yaratabilir. Bütün bu faktörler, Fransa'nın savaştaki konumlanışını belirsiz hale getirmektedir. Fransa'nın yerini ve tutumunu, bu değişkenleri göz önünde tutarak izlemeye devam etmek gerekir.

Paylaşım kavgası ve rekabet asıl olarak ABD ile Çin arasında yaşanmaktadır. Ama bu da artık "eşitler arası" bir rekabet düzeyinde değildir. Askeri açıdan üstünlük, halen ABD'nin elindedir. ABD, dünyada toplam 1,3 milyar dolarlık askeri harcamaların yüzde 45'ini yani neredeyse yarısını tek başına gerçekleştirmektedir. Dünyanın geri kalanının askeri harcamalarının toplamı, ABD'nin harcamalarına ancak yetişmektedir. Siyasal olarak bir denge durumundan belki söz edilebilir. Ancak ekonomik üstünlük, uzun zamandır tartışmasız biçimde Çin'in elindedir. Bu, sadece ucuz işgücü çalıştırarak düşük maliyet-düşük fiyat üzerinden ihracat avantajı kazanmasıyla sınır-

Sömürge ülkeler, ekonomik, siyasi ve askeri olarak hegemonya altına girdikçe, işbirlikçi kesimlerde, sömürüde bir gönüllülük ortaya çıkıyordu. İmparatorluğun kültürel çekim alanı, bilinçleri de köleleştiren bir etki yaratıyordu. Ve bilinçlerin köleleşmesi, insanların fiziksel olarak köleleşmelerinden çok daha tehlikeli, köle sahipleri açısından ise en büyük avantajdı. Böylece, köleleri yönetmek çok daha kolay oluyordu. Mesela ülkemizde '60'lı yıllarda ABD, NATO üsleri ile birlikte süt tozları, beslenme alışkanlıkları ve Hollywood filmleriyle, kültürel olarak da giriyor ve Türk işbirlikçileri "küçük Amerika" olma hayalini yayarak, kitlelere bunu empoze ediyordu. Bugün Obama'nın uygulaması istenen "yumuşak güç" işte böyle bir şeydi.

lı bir ekonomik üstünlük değildir. 2 trilyon dolarlık rezerv parasının, yaklaşık 1.8 trilyon dolarlık bölümünün dolar ve ABD kağıtları olması ve ABD'nin en büyük "borç vericisi" olması yönüyle de böyledir. Öyle ki, "ABD ekonomisini ayakta tutan Çin'dir" sözü, giderek daha geniş bir kesim tarafından kabul görmektedir.

Emperyalist güç dengeleri ve saflaşmalar, pek çok değişkenle birlikte zaman içinde kendini daha net biçimde ortaya koyacaktır. Biz de bunları izlemeye, yorumlamaya ve gelişimini-durumunu irdelemeye devam edeceğiz. Ancak birçok belirsizlik devam etse bile, bir şey belirli ve kesindir: Yeni emperyalist paylaşım savaşı, dünya hegemonyası kavgası, ABD ile Çin arasında yaşanacaktır. İlk günden beri üzerinde durduğumuz ve geçen süre içinde artık en görmeyen gözlerin bile inkar edemeyeceği kadar kesin bir biçimde ortaya çıkan gerçek budur.

"İmparator" olmak

ABD'nin imparatorluğu, umduğundan çok daha kısa sürdü. ABD, imparatorluğunun -deyim yerindeyse- "sefasının süremeden" kendini tahttan düşmüş buldu. Ancak bu durum yine de, emperyalist sistemin asıl "patron"unun ABD olduğu; emperyalist sistem ile ABD emperyalizmi arasında dolayimsız bir bağ olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Gerçekte II. Emperyalist savaş dönemine kadar uzanan ABD "patronluğu", 1989 yılında revizyonizmin duvarın yıkılmasının ve 1991 yılında Sovyetler Birliği'nin dağılmasının arkasından, tek rakibinin de güçten düşmesiyle, önemli bir noktaya yükselmiş oldu. "Artık bütün dünyanın birbiri ile kopmaz bağlarla bağlandığı" tezlerine dayanan, "küreselleşme" adı verilen ve sadece on yıl kadar süren bu dönem, 11 Eylül saldırıları ile son buldu.

Bu dönem boyunca, "imparator" olmanın kriterleri de tartışıldı durdu. Gerçekten de, **dünyanın "patronu" olabilmenin bazı kriterleri sözkonusudur** ve hem geride bıraktığımız ABD emperyalizmi dönemi, hem de bugün "patron" olma yolunda hızla ilerleyen Çin'i anlayabilmek açısından bunlara bir göz atmakta fayda vardır.

Dünya imparatoru olmanın ilk koşulu, elbette ki, ekonomik-siyasi ve askeri olarak, dünyanın diğer ülkelerine kıyasla, tartışmasız bir üstünlüğe sahip olmayı gerektirir. Bu üç temel konu ile doğrudan bağlı olarak, kültürel bir üstünlük ve kültürel bir çekicilik de zorunludur. **Kültürel üstünlük, ekonomik-siyasi-askeri üstünlüğün dışında ya da ötesinde bir unsur değildir. Tersine, bu üç alandaki üstünlüğün, göze görünür bir hal almazdır.** Kültürel üstünlük, hegemonyanın, görünen ve "gönüllü kılan" yüzüdür. Ekonomik-siyasi-askeri üstünlük bir kere sağlandıktan sonra, kitleleri sadece fiziksel-hukuksal olarak değil, kültürel olarak da

sömürebilmenin aracıdır. Ve bu kültürel sömürü, ideolojik bir argümanla, sömürünün ideolojik formuyla da bütünleşmektedir.

Başka bir deyişle, sömürülen kitlelerin, bu konuda gönüllük göstermeleri, adeta, başkası değil de "o devlet" tarafından sömürülmeye istekli olmaları gerekir. Bu "imparatorluk ışıltısı" olarak da tanımlanan bir unsurdur. "İmparator" konumuna yükselen her sömürgeci devletin, bu yanılsamaya, bu "çekim etkisine", bu "gönüllü olarak köleleştirici" etkiye sahip olduğunu görebiliriz.

Roma imparatorluğu, ilk ve en çarpıcı örnektir. İmparatorluk, bir taraftan fetihler ve işgallerle, diğer taraftan, kültürel hegemonya ihracıyla gerçekleşiyordu. Roma'nın kültürel hegemonik argümanı "ben Roma vatandaşım" cümlesiydi. Roma vatandaşı olmak için Roma'da doğmak, Roma sınırları içinde yaşamak gibi köken bağlılığı ya da coğrafi yakınlık vb aranmıyordu. Fethedilmiş topraklarda yaşayan asillere de Roma vatandaşlığı verilebiliyordu. Ya da tersten, iktidarı kızdıran kişiler, Roma vatandaşlığından çıkarılıyordu. Roma dışında Kartaca gibi bir-iki devlet haricindeki topluluklar, "barbarlar" olarak tanımlanıyordu ve bu "barbarlar"a karşı "Roma vatandaşı" olmak büyük bir üstünlük ve ayrıcalık belirtisiydi. "Roma vatandaşlığı", Roma imparatorluğunun yayılmacı gücünün yanında kültürel üstünlüğünün ifadesiydi ve fethedilen topraklardaki asillerin, peşinde koştukları bir ünvandı.

Benzer bir durum, büyük Britanya İmparatorluğu için de geçerliydi. "Toprakları üzerinde güneş batmayan" Britanya İmparatorluğu, ticaret ve fetihlerle yaratılmıştı. Ama gücü, ekonomik ve askeri gücünün yanında, imparatorluğun yarattığı kültürel üstünlük "ışıltısı"yla besleniyordu. İngiltere'nin sömürgelerine götürdüğü ideolojik argüman "uygarlık"tı. İngiltere'nin sömürgeci olmak, "uygarlık"ın bir parçası olmak anlamına geliyordu.

Mesela Güney Afrikalı ilk siyah başkan Nelson Mandela şunları söylüyor: *"Ben bir İngiliz okulunda yetiştim ve o zaman İngiltere, dünyadaki iyi olan her şeyin anavatanıydı. İngiltere'nin ve İngiliz tarih ve kültürünün üzerimizdeki etkisinden ben kurtulamadım."* Yani köleştirilmiş halkının ulusal kurtuluş savaşına önderlik eden biri bile, bu hegemonyanın çekim gücüne kapılabiliyordu.

Sömürge ülkeler, ekonomik, siyasi ve askeri olarak hegemonya altına girdikçe, işbirlikçi kesimlerde, sömürüde bir gönüllülük ortaya çıkıyordu. İmparatorluğun kültürel çekim alanı, bilinçleri de köleleştiren bir etki yaratıyordu. Ve bilinçlerin köleleşmesi, insanların fiziksel olarak köleleşmelerinden çok daha tehlikeli, köle sahipleri açısından ise en büyük avantajdı. Böylece, köleleri yönetmek çok daha ko-

lay oluyordu. Mesela ülkemizde '60'lı yıllarda ABD, NATO üsleri ile birlikte süt tozları, beslenme alışkanlıkları ve Hollywood filmleriyle, kültürel olarak da giriyor ve Türk işbirlikçileri "küçük Amerika" olma hayalini yayarak, kitlelere bunu empoze ediyordu.

Bugün Obama'nın uygulaması istenen "yumuşak güç" işte böyle bir şeydi.

"Yumuşak güç", ekonomik güçtür

Aslında, 2000'li yıllara gelinceye kadar, ABD emperyalizmi de bu gücü, bu yönetme rahatlığını ve kültürel çekimi dünya halklarına uygulamayı başarmıştı. Özellikle '50'li, '60'lı yıllar, tüm dünyada, kültürel olarak da ABD rüzgarlarının estiği, ABD hayranlığının en üst noktalara çıktığı yıllardı. Jean pantolonlar, hamburger-cola mönüler, Hollywood filmleri tüm dünyanın yemek-giyim-sinema tercihlerini belirliyordu. Her yıl binlerce insan ABD'den "yeşil kart" (ABD vatandaşlığı hakkı) alabilmek için kuyruklara giriyor, sınavlardan geçiyor, bir biçimde "kapağı ABD'ye atmak" için yirtınıyorlardı. Gelişmiş kentlere "küçük Amerika" denmesi adeta bir övgü olarak algılanıyordu. Ve ABD emperyalizmi, dünyada "demokrasi"nin simgesiydi, dünyadaki "gerici rejimler"e ya da "diktatörlükler"e, "demokrasi" ve "insan hakları" götürmeyi vaat ediyordu.

Görünüm böyleydi. Yaratılan parlak ambalaj ve yağdırılan demagoji bombardımanı, gözlerin kamaşmasına neden oluyor, gerçekte nasıl bir sömürgecilik ve fetihçilik yaşandığı saklanıyordu. ABD'nin daha kuruluşundan itibaren, Kızılderililer ve yerliler üzerinde soykırım uyguladığı; bugün siyah biri başkanlık koltuğuna oturmuş olsa bile, 30 yıl öncesine kadar, yasal olarak bile siyahların ikinci sınıf muamele gördükleri, yakıldıkları, asıldıkları, linç edildikleri; 1898'de, "tarihin ilk emperyalist savaşı"nda Filipinler'i işgalinden, 1993'te Somali'yi işgaline kadar sayısız işgal ve fetih gerçekleştirdiği; '29 yılındaki büyük bunalım sırasında insanların kitleler halinde açlıktan kırıldığı ve 30'lu yıllar boyunca ülkenin mafya ve çete bataklığında can çektiği; '50'li yıllarda McCarty döneminde başlatılan "cadı avı"nda, düzene karşı en küçük bir muhalefet gösteren herkesin, sistem tarafından şiddetle cezalandırıldığı ve daha buna benzer pek çok anti-demokratik, insanlık dışı uygulama gözlerden gizleniyordu.

Çünkü ABD, yükseliş dönemini yaşıyordu. Ekonomik olarak gün geçtikçe büyüyor, dünya üzerindeki güç ve hegemonyası artıyordu. ABD ekonomisinin en büyük üstünlüğü, topraklarında zengin olarak bulunan altın yatakları ile, kuruluş dönemine damgasını vuran vahşi kapitalizmin yarattığı devasa üretimdi. Bu ekono-

ABD, yükseliş dönemini yaşıyordu. Ekonomik olarak gün geçtikçe büyüyor, dünya üzerindeki güç ve hegemonyası artıyordu. ABD ekonomisinin en büyük üstünlüğü, topraklarında zengin olarak bulunan altın yatakları ile, kuruluş dönemine damgasını vuran vahşi kapitalizmin yarattığı devasa üretimdi. Bu ekonomik üstünlükle üretimi artmış, maliyeti ucuzlamış, ihracatı kolaylaştırmıştı. I. ve II. Emperyalist savaşlar sırasında yıkıma uğrayan ülkelere borç vererek kendisine bağımlı hale getirmişti. Dünyanın en ücra köşesine kadar yayılmış "dolar efsanesi" herkesin başını döndürmüştü. Siyasi ve askeri gücü, ekonomik gücüne bağılı olarak geliştirdi. Borç verdiği ya da ihracat yaptığı ülkelerle imzaladığı anlaşmalar, onları daha fazla bağımlı kılıyor, siyasi kararlarını da ABD lehine çeviriyordu. Bunların yeterli olmadığı aşamada, askeri gücü devreye giriyor, fiili işgaller ve savaşlar da gündeme geliyordu. Ancak bunlar daha istisnaydı. ABD'nin "yumuşak güç"nüin dayanağı ekonomik gücüydü.

mik üstünlükle üretimi artmış, maliyeti ucuzlamış, ihracatı kolaylaştırmıştı. I. ve II. Emperyalist savaşlar sırasında yıkıma uğrayan ülkelere borç vererek kendisine bağımlı hale getirmişti. Dünyanın en ücra köşesine kadar yayılmış "dolar efsanesi" herkesin başını döndürmüştü.

Siyasi ve askeri gücü, ekonomik gücüne bağılı olarak geliştirdi. Borç verdiği ya da ihracat yaptığı ülkelerle imzaladığı anlaşmalar, onları daha fazla bağımlı kılıyor, siyasi kararlarını da ABD lehine çeviriyordu. Bunların yeterli olmadığı aşamada, askeri gücü devreye giriyor, fiili işgaller ve savaşlar da gündeme geliyordu. Ancak bunlar daha istisnaydı.

ABD'nin "yumuşak gücü"nüin dayanağı ekonomik gücüydü. **Ekonomik gücü olduğu sürece, başka ülkeleri sömürgeleştirmek için, "sert güç"e çok fazla ihtiyaç duymadı.** ABD'li stratejistler, Bush dönemini "sert güç" dönemi olarak tanımlıyorlar. Ancak bunu sanki iradi bir unsur, bir tercih meselesi olarak göstermeye çalışıyorlar.

Bush dönemi gerçekten de ABD'nin genel olarak askeri gücünü, zor yöntemlerini daha fazla kullandığı, kullanmak zorunda kaldığı bir dönem oldu. Irak işgali, Afganistan işgali, diğer ülkeler üzerinde "sopa sallanması", ABD'ye karşı çıkan herkesin tehdit edilmesi, AB ülkelerinden itirazlar geldiğinde "eski kıta" denilerek küçümsenmesi ve iplerin koparılması, "gerekirse BM'yi de dağıtırım" türü sözler... Bunların hepsi Bush döneminde yaşanmış ve ABD tarihinde pek de örneği bulunmayan tutumlar olmuştur gerçekten de. Çünkü **Bush dönemi politikaları, zor kullanarak veya zor tehdidi ile diğer ülkeleri "hizaya sokma" şeklindeydi. Ancak bu Bush'un tercihi değil, ABD ekonomisinin güç kaybetmesinin, imparatorluk gücünün azalmasının getirdiği doğal bir sonuçtu.** ABD, kurtlar sofrasındaki yaşlı kurt muamelesi görüyordu. Geçmiş güzel günlerin bittiğini kabullenmek istemeyen yaşlı kurt da, hala gençliğindeki gibi güçlü olduğunu kanıtlama çabasına girmişti.

Bush dönemindeki çabalar, ABD'nin yeniden güç kazanmasını sağlayamadı, sağlayamazdı da. Güç kaybının nedenleri giderilmeden, askeri güç kullanarak hegemonyasını sürdürmesi mümkün değildi zaten. Ancak bu gerçeklik bir kenara bırakılarak, sanki yapılanlar Bush'un kendi hatasıymış gibi gösteriliyor ve Obama'nın "yumuşak güç" kullanacağı açıklanıyordu.

Obama söylendiği gibi "yumuşak güç" ile ABD'nin hegemonyasını yeniden tesis edebilir mi? Bunun olamayacağını, Obama'nın işbaşına gelmesi üzerinden geçen bir yıl kanıtlamış durumda. Obama, kitlelerdeki savaş karşıtlığını kullanarak oylarını arttırmıştı fakat ne Irak, ne de Afga-

nistan'da savaş sona ermiş değil. Aksine Afganistan'a daha fazla asker gönderiyor, NATO kapsamındaki ülkelere de daha fazla asker istiyor. Obama imajına bir destek de Nobel barış ödülü ile geldi. Fakat Obama, adı "barış" olan bu ödülü aldığı konuşmada, savaşın gerekliliklerinden söz etmek durumunda kaldı. Böylece hem Nobel barış ödülü sahtekarlığı bir kez daha sırtıttı, hem de Obama imajı bir darbe daha aldı. Kısaca Obama, istese de "yumuşak güç" denilen barışçıl yöntemlerle ABD'nin sarsılan gücünü ortadan kaldırmaz.

Diğer yandan **"yumuşak güç" kullanmak adına yaptıkları da, ABD'nin aslında gerilemekte olduğunun bir başka kanıtıdır.** Mesela Obama, "yumuşak güç" kullanmak ve ikna etmek adına, son dönemde pek çok devlet başkanının önünde, beline kadar eğiliyor. 2009 yılı Nisan ayında iki gün üst üste Suudi Arabistan Kralı'nın, Kasım ayında da Japonya İmparatoru'nun önünde yerlere kadar eğilen bir Obama fotoğrafı gördük. İnsanın aklına hemen Clinton'un karşısında duran Ecevit fotoğrafı geliyor. Vücut dili çok şeyi ifade ediyor. Ecevit'in el-pençe duran hali, Türkiye'nin ABD sömürgesi olduğunun onayydı aslında. Bugün Obama'nın da "iyi ilişkiler kurma" adına başka ülkelerin yöneticilerinin karşısında eğilmesi, Obama'nın kişisel zaafının değil, ABD "imparatorluğu"nun artık yerlere eğilmekte olduğunun göstergesidir. Obama'nın "yumuşak güç" kullanma adına attığı her adım, ABD'nin gücünün biraz daha azalmış olduğunun, ABD'nin artık sömürgele-ri üzerinde bile etkisini kaybetmekte olduğunun göstergesidir. Buna rağmen kitlelerin Bush yönetimine duyduğu büyük öfkeyi yatıştırabilmek için Obama figürü ile "yumuşak güç" argümanına başvurulmuş, böyle bir görünüme ihtiyaç duyulmuştur.

Yazının başında da belirttiğimiz gibi, kültürel hegemonya, "imparatorluğun" aynaya yansıyan görüntüsüdür. Devlet ilişkilerindeki bağımlılığın kitlelere uzanan ucudur. **"İmparator" ekonomik-siyasi-askeri gücünü kaybettikçe, kültürel gücünü de kaybediyor, işbirlikçilerinde ortaya çıkan gönüllülük, tersine dönüyor. Emperyalizmin sömürüsü teşhir oldukça, kitlelerin tepkisi emperyalist simgelere, kültürel unsurlara, ideolojik argümanlara karşı da yöneliyor.** Mesela, cola-hamburger'e dayalı beslenme tarzının aslında son derece sağlıksız olduğu ve obezite hastalığına yol açtığı; Hollywood film endüstrisinin hep aynı tarz basit filmler yarattığı; eğitim sisteminin gençleri sistemli biçimde cahilleştirdiği; televizyon kültürünün kitleleri aptallaştırdığı; GDO'lu tarımın insan sağlığına büyük zarar verdiği; sağlık sisteminin dünyanın en kötü sosyal güvencesizlik üzerine kurulu

olduğu; milyonlarca insanın açlık sınırının altında kaldığı; evsizlerin, sokakta ya da karavanda yaşayanların çığ gibi büyüdüğü vb. üzerine her geçen gün daha fazla şey yazılıyor, konuşuluyor. Bu tartışmalarla, dünya genelinde ABD kültürüne karşı tepkiler artıyor.

ABD'nin ideolojik argümanlarına karşı en çarpıcı tepki ise, işgal altındaki ülkelerden geliyor: **Afganistan ve Irak'ta düzenlenen eylemlerde "Kahrolsun demokrasi" sloganı atılıyor.** "Demokrasi" kavramıyla "ABD sömürgeciliği" kavramları, kitlelerin gözünde öylesine bütünleşmiş ki, "Kahrolsun ABD" sloganının yerine "Kahrolsun demokrasi" ya da "Demokrasi istemiyoruz" sloganları rahatlıkla geçebiliyor ve aynı anlamı veriyor.

ABD emperyalizmi, en büyük güç ve prestij kaybını halkların nezdinde yaşıyor. Geçmişin "demokrasi beşiği", "insan hakları savunucusu" ABD emperyalizmi, şimdi hem kendi halkının hem de dünya halklarının gözünde, işkenceci, işgalci, sömürgeci, saldırgan. Sömürge halkların akın akın gitmeye çalıştığı "rüyalar ülkesi" ABD, şimdi orada yaşayanlar için bir kabaşa dönüşüyor. Sadece ABD'de değil, "Batılı demokrasi" olarak alkışlanan Avrupa ülkelerinde de, eylemlerde devletin saldırganlığı, işkence yapıldığı, polisin pervasızca insan vurduğu, özellikle siyahlara ve diğer azınlıklara karşı vahşi bir şiddet uygulandığı, artık yaygın olarak biliniyor, konuşuluyor, televizyon haberlerinde sıkça karşılaşıyor.

Ve bugün artık çok daha fazla sayıda strateji kuruluğu, think thank yapılanması, ABD'nin resmi ve sivil örgütlenmeleri, ABD'nin giderek gücünü kaybetmekte olduğuna, 10-20 yıl içinde sıradan bir emperyalist konumuna geleceğine dair raporlar yayınlıyorlar. Hatta "kahin"ler, ABD'nin parçalanacağına, ayrı devletlere bölüneceğine dair "öngörü"lerde, "kehanet"lerde bulunuyorlar. Zayıflayan bütün imparatorlukların, sadece güç değil, toprak da kaybettiklerini düşünürsek, bu "kehanet"ler çok da akıldışı görünmüyor.

Bugün, ekonomik olarak giderek yükselen "imparator" olan Çin ise, kültürel-ideolojik olarak da dünya genelinde bir etki yaratmaya "imparatorluk ışıltısı"ni yaymaya başlıyor. **Dünyanın her tarafına, "Çin malı" ihracat ürünleri ile birlikte Uzakdoğu kültürü de gidiyor.** Latin Amerika'dan Afrika'ya, ABD'den Ortadoğu'ya, Avrupa ülkelerinden eski BDT coğrafyasına kadar, **dünyanın her tarafında Çin malları satılıyor, Çinli şirketler batılı emperyalist tekelleri ele geçiriyor, büyük miktarlarda toprak satın alıyor, Çin devleti başka devletlerle önemli ekonomik-siyasi anlaşmalar yapıyor, 2009 krizinden etkilenen ve İMF'den kredi alamayan ülkeler çok Çin'den düşük faizli ve uzun vadeli krediler alıyor.** Çin'in hegemonik gücü sürekli ve hızla büyüyor. Bu arada, Amerikan aksiyonlarından sıkılan insanlar Çin filmlerinin dinginliği ve derinliğinden söz ediyorlar; ABD'de Çin lokantalarının hazır yemekleri, hamburger ve pizza gibi Amerika'ya özgü bilinen yemeklerden bile daha çok tüketiliyor; Çin felsefesi-Budizm-Konfüçyüs merak ediliyor, Çince öğrenmek isteyenlerin sayısı artıyor vb... Çin'in en önemli ideolojik argümanı ise "sosyalizm"! **Çin, gittiği ülkelere, sömürgelerine "Çin modeli sosyalizm" götürüyor.** Amerikan "demokrasisi"nden bıkan, bu "demokrasi"nin daha fazla işkence ve sömürü anlamına geldiğini öğrenen dünya halkları, "sosyalizm" kavramının çekiciliğine kapılarak Çin'e karşı daha fazla yakınlık duymaya başlıyorlar.

İşin kültürel-ideolojik görünümü, ekonomik-siyasi durumun dışarıya yansıyan yüzüdür. Bugün ABD'nin yaşadığı güç kaybının ve Çin'deki gelişmenin daha kapsamlı bir değerlendirmesini yapabilmek için, bu ülkelerin ekonomik-siyasi-askeri gelişmelerine bakmak gerekiyor. ABD'nin hegemonyasını güçlendirme süreci ve bu hegemonyanın kaçınılmaz bir unsuru olarak yaşadığı bugünkü ekonomik kriz ile birlikte Çin'i büyüten ve ABD'nin bugün en güçlü rakibi haline getiren dinamikleri, ekonomik-askeri-siyasi açılardan ele almak gerekiyor.

Köklerimiz Toprakta Tarihten Geliyoruz

Derleyen: Devrim Zafer
Şehitler Albümü...

Herbiri mücadelenin farklı bir cephesinde şehit düşmüş komünistlerin, rehber olan yaşamları...

Yol Ayrımı

Derleyen: Osman Fatih

Komünist bir örgütün tarihinde yaşanan tasviyecilik ve buna karşı ideolojik, siyasal, örgütsel olarak gerçekleştirilen çıkışın siyasal belgesi... Tasviyeciliğin çözümlenmesi...

İlk Kurşun

Derleyen: A. İsmail

12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist cuntaya ilk kurşun olan komünist önder Osman Yaşar Yoldaş'ın biyografisi... Ölümsüz proletarya kahramanının öğretici yaşamı...

İnancın Sınırdığı Zor Mekanlar; Hücreler

Derleyen: Nevîn Berkeş

12 Eylül yıllarında faşist yaptırımlara ve hücre saldırısına karşı en zor koşullarda bile direnmenin onurunu anlatan kitap.

Duvarlarınızın Hükümü Yok

Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş

19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri katliamı ve hücre saldırısına karşı yürütülen büyük ölüm orucu direnişinin siyasal dersleri... Tutsakların direniş günceleri...

Savaş ve Devrimci Duruş

Derleyen: Sezal Ekinçi

11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan yeni emperyalist paylaşım savaşının ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve sosyal koşullarının çözümlemeleri, emperyalistlerin hazırlık düzeyleri...

TİKB(B) I. Kongre Belgeleri

Derleyen: İsmail Cüneyt

TİKB(B)'nin yeni emperyalist paylaşım savaşının öngününde yaptığı ve örgütsel-siyasal hattını gözden geçirip, program ve tüzüğünü oluşturarak yeni döneme hazırlandığı I. Kongre'sinin belgeleri...

Stalin Üzerine Gerçekler

Derleyen: Alman Komünist Partisi

Almanya'da 1970'li yıllarda yayınlanan ve Stalin'e dönük karaçalmalara önemli cevaplar veren kitabın Türkçe baskısı.

Savaş Hazırlıklarında Bir Dönemeç 3 Kasım Seçimleri

Derleyen: Azmi Akan

Türkiye'de bir savaş hükümeti kurulması için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin "taktik", "devlet" ve "demokrasi" konusundaki yanlış yaklaşımları.

İşkencede Direnme Savaşı

Derleyen: Remzi Basalak

Adressiz Sorgular kitabının devamı...

Son yıllarda işkencede direnme ortamının düşme nedenlerini, yeniden direnişi yükseltmenin gereklerini ve şehit komünistlerin direnişlerini anlatıyor...

İşçi Sınıfı Hareketi ve Görevler

Derleyen: Hamit Tekin

İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve gerçek gücünün bu deneyimlerde yattığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareketinin tıkanma noktalarını ve aşma yollarını ortaya koyuyor.

Pişmanlık Yasaları ve İtirafçılığa Karşı Mücadele

Derleyen: Osman Akgün

"Topluma kazandırma" adı altında karımıza çıkartılan pişmanlık yasalarına, itirafçılık ve hainlik olgusuna yaklaşım, komünistlerin bu konudaki tarihsel tutum ve belgeleri.

Yeni Emperyalist Savaşın Ekonomi Politikası

Derleyen: Selma Aybal

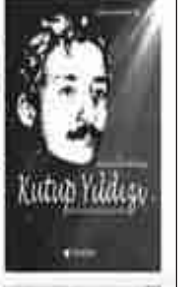
Savaş ve Devrimci Duruş kitabının devamı... ABD emperyalizmini yeni emperyalist savaşa başlatmaya iten ekonomik ve siyasi koşullar ile Irak'ta derinleşen ABD bataklığı...

Kutup Yıldızı

Derleyen: İsmail Gökhan Edge

Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük sevgisini ve saygısını kazanan, Türkiye Devrimci Hareketi'nin direnme geleneğinin oluşmasında tarihsel bir rol üstlenen, komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yaşam öyküsü.

Emperyalist Savaş ve Kürt Sorunu

Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazar

Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve Kürdistan'a temel yaklaşımlarıyla birlikte, emperyalist savaş koşullarında Kürt hareketinin evrimi...

TİKB(B) 4. Konferans Belgeleri

Derleyen: Ataman İnce

TİKB(B)'nin, örgütsel durumunu, emperyalist paylaşım savaşını ve Türkiye'nin savaşa karşı konumunu değerlendirdiği 4. Konferansı.

Torba yasasına karşı
BİRLEŞİK MÜCADELEYE!